

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЖЪСТИН СКОТ СЪСТЕЗАНИЕТО

Част 4 от „Приключенията на Айзък Бел“

Превод от английски: Емануил Томов, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

Чикаго

1899

Един висок пияница танцуваше сам в нощта. Всъщност той по-скоро се клатушкаше около канавката и припяваше песента на Стивън Фостър, която членовете на Лигата срещу баровете^[1] обичаха тъй много. Мелодията бе скръбна, напомняше плача на шотландски гайди, а топлият баритон на пияницата преливаше от искрено съжаление за неспазените обещания.

*„О! Другари мои, не ми пълнете чаша
да удави в течен пламък моята душа.“*

Мъжът имаше буйни златни коси и красив, силен профил. Бе извънредно млад — на не повече от двадесет — и това правеше гледката още по-тъжна. Ръцете и краката му се подаваха от възкъсите ръкави и крачоли, по които бяха полепнали сламки, навярно от мястото, където бе спал за последно. Дрехите му приличаха на църковно подаяние или на откраднати от някой простор. Ленената му якичка беше накривена, от ризата липсваше един ръкавел, а въпреки студа нямаше шапка. Изглежда единственото ценно нещо, което не бе продал, за да си купи пиене, бяха направените по поръчка ботуши от телешка кожа.

Младият мъж се блъсна в една улична лампа и май забрави текста на песента. Той продължи да си свирука прочувствената мелодия и с несигурна валсова стъпка се отдръпна от пътя на една погребална кола от ония, които карат анонимни мъртъвци до общинските гробища. Колата отби встрани. Кочияшът слезе, свит от студа, върза конете за близкия стълб и с енергична стъпка се насочи към един от многото барове, от чиито врати се лееше жълта светлина по улицата.

Пияният младеж се люшна към черната кола и се хвана здраво за нея.

Изглежда бара. Дали тук щяха да го посрещнат топло, или щяха да го изхвърлят? Той потупа празните си джобове и унило сви рамене. Внезапно погледът му попадна на вестникарското депо на ъгъла, където тъкмо доставяха сутрешните чикагски вестници.

Дали не може за няколко цента да им помогне да ги разтоварят? Мъжът изпъчи гърди и пое с бавна валсова стъпка към депото.

*„И млад аз чувствах напора на стремления
неопетнени.*

*Ала зрелите години уязвиха гордостта,
с която майка и баща откърмиха сина си.“*

Вестникарчетата на опашката за вестници бяха все хлапета на по около дванадесет години, огрубели от годините, прекарани на улицата. Видът на приближаващия мъж предизвика буря от подигравки. Внезапно едно от хлапетата срещна странно нежните му виолетовосини очи и викна към приятелите си:

— Хей, стига толкова!

— Бладря, синко. Ка'с казваш? — изломоти младият мъж.

— Уоли Лафлин.

— Ти си добра душа, Уоли Лафлин. Не свършвай като мен.

— КАЗАХ ВИ ДА СЕ ОТЪРВЕТЕ ОТ ПИЯНДУРА! — ядоса се Хари Фрост, исполин с груба челюст и безмилостни очи. Той бе обкрачил един сандък с динамит „Вулкан“ в погребалната карета. В краката му клечаха двама бивши боксьори от уестсайдската му банда и наблюдаваха вестникарското депо през дупки в стената, чакайки собственикът да се навечеря.

— Изгоних го, ама пак се върна!

— Откарайте го в онази уличка! Не искам да го виждам отново, освен на носилка!

— Ама той е само някакъв пияндур, господин Фрост.

— Така ли? Ами ако онзи от депото е наел детективи да го пазят?

— Луд ли си? Никакъв детектив не е този.

Юмрукът на Хари Фрост се изстреля с мощта на ковашки чук. Мъжът се стовари на една страна и притисна с ръце гърдите си. Допреди миг бе клечал до шефа си, а сега се мъчеше да си поеме дъх и усещаше как ребрата му престъргват в агония.

— Счупи ми ребрата! — изпухтя той.

Зачервен, самият Фрост едва си поемаше дъх от бяс.

— Не съм луд!

— Не си знаете силата, господин Фрост — започна другият боксьор. — Можехте да го убиете.

— Ако исках, щях да го ударя по-силно. *Отървете се от този пияница!*

Боксьорът се измъкна от задната част на каретата, затвори вратата зад себе си и разбута сънените вестникарчета.

— Ей, ти! — извика той след пияницата, който не го чу и сви в страничната уличка, като му спести усилието да го влачи дотам с викове и блъскане. Биячът се спусна след него и извади изпод палтото си палка.

Уличката беше тясна, с високи слепи стени от двете страни. По нея с мъка би минала и ръчна количка. Пияницата се препъваше към някакъв праг в далечния край, където светеше фенер.

— Ей, ти!

Пияницата се обърна несигурно. На керосиновата светлина златната му коса заискри. Мъжът се усмихна плахо.

— Срещали ли сме се, господине? — попита той, сякаш с надежда за малко пари назаем.

— Ще се срещнем всеки момент!

Боксьорът замахна с палката си. Беше брутално оръжие, кожена торбичка, пълна със сачми. Те ѝ придаваха гъвкавост, така че да се нагоди според целта си, да мачка плът и кости, така че благородният профил на младежа да заприлича на телешка кайма. Пияницата реагира много бързо. С крачка напред пресече траекторията на палката и вдигна боксьора във въздуха с точно и мощно дясно кроше.

Вратата се отвори.

— Браво, хлапе!

Двама частни детективи от агенция „Ван Дорн“ — леденоокият Мак Фултън и Уолтър Кисли в карирания си костюм — хванаха падналия за ръцете и го завлачиха вътре.

— Хари Фрост ли е в онази карета?

Боксьорът не отговори.

— В нокаут е — заключи Фултън, удари му силен шамар, но без особен резултат. — Млади Айзък, не си знаеш силата!

— Дотук с първия урок по разпит на младия ни следовател — каза Кисли.

— И кой е той? — попита Фултън.

Колегите им от агенция „Ван Дор“ ги наричаха Уебър и Фийлдс, по имената на известни водевилни комици.

— Да позволиш на заподозрения да остане в съзнание — отвърна Кисли.

— За да може — изрекоха едновременно — да отговори на въпросите ти.

Младши-детектив Айзък Бел увеси нос.

— Съжалявам, господин Кисли, господин Фултън! Не исках да го ударя толкова силно.

— Учим се, докато сме живи, хлапе. Затова господин Ван Дорн изпрати колежанче като теб на нас, дъртите невежи.

— С нашия достоен пример, надява се шефът, дори богато, свястно хлапе може да се превърне в блестящ детектив.

— Междувременно, какво ще кажеш да почукаме на онази карета, за да проверим вкъщи ли си е Хари Фрост?

Тримата мъже се отправиха към края на уличката.

На ъгъла двамата партньори извадиха тежки револвери.

— Стой назад, Айзък! Не е добре да се срещаш с Хари Фрост без пистолет.

— Какъвто не ти е разрешено да носиш.

— Купих си един малък — каза Бел.

— Много предприемчиво, но гледай шефът да не разбере.

— Така или иначе, стой назад. Малокалибрено оръжие няма да спре Хари Фрост.

Тримата свиха зад ъгъла и поеха по улицата. На светлината на лампата проблесна нож и преряза поводите на конете от каретата, а един едър силует изплющя по задниците им с камшика на кочияша. Животните побягнаха покрай каретите пред депото. Вестникарчетата се пръснаха във всички посоки, за да се спасят от трополящите копита

и колелетата. Точно когато каретата стигна до депото, избухна с гръмотевичен рев и ярка светлина.

Айзък Бел пръв се окопоти и се спусна към улицата.

Над депото се виеха пламъци. Останалите карети бяха преобърнати, а конете лежах с изпотрошени крака.

Улицата бе осеяна със счупени стъкла и горяща хартия. Бел потърси с поглед вестникарчетата. Бяха се сгушили под касата на една врата, с побелели от ужас лица. На паважа имаше още три момчета. Безжизнени. Първото, до което приклегна, бе Уоли Лафлин.

ЕЛА, ДЖОЗЕФИНА, В МОЯТА ЛЕТЯЩА МАШИНА

ОТ АЛФРЕД БРАЙЪН И ФРЕД ФИШЪР

— О, да! Нека, скъпа, полетим!

— Къде, хлапе? — В небето, скъпа, на летяща машина.

Скачай, млада Джозефина!

Потегляме на кораба въздушен!

О, радост и вълнение невъобразимо.

— Къде, момче? — Към небесния таван!

О, хей, о, летим към небето тъй високо.

Ела, Джозефина, в моята летяща машина.

Издигни се, лети! Лети нависоко!

Пази равновесие като птичка на клонче.

Излита! Ето я, излита!

Нагоре, нагоре, по-високо лети...

О, майчице! Луната гори!

Ела, Джозефина, в моята летяща машина!

Летим и всичко поставяме на карта! Чао, чао!

---

[1] Лигата срещу баровете — от англ. Antisaloon League, ключова организация, лобираща за въвеждането на Сухия режим в САЩ през 20-те. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЪРВА
„ЕЛА, ДЖОЗЕФИНА. В МОЯТА ЛЕТЯЩА
МАШИНА...“

1.

Планините Адирондак, горен Ню Йорк
1909

Госпожа Джозефина Джоузеф Фрост — дребничка, розовобуза млада жена, с нрав на мъжкарана, със силни ръце на фермерско момиче и живи лешникови очи — летеше със своя биплан „Челере Туин Пушър“ на около триста метра над тъмните гористи хълмове на имението на съпруга си в Адирондак. Джозефина седеше на нисък плетен стол в откритата кабина, защитена от студените пориви на вятъра с подплатено палто и бричове, кожена каска и вълнен шал, ръкавици, очила и ботуши. Зад нея моторът бръмчеше равномерно, прекъсван от тропота на веригите, задвижващи витлата.

Летящата ѝ машина имаше лека рамка от дърво и бамбук, съединени с тел и покрити с плат. Цялото устройство тежеше по-малко от половин тон, но бе по-издръжливо, отколкото изглеждаше. Недостатъчно издръжливо обаче за мощните въздушни течения, които прииждаха от скалите и клисурите отдолу.

Стълбовете въздух биха я прекатурили, ако им позволеше.

Дупките в небето биха я погълнали цялата.

Един порив на вятъра подхвана машината отзад и открадна въздуха от крилете ѝ.

Бипланът започна да пада като камък. Джозефина се ухили от ухо до ухо.

Тя натисна стабилизатора надолу. Машината ускори към земята и Джозефина усети как въздуха отново я подема и я връща в хоризонтално положение.

— Браво, Елзи!

Летящите машини стояха във въздуха, избутвайки въздух надолу. Разбра го още първия път, когато излетя. Въздухът бе силен, а скоростта го правеше още по-силен. И колкото по-добра беше машината, толкова повече на Джозефина ѝ се искаше да лети. Това ѝ бе третата „Елзи“, но нямаше да ѝ е последната.

Хората се възхищаваха на смелостта ѝ да лети, но тя не разбираше защо. Във въздуха просто се чувстваше на мястото си, повече, отколкото на земята, където нещата невинаги се развиваха според очакванията ѝ.

Тук горе винаги знаеше какво да прави. А най-хубавото беше, че знаеше какво ще се случи, когато го направи.

Погледът ѝ шареше по сините планини на хоризонта, от време на време хвърляше по едно око на анероидния барометър, който показваше височината, увиснал на едното крило, към масломера между коленете ѝ и към земята, търсейки открити места, където да кацне, ако моторът ѝ откаже. Бе пришила към ръкава си малък дамски часовник, за да следи времето и да знае колко бензин ѝ остава. Калъфът с картите и компаса, който обикновено бе завързан за коляното ѝ, този път остана в къщата. Родена и отрасла сред тези планини, Джозефина се ориентираше по езерата, железопътните релси и река Норт.

Пред нея се виеше тъмното ѝ ждрело, толкова дълбоко и стръмно, че сякаш гневен великан бе разцепил планината със секира, а в дъното му блещукаше реката. Сред дърветата край ждрелото се отвори златиста поляна, първата по-голяма, откакто Джозефина излетя.

Под нея се мярна нещо малко и червено, като червен гребен на земята — ловната шапка на Марко Челере, италианския изобретател, които строеше летящите ѝ машини. Марко седеше на една скала с пушка на гърба и дебнеше за мечки. От другата страна на поляната, при дърветата, Джозефина забеляза исполинския силует на съпруга си.

Хари Фрост вдигна пушката и я насочи към Марко. Джозефина чу изстрела, по-силен от рева на мотора и тракането на вериги зад себе си.

Хари Фрост имаше странното усещане, че е пропуснал италианеца.

Бе опитен ловец на едър дивеч. Откакто се пенсионира неприлично богат, бе стрелял по елени и муфлони в Монтана, по лъвове в Африка и слонове в Родезия — и сега можеше да се закълне, че се е прицелил твърде високо. Въпреки това мургавото гадже на жена му се гърчеше на ръба на скалата, улучен, но не мъртъв.

Фрост вкара нов четиридесет и петкалибров патрон в своята „Марлин 1895“ и погледна през мерника. Ненавиждаше вида на Марко Челере — мазна черна коса, пригладена с брилянтин, високо чело като на водевилен Юлий Цезар, дебели вежди, хлътнали тъмни очи, зализан мустак, завъртян по върховете като свинска опашка — и тъкмо натискаше с наслада спусъка, когато над главата му нещо изтрополи. Звучеше като вършачката във фермата при Дома за криминално луди в Матауан, където враговете му го изпратиха, когато застреля шофьора си в кънтри клуба.

Онази лудница бе по-лоша и от най-ужасните сиропиталища в спомените му. Могъщи политици и скъпоплатени адвокати си присвоиха заслугите за освобождаването му. Но това не бе нищо повече от справедливост. Шофьорът му ухажваше първата му съпруга.

Невероятно, но сега се случваше същото и с втората. Виждаше го изписано по лицата им, винаги когато Джозефина го тормозеше за още пари, за да плаща за поредното изобретение на Марко. Сега го умоляваше да откупи последната летяща машина на италианеца от кредиторите му, за да може тя да спечели въздушната надпревара от Атлантика до Тихия океан, а заедно с нея и купата „Уайтуей“ и петдесет хиляди долара.

Нямаше ли да е страхотно? Девојката летец и гаджето ѝ изобретател щяха да станат известни. Престън Уайтуей — навирилият нос, роден със сребърна лъжица в устата вестникарски магнат от Сан Франсиско, спонсор на състезанието — щеше да ги направи звезди и да продаде петдесет милиона вестника. Тъпият съпруг щеше също да стане известен — прочут рогоносец, дебел и стар, посмешище за всички, които го презираха.

Хари Фрост беше богат, един от най-богатите хора в Америка и беше спечелил всеки долар сам-самичък. Но още не беше стар. Едва бе прехвърлил четиридесетте. Не, не беше стар. И нито един от онези, които твърдяха, че е дебел, а не мускулест, не го бяха виждали да убива кон с един удар — номер, с който се прочу на младини и който отскоро превърна в ритуал за рождението си дни.

За разлика от измамата с шофьора, този път нямаше да го хванат. Нямаше да си позволи повече изблици на гняв. И затова планира всичко до последната подробност. Искаше да се наслади на отмъщението студено, да подходи към него като към работа. Припомни

си уменията си на измамник, за да привлече Челере на лов за мечки. Мечките не говореха. В тези гори няма да има свидетели.

Убеден, че е стрелял по-високо, отколкото се е прицелил, Фрост свали мерника леко и повтори изстрела.

Джозефина видя Челере да се катурва от скалата.
— Марко!

Трополенето в черепа на Хари Фрост се усили. Докато се взираше над дългата цев на пушката в прекрасното празно място, където допреди малко бе Марко Челере, той внезапно осъзна, че звукът не е спомен от фермата, а истински като оловния куршум, хвърлил съблазнителя на жена му в клисурата. Хари погледна нагоре. Джозефина летеше над него с проклетия си биплан. Беше го видяла.

Фрост имаше още три патрона в пълнителя. Вдигна пушката.

Не искаше да убива и нея. Без Марко тя щеше да остане с него. Само че го видя. Щяха да го затворят отново в лудницата. Вторият път нямаше да се измъкне толкова лесно. Нямаше да е честно. Не той беше предателят, а тя.

Фрост вдигна пушката и стреля два пъти.

Не прецени скоростта ѝ. Поне единият изстрел я подмина. Оставаше му само един патрон — той събра мислите си, успокои нервите си и проследи биплана с цевта точно като фазан.

Право в целта!

Със сигурност уцели. Летящата машина се заклатушка и направи широк, непохватен завой. Хари зачака да падне. Бипланът обаче продължи да завива, олюлявайки се в посока на лагера. Машината летеше твърде високо и беше извън обсега на пистолет, но Фрост все пак извади един от колана си. Подпря цевта на ръката си и го изпразни. Оцъклен от ярост, той извади от ръкава си малокалибрен пистолет. Изстреля двата му патрона безплодно и потърси ловния си нож, за да извади сърцето на жена си, след като се разбие в дърветата.

Трополенето заглъхваше, а Хари не можеше да стори нищо повече, освен да гледа безпомощно как невярната съпруга се скрива зад дърветата, далеч от справедливия му гняв.

Поне се отърва от любовника ѝ.

Хари Фрост прекоси с тежка стъпка поляната, надявайки се да зърне върху скалите размазаното тяло на Челере. На половината път обаче се закова на място, посечен от ужасна мисъл. Лудницата! Трябва да бяга — сега!

Джозефина се бореше с всички сили да поведе машината към земята.

Хари я уцели два пъти. С единия куршум одраска бензиновия резервоар зад нея. Вторият нанесе по-големи щети — блокира връзката между ръчката за управление и жицата, която контролираше формата на крилете. Неспособна да ги изкриви, така че машината да завие с вираж, Джозефина можеше да разчита единствено на руля на опашката. Ала завой без вираж беше като да летиш с безмоторен самолет преди братя Райт да изобретят крилете с променяща се форма — ужасно трудно и като нищо бипланът можеше да се плъзне в смъртоносен свредел към земята. Стиснала устни, тя направляваше руля като скалпел на хирург и внимателно насичаше напирания вятър. Майка ѝ, истеричка, неспособна да се справи и с най-простото нещо, я обвиняваше, че има ледена вода във вените си. А дали ледената вода не е от полза, когато си в саката летяща машина, майко?

Джозефина бавно върна биплана в курса.

Когато вятърът задуха отзад, ѝ замириса на бензин. Огледа се — от резервоара капеше. Куршумът на Хари го беше пробил.

Кое щеше да се случи първо, зачуди се хладнокръвно тя. Дали бензинът щеше да изтече и моторът да спре, преди да се приземи на ливадата на Хари? Или искрите от мотора и веригите щяха да подпалят горивото? При тези обстоятелства огънят бе смъртоносен.

Аеролакът, който укрепваше и изолираше плата на крилете, бе запалим като барут.

Единственото открито място по-наблизо бе една поляна. Ако се приземи там, Хари ще я убие. Значи няма избор. Трябва да се приземи в лагера, ако ѝ стигне бензинът.

— Хайде, Елзи! Върни ни у дома!

Под нея гората малко по малко се приближаваше.

Въздушните течения клатеха машината ѝ. Неспособна да изкриви крилете, за да се противопоставят на натиска, тя се опита да я овладее само с хоризонталните стабилизатори и руля.

Най-сетне зърна езерото до лагера на Хари.

Точно когато се приближи достатъчно, за да види главната сграда и мандрите, моторът ѝ се закашля, давейки се с последните бензинови пари. Витлата спряха да се въртят. Бипланът се смълча — само вятърът свистеше през жиците на рамката.

Джозефина се принуди да планира безмоторно чак до поляната.

Витлата, които допреди малко я движеха напред във въздуха, сега я дърпаха назад със съпротивлението си.

Само след няколко мига щеше да е твърде бавна, за да остане във въздуха.

Тя посегна зад себе си и дръпна жицата, която отваряше компресорната клапа на мотора, за да могат буталата да се движат свободно и витлата да се завъртят отново. Разликата се усети незабавно. Самолетът сякаш олекна.

Вече ясно се виждаше пасбището. Пълно с крави и насечено от огради, то не предлагаше място за безопасно приземяване. Ето я и къщата, пищно дървено имение, а зад нея — наклонената окосена ливада, от която излетя. Ала първо трябва да премине над къщата, а губеше височина много бързо. Проправи си рисковано път покрай комините, прелетя съвсем ниско над покрива и после завъртя руля напречно на вятъра, като внимаваше да не предизвика завъртане.

На около три метра над тревата осъзна, че се движи твърде бързо. Между крилете се понесе въздух, а земята сякаш я придържаше над себе си. Бипланът отказваше да се приземи. Пред нея бързо се приближаваше стена от дървета.

Бензинът, попил в аеролака, се запали.

Бипланът ѝ оставяше огнена диря, а Джозефина не можеше да помръдне крилете, за да се приземи. Тя посегна назад и дръпна компресорния кабел. Клапата се затвори и витлата спряха. Блъснаха се във въздушното съпротивление като два юмука и колелата на машината се удариха в тревата.

Горящият биплан се плъзна петдесетина метра напред. Докато забавяше ход, огънят върху него се разпростря по ливадата. Джозефина усети пламъците отзад върху шлема си и скочи. Падна и се

хвърли по корем, за да позволи на машината да продължи покрай нея, после скочи на крака и се затича по-далеч от горящата машина.

Икономът на имението дотича паникьосан. Следваха го градинарят, готвачът и охраната на Хари.

— Госпожо Фрост! Добре ли сте?

Джозефина не можеше да откъсне очи от стълба пламъци и дим. Прекрасната машина на Марко гореше като погребална клада. Горкият Марко! Хладнокръвието, което ѝ бе помогнало да оцелее, чезнеше бързо и устните ѝ затрепериха. Самолетът сякаш гореше под вода. Тя осъзна, че се тресе и плаче. Не знаеше дали плаче за Марко, или за себе си.

— Госпожо Фрост! — повтори икономът. — Добре ли сте?

Досега не бе стигала дотам — почти да загине в самолет.

Опита се да извади кърпичката от ръкава си. Не успя.

Трябваше да махне ръкавицата. Когато го стори, видя, че кожата ѝ е смъртнобледа, като че ли кръвта ѝ бе изтекла. Всичко беше различно. Сега знаеше какво е страх.

— Госпожо Фрост?

Всички я гледаха втренчено. Сякаш бе загинала в катастрофата и пред тях стоеше дух.

— Добре съм.

— Мога ли с нещо да ви помогна, госпожо Фрост?

Умът ѝ буксуваше. Трябва да направи нещо.

Притисна кърпичката към лицето си. Хиляди мъже и жени се бяха научили да летят, след като Уилбър Райт спечели купата „Мишлен“ във Франция, най-голямото летателно отличие — и до този момент Джозефина Джоузеф Фрост никога не се бе съмнявала, че може да лети поне толкова бързо и далеч, колкото и най-добрите от тях. Сега щеше да събира смелост всеки път, когато се качва на самолет. Е, пак бе по-добре от това да седи само на земята.

Тя избърса сълзите и издуха носа си.

— Да — каза тя. — Отиди до града, моля те, и кажи на офицер Ходж, че господин Фрост току-що застреля господин Челере.

Икономът запелтечи:

— К-к-какво?

Тя го погледна студено. Колко можеше да е изненадан, че съпругът ѝ е убил някого? Отново.

— Сигурна ли сте, госпожо Фрост?

— Дали съм сигурна? Да, видях го със собствените си очи.

Колебанието по лицето на икономата зловещо ѝ припомни, че Хари плаща заплатата му, че плаща за всичко и госпожа Фрост сега не може да разчита на никого, освен на себе си.

Охраната му не изглеждаше изненадана. Унилите им физиономии казваха „Отиде ни прехраната“.

Икономът очевидно също вече преодоляваше шока, питайки я, сякаш току-що си е поръчала студен чай:

— Нещо друго, госпожо Фрост?

— Направете каквото ви помолих — рече тя, докато наблюдаваше огъня. Гласът ѝ потреперваше. — Кажете на полицията, че съпругът ми уби господин Челере.

— Да, госпожо — отвърна икономът с равен тон.

Джозефина обърна гръб на огъня. При все това, нямаше нужда да поглежда в огледалото, за да знае, че в този миг очите ѝ са пълни със страх. Сама и уязвима. Марко Челере е мъртъв, а съпругът ѝ е луд убиец. Няма към кого да се обърне. После в главата ѝ се оформи спасителна мисъл — Престън Уайтуей.

Да, той ще я защити.

— Още нещо — добави тя, докато икономът се отдалечаваше. — Изпрати телеграма на господин Престън Уайтуей от „Сан Франциско Инкуайър“, че ще го посети следващата седмица.

2.

Айзък Бел, главен следовател в детективска агенция „Ван Дорн“, се носеше с рев по улица „Маркет“ в Сан Франциско в червен като пожарникарска кола състезателен автомобил „Локоomobil“ с широк ауспух за максимална мощност. Бел бе висок мъж на тридесет години с гъсти златисти мустаци, на цвят точно като старателно сресаната му коса. Белият му костюм бе безупречен, елегантно допълнен от шапка с широка периферия. Тялото му бе стройно и жилаво като конопена връв.

Докато караше, току-що старателно лъснатите му ботуши почти не докосваха педала на спирачките, печално известен с неефективността си аксесоар на локоomobilите. Дългите му ръце и пръсти прескачаха ловко между газта и смяната на скоростите. Очите му, обикновено тъмновиолетови, сега черни, гледаха съсредоточено изпод вежди. Въпреки непоколебимото изражение и стиснатата челюст, на лицето му цъфтеше усмивка на неподправено удоволствие, докато караше бясно, изпреварвайки трамваи, камиони, карети, мотоциклети и по-бавни автомобили.

На пътническата седалка, тапицирана с червена кожа, седеше шефът на Бел, Джоузеф ван Дорн.

Основателят на детективската агенция с дейност в цялата страна бе едър и червено мустакат и бе известен като бич за престъпниците по целия континент. Той обаче преbledня, когато Бел насочи колата към смаляващото се място между един камион за въглища и един „Буик“, пренасящ метални туби керосин и нафта.

— Всъщност ще пристигнем навреме — отбеляза Ван Дорн. —
Даже ще подраним малко.

Айзък Бел като че ли не го чу.

С облекчение Ван Дорн видя целта им да се извисява над околните здания — дванадесететажната сграда на „Сан Франциско Инкуайър“ на Престън Уайтуей, главен офис на вестникарската му империя.

— Гледай, гледай! — надвика двигателя Ван Дорн.

Огромен жълтеникав рекламен банер покриваше най-горния етаж и с еднометрови букви оповестяваше, че вестниците на Уайтуей са спонсори на:

„УАЙТУЕЙ“, ВЪЗДУШНА НАДПРЕВАРА ОТ АТЛАНТИКА ДО ТИХИЯ ОКЕАН

Купата „Уайтуей“ и 50 000 долара ще получи първият летец, който прекоси Америка за петдесет дни!

— Страхотно предизвикателство — извика в отговор Бел, без да отлепя поглед от претъпканата улица.

Летящите машини пленяваха Айзък Бел. Следеше вманиачено развитието в тази сфера и планираше сам да си купи самолет. В последните две години десетки подобрения направиха самолетите по-бързи и по-силни. Появиха се „Райт флайър 3“, „Джун бъг“, „Силвър дарт“ с рамка от бамбук, огромните френски „Воазин“ и „Антоанета“, задвижвани от осемцилиндрови двигатели на състезателни лодки, малкият „Демоазел“ на Сантос Дюмонт, „Блерио“, успял да прекоси Ламанша, здравият „Къртис пушър“, както и „Райт“-ът на военния сигнален корпус, „Фарман 3“ и укрепеният с тел моноплан „Челере“.

Ако въобще бе възможно да прелетиш през цялата страна — а това бе голямо ако — купата на Уайтуей щеше да бъде спечелена поравно от уменията и здравите нерви на летците и от това доколко изобретателите са подобрили силата на двигателите и са оформили крилете, за да могат самолетите да маневрират по-успешно и да се изкачват по-високо.

Победителят трябваше да изминава по около двеста километра на ден — почти два часа във въздуха.

Всеки ден, загубен заради ветрове, бури, мъгли, произшествия и поправки, щеше да увеличи драстично дневните летателни часове.

— Вестниците на Уайтуей твърдят, че купата е от масивно злато — каза през смях Ван Дорн. — Хм, може би затова ни е извикал. Страх го е, че някой ще я задигне.

— Миналата година вестниците му твърдяха, че Япония ще потопи Великата бяла флотилия^[1] — отбеляза сухо Бел. — Някак

успяха да стигнат до Хемптън Роудс. А, ето го и Уайтуей!

Русолявият магнат караше малък жълт открит ролс-ройс към единственото място за паркиране, останало пред сградата.

— Май Уайтуей ще го заеме — рече Ван Дорн.

Бел натисна здраво газта. Големият локомотив пое напред и изпревари ролс-ройса. После Бел натисна немощните спирачки, смени на по-ниска предавка и с димящи гуми сви право на мястото за паркиране.

— Хей! — Уайтуей размаха юмрук. — Това е моето място!

Беше едър мъж, бивша футболна звезда, започнал вече да наддава. Арогантно килнатата му глава издаваше, че още изглежда добре, заслужава всичко, което му се понрави, и е достатъчно силен, за да настоява да го получи.

Айзък Бел скочи от колата и протегна силна ръка, усмихнат приятелски.

— О, Бел, ти ли си бил. Това е моето място!

— Здравсти, Престън! Мина време. Когато казах на Мариан, че ще се видим с теб, тя ме помоли да ти пратя поздрави.

Намръщената физиономия на Уайтуей изчезна лека-полека. Мариан Морган беше годеницата на Бел — прекрасна жена, работеща в киноиндустрията. Преди време тя бе работила за Уайтуей като ръководител на проекта му „Пикчър уърлд“ — прожекции на филмирани новинарски събития във водевилните театри и кина.

— Кажи на Мариан, че разчитам да заснеме страхотни неща от въздушната ми надпревара.

— Убеден съм, че няма търпение да го направи. Това е Джоузеф ван Дорн.

Вестникарският магнат и основателят на най-голямата детективска агенция в страната се огледаха преценяващо, докато се ръкуваха. Ван Дорн посочи нагоре.

— Тъкмо се любувахме на банера ви. Сигурно ще е много интересно.

— Затова ви се обадох. Заповядайте в кабинета ми. — Неколцина униформени портиери му отдадоха чест като на адмирал. Уайтуей щракна с пръсти. Двамина се спуснаха навън, за да паркират ролс-ройса.

В преддверието Уайтуей получи още приветствия. Към най-високия етаж ги откара позлатен панорамен асансьор, а там ги чакаше тълпа редактори и секретарки с готови моливи и бележници. Уайтуей започна да раздава заповеди, като изпрати част от хората по спешни задачи. Други се спуснаха зад него, дращейки бързо по листовете си, докато той диктуваше края на редакторската колонка на следобедния брой.

— „Инкуайърър“ порицава окаяното състояние на американската авиация. Европейците завземат все по-голяма територия за себе си в небето, докато ние плесенясваме на земята, удавени в прахта на нововъведенията. Само че „Инкуайърър“ никога не порицава отстрани, „Инкуайърър действа! Каним всеки смел американски авиатор, мъж или жена, да понесат знамето ни нависоко в Голямата въздушна надпревара на Уайтуей, от Атлантика до Тихия океан и да прекосят Америка за петдесет дни!“ Да се отпечата! А сега... — той извади изрезка от вестник от палтото си и зачете на глас: — „Смелият навигатор свали носещите си повърхности, за да поздрави зрителите, преди хоризонталният му рул и въртящото се спираловидно витло да повдигнат към небесата по-тежкия от въздуха аероплан на аеронавта.“ Кой е написал това?

— Аз, сър.

— Уволнен си!

Едри мъжаги от отдела по смяна на кадрите съпроводиха клетника до стълбището.

— „Инкуайърър“ говори на обикновения човек, не на инженера. Запишете следното: на страниците на „Инкуайърър“ ще има само „летящи машини“ и „самолети“, които се „карат“, „управляват“ или с тях се „лети“ от „пилоти“, „авиатори“, „авиаторки“ или „хора птици“. Без „навигатори“, които пускат котвата на „Луситания“, нито „аеронавти“, които звучат като някакви типове от гръцки мит. С вас може да знаем какво са носещи повърхности и хоризонтални рулове, но средният човек си иска крилете, както и руловете, с които се завива. Исква спираловидните витла да са перки. Чудесно знае, че ако някоя летяща машина не е по-тежка от въздуха, то тя не е самолет, а балон. И скоро ще иска това превзето „аероплан“ да стане „самолет“. Хващайте се на работа!

По преценката на Айзък Бел кабинетът на Уайтуей посрамваше „тронната зала“ на Джоузеф ван Дорн във Вашингтон.

Уайтуей седна зад бюрото си и обяви:

— Господа, първи научавате, че реших да спонсорирам свой участник в Голямата въздушна надпревара над САЩ „Уайтуей, от Атлантика до Тихия океан“, за купата „Уайтуей“ и петдесет хиляди долара награда. — Той направи драматична пауза. — Името й — да, господа, името й — е Джозефина Джоузеф.

Айзък Бел и Джоузеф ван Дорн се спогледаха, а Уайтуей изтълкува това като знак за изумление, а не за потвърждение на сигурни очаквания.

— Зная какво си мислите, господа: или съм много смел, задето подкрепям едно момиче, или съм много глупав. Нито едно от двете! Няма причина едно момиче да не може да спечели подобна надпревара. За да управляваш летяща машина, ти е нужно повече хладнокръвие, отколкото мускули, а тя е хладнокръвна като цял полк мъже.

Айзък Бел попита:

— Имате предвид Джозефина Джоузеф Фрост, нали?

— Няма да използваме името на съпруга й — отвърна рязко Уайтуей. — Причината ще ви шокира до дъното на душите.

— Джозефина Джоузеф Фрост ли? — включи се Ван Дорн. — Момичето, по чийто самолет съпругът й стреля миналата есен?

— Откъде сте разбрали? — наежи се Уайтуей. — Не сме писали за него.

— В нашия бранш — отвърна спокойно Ван Дорн — научаваме тези неща преди вас.

— Защо не писахте за него? — попита Бел.

— Защото публицистите ми рекламират Джозефина, за да вдигнат интереса към състезанието. Поръчах им песен „Ела, Джозефина, в моята летяща машина“. Ще залепят снимката й на листовите с музиката от песента, на едисонови цилиндри^[2], на ролки за пиано^[3], списания и плакати, за да се вълнуват хората от резултата.

— Мисля си, че така и така ще се вълнуват.

— Ако не водиш масата за ръка, тя се отегчава бързо — отвърна подигравателно Уайтуей. — Това, което най-сигурно би грабнало

вниманието на тълпата, е половината мъже в надпреварата да се разбият, преди да стигнат Чикаго.

Бел и Ван Дорн се спогледаха и Ван Дорн неодобрително рече:

— Да смятаме ли, че казвате това поверително?

— Подобно естествено отсяване ще остави само най-добрите авиатори срещу смелата мъжкарана Джозефина — обясни Уайтуей без грам свян. — Читателите винаги подкрепят участника с малки шансове. Елате! Ще ви покажа за какво говоря.

Следван от все по-многоброен антураж редактори, писачи, адвокати и мениджъри, Престън Уайтуей поведе детективите два етажа по-долу, към художествения отдел — високо помещение, осветено от прозорци със северно изложение и натъпкано с художници, надвесени над скициници, в които рисуваха събитията от деня.

Бел преброи двадесет души по петите на издателя, някои с моливи или химикалки, всички — с паника в погледа. Художниците приведоха глави и заработиха по-бързо. Уайтуей щракна с пръсти. Двама от тях изтичаха до него, понесли макети на обложките за партитурите с „Ела, Джозефина, в моята летяща машина“.

— Какво имате? — попита шефът им.

Показаха скица на момиче в самолет, летящ над поле с крави и единият тихо смотолев:

— Летящото фермерско момиче.

— Не!

Смутени, художниците вдигнаха втората рисунка.

На нея имаше момиче в работен комбинезон, с коса, натъпкана в нещо подобно на каскет на таксиметров шофьор.

— Мъжкараната във въздуха.

— Не! За бога, не! Как си изкарвате заплатите тук?

— Но, господин Уайтуей, казахте, че читателите харесват фермерски момичета и мъжкарани.

— Казах, че е момиче! Читателите харесват момичета. Нарисувайте я по-хубава! Джозефина е прекрасна!

На Айзък Бел му дожаля за художниците, които изглеждаха готови да се хвърлят през прозореца, и се намеси:

— Защо не я накарате да изглежда като нечия любима?

— Сетих се! — провикна се Уайтуей. Разпери ръце и впери изцъклени очи в тавана, сякаш виждаше през него, чак до слънцето. — „Летящата любима на Америка.“

Художниците се опулиха. Внимателно погледнаха писачите, редакторите и мениджърите, а те на свой ред погледнаха Уайтуей.

— Какво мислите за това, а? — попита предизвикателно Уайтуей.

Бел тихо се обърна към Ван Дорн с думите:

— Виждам съм по-спокойни хора наред престрелки.

Ван Дорн отвърна:

— Не се тревожи, ще пишем идеята ти на сметката му.

Един дързък възрастен редактор, почти пенсионер, най-сетне се обади:

— Много добре, сър. Много, много добре!

Уайтуей засия.

— „Летящата любима на Америка“! — извика отговорният редактор и останалите подеха възгласа.

— Нарисувайте го! Сложете я на самолет. Направете я хубава — не, прекрасна!

Детективите се усмихнаха скрито. На Айзък Бел и Джоузеф ван Дорн им се струваше, че Уайтуей изпитва нещо повече от гордост към своята участничка.

Щом се върнаха в кабинета лицето на издателя доби угрижен вид.

— Предполагам, че може да отгатнете какво искам от вас.

— Можем — отговори Ван Дорн. — Но ще е по-добре да го чуем от вас.

— Преди това — прекъсна ги Бел, обръщайки се към единствения член на групичката патета, следващи Уайтуей, останал в кабинета и седнал на един стол в далечния ъгъл, — може ли да попитам кой сте вие, господине?

Мъжът бе облечен с кафяв костюм и жилетка, под която се подаваше твърда, висока яка и папийонка. Косата му бе зализана като лъскав шлем. Когато Бел му зададе въпроса, мъжът замига. Уайтуей отговори вместо него.

— Това е Уейнър от счетоводство. Той е упълномощен от Американското аеронавтско общество да бди за правилата на

надпреварата. ААО официално ще дадат одобрението си за нея. Ще го виждате често. Уейнър ще следи времето на всеки състезател и ще разрешава разногласия. Преценката му е окончателна. Дори аз нямам право да я променям.

— И сте сигурен, че може да присъства на този разговор?

— Аз му плащам и му осигурявам дома, в който живее семейството му.

— Тогава ще говорим открито — рече Ван Дорн. — Добре дошъл, господин Уейнър. Ще чуем защо господин Уайтуей иска да ангажира агенцията ми.

— Закрила — каза Уайтуей. — Искам да пазите Джозефина от съпруга ѝ. Преди Хари Фрост да стреля по нея, е убил Марко Челере, изобретателят на самолетите ѝ, в пристъп на бясна ревност. Свирепият луд бяга от закона и се боя, че я следи. Тя е единственият свидетел на престъплението му.

— Мълви се за това убийство, да — рече Айзък Бел. — Но никой не е виждал трупа на Челере, а областният прокурор не е повдигнал обвинение.

— Намерете го тогава! — светкавично отвърна Уайтуей. — Обвиненията могат да се повдигнат всеки миг. Джозефина е видяла мъжа си да застрелва Челере. Защо, мислите, е побягнал Фрост? Ван Дорн, искам агенцията ви да разследва изчезването на Марко Челере и да намери доказателства за обвинение, с което онзи селски прокурор да затвори Хари Фрост завинаги. Или да го обеси... Направете каквото е нужно и по дяволите разходите! Направете всичко възможно, за да защитите момичето от онзи луд.

— Де да беше луд — рече Ван Дорн.

— Какво искате да кажете?

— Хари Фрост е най-опасният престъпник на свобода, когото познавам.

— Не! — възрази Уайтуей. — Хари Фрост беше първокласен бизнесмен, преди да изгуби ума си.

Айзък Бел изглежда студено вестникарския магнат.

— Може би не си наясно как започна бизнеса си господин Фрост.

— Наясно съм с успеха му. Когато поех вестниците от баща си, Фрост беше най-големият вестникарски дистрибутор в страната. Когато се пенсионира — само на тридесет и пет, нека ви обърна

внимание на това — той контролираше всяка будка на всяка гара в тази страна. Колкото и жесток да е бил с Джозефина, Фрост изгради континенталната си верига невероятно успешно. Честно казано, бих му се възхищавал като на бизнесмен, ако не се бе опитал да убие съпругата си.

— По-скоро бих се възхищавал на вълк с бяс — контрира го мрачно Айзък Бел. — Хари Фрост е безжалостен тиранин. Изгради „континенталната си верига“, както я наричаш, като уби всичките си конкуренти.

— Продължавам да твърдя, че беше чудесен бизнесмен, преди да се побърка. Вместо да живее от натрупаното си богатство, когато се пенсионира, той инвестира в стомана, железопътни линии и зърнените закуски „Постум“. С богатство като неговото би се гордял дори Дж. П. Моргън^[4].

Бузите на Джоузеф ван Дорн така пламнаха, че внезапно станаха почервени от мустаците му. В острия му отговор обичайно слабата ирландска напевност в гласа му избуя в акцент като на дъблински морски капитан:

— Дж. П. Моргън е бил обвиняван в много неща, сър, и дори всички да бяха верни, нямаше да се гордее с богатството на Хари Фрост. Фрост притежава управленческите умения на генерал Грант, силата на мечка гризли и скрупулите на Нечестивия.

Айзък Бел го каза просто:

— Знаем как работи Фрост. Агенция „Ван Дорн“ се сблъска с него преди десетина години.

— Айзък, преди десет години си бил в гимназията.

— Не беше тъй — намеси се Ван Дорн. — Айзък тъкмо се беше записал като помощник в агенцията и ужасната истина е, че Фрост надви и двама ни. Когато пушекът се разнесе, той контролираше всяка будка в радиус от осемстотин километра от Чикаго, а тези от клиентите ни, които не бяха фалирали, бяха мъртви. Той постави кървавите основи на империята си под носовете ни и после се разпростря на изток и запад. Той е олицетворение на коварството. Не успяхме да изградим нито едно достатъчно добро обвинение срещу него.

Уайтуей видя възможност да спазари услугите на Ван Дорн и Бел за по-малко пари.

— Да не би да съм се пре доверил на прочутото ви мото? „Никога не се предаваме. Никога.“ Дали да не потърся някой по-добър?

Айзък Бел и Джоузеф ван Дорн се изправиха и нахлупиха шапките си.

— Приятен ден, сър — каза Ван Дорн. — Надпреварата ви ще покрие целия континент, тъй че ви препоръчвам да потърсите друга агенция с обхват като моята.

— Чакайте! Чакайте! Не прибързвайте така. Аз просто...

— Признахме си как ни е унижил Фрост, за да ви предупредим да не го подценявате. Хари Фрост е луд като шапка^[5] и буен като дългорого добиче, но за разлика от повечето луди, е студен и пресметлив.

Бел допълни:

— Единствените му възможности са лудницата или бесилото, затова той няма какво да губи. Това го прави още по-опасен. И за миг не си помисляйте, че ще се задоволи само да нарани Джозефина. Тя е вашият представител в надпреварата и той ще се опита да провали цялото начинание.

— Един-единствен човек? Какво би могъл да стори? Особено пък беглец като него.

— Фрост е организиран банди престъпници във всеки град в тази страна — крадци, подпалвачи, биячи за разтурване на стачки, както и убийци.

— Нямам нищо против биячите на стачкуващи — заяви твърдо Уайтуей. — Някой трябва да вкарва ред сред работната ръка.

— Ще имате нещо против, когато започнат да пребиват механиците на летците ви — продължи непоколебимо Бел. — Вътрешните части на хиподрумите и карнавалните поляни, където нощем ще се приземяват самолетите, са любимо място на комарджиите. Комарджиите ще се обзалагат за надпреварата ти. Залаганията привличат престъпници. Фрост знае къде да ги открие, а те ще се радват, че ги е открил.

— За това — додаде Ван Дорн, — трябва да сте готови да се борите с Фрост на всяка спирка по маршрута.

— Това звучи скъпо — каза Уайтуей. — Ужасно скъпо!

Бел и Ван Дорн още бяха с шапките си. Бел посегна към вратата.

— Чакайте... Колко хора ще са нужни, за да покриете целия маршрут?

Айзък Бел каза:

— По пътя си на запад тази седмица направих някои изчисления. Това са над шест хиляди километра.

— Но как си изчислил маршрута? Още не съм го обявил.

Детективите отново се спогледаха с леки усмивки. Никой от „Ван Дорн“ не ходеше на среща, без да знае нуждите на потенциалния клиент. Това важеше с двойна сила за основателя на агенцията и за главния ѝ детектив.

Бел каза:

— Маршрутът ви следва логика, обоснована от определени нужди: самолетите не могат да прелетят високи планински вериги като Апалачите или Скалистите планини, помагачите на участниците ще трябва да следват железопътните линии, а вестниците ви ще искат колкото е възможно повече хора да наблюдават. Затова се качих на „Туентиът сенчъри лимитед“^[6] от Ню Йорк до Чикаго, после поех по Водния маршрут покрай река Хъдсън, покрай канала Ери и езерото Ери. В Чикаго се прехвърлих на „Голдън стейт лимитед“ през Канзас, на юг към Тексас и прекосих Скалистите планини в най-ниската точка на Континенталния вододел, минах през Ню Мексико и Аризона, после през Калифорния до Лос Анджелис и през Централната калифорнийска долина към Сан Франциско.

Бел бе изминал пътя с експресни влакове под самоличността на застрахователен агент. Местни служители на „Ван Дорн“, уведомени по телеграфа, го бяха информирали за панаирните пространства и хиподруми, където е най-вероятно да се приземяват летците. Досиетата на различните комарджии, престъпници, информатори и полицаи бяха много интересно четиво и докато влакът му спре до ферибота в Оукланд мол, Айзък бе опреснил енциклопедичните си познания за американската престъпност.

Уейнър ненадейно проговори от стола си в ъгъла.

— Според правилата, за да завърши последната част от надпреварата, победителят първо трябва да прелети в кръг около тази сграда — офиса на „Сан Франциско Инкуайърър“, — преди да се приземи в Президио на терена на Сигналния армейски корпус.

— Охраната на толкова амбициозен маршрут ще е огромна работа — каза Ван Дорн строго, макар да се усмихваше. — Както ви посъветвах по-рано, ще ви е нужна агенция с офиси в цялата страна.

Айзък Бел свали шапката си и рече прямо:

— Вярваме, че надпреварата ти е важна, Престън. САЩ изостава много от Франция и Италия в летенето на дълги разстояния.

Уайтуей се съгласи.

— Италианците и французите лесно се вълнуват, затова имат склонност към подобни занимания.

— Флегматичните германци и британци също правят опити — отбеляза сухо Бел.

— В Европа се готви война — намеси се Ван Дорн — и армиите им предлагат огромни награди за авиаторски подвизи, от които после да се възползват на бойното поле.

— Между кралете войнолюбци и нас, миролюбивите американци, зее огромна бездна — заяви тържествено Уайтуей.

— Една прекрасна причина — рече Айзък Бел — „Летящата любима на Америка“ да извиси страната ни на още едно ниво над подвизите на братя Райт и въздушните храбреци, които кръжат над тълпите в слънчеви дни. И ако Джозефина прослави САЩ, ще осигури напредък и за чисто новото поле на авиацията.

Думите на Бел харесаха на Уайтуей и Ван Дорн погледна главния си детектив с възхищение. Ловко бе поласкал евентуалния им клиент. Но Айзък Бел вярваше в казаното. За да се превърнат самолетите в бърз и надежден начин на транспорт, пилотите трябваше да се справят с ветровете и времето из целия огромен американски континент.

— Хари Фрост не бива да проваля тази надпревара.

— Бъдещето на летенето е на карта. И, разбира се, животът на младата ти авиаторка.

— Добре! — предаде се Уайтуей. — Покрийте страната от бряг до бряг. По дяволите цената.

Ван Дорн му подаде ръка, за да сключат сделката.

— Заемаме се веднага.

— Има и още нещо — спря ги Уайтуей.

— Да?

— Екипът, който ще защитава Джозефина.

— Ще го изберем лично.

— Всички трябва да са женени.

— Разбира се — каза Ван Дорн. — Това е ясно.

Докато двамата детективи се носеха с рев по улица „Маркет“, развеселеният Ван Дорн се позасмя.

— Женени детективи?

— Май че Джозефина е заменила ревнив съпруг с ревнив спонсор.

Айзък Бел остави неизказана мисълта си за уж наивното фермерско момиче, което бързо се е прехвърлило от богатия съпруг, който е плащал за самолетите ѝ, към богатия издател, който също плащаше за самолетите ѝ. Очевидно бе целеустремена жена, която получава каквото поиска. Искаше да се срещне с нея час по-скоро.

Ван Дорн рече:

— Имам чувството, че Уайтуей предпочита Фрост на бесилото, а не зад решетките.

— Сещаш се, че майката на Уайтуей — доста твърдоглава жена между другото — пише статии за неморалността на развода, а синът ѝ е длъжен да ги публикува в неделните си приложения. Ако Престън иска да се ожени за Джозефина, ще предпочете обесен, за да получи благословията на майка си, а това значи и наследството си.

— С удоволствие бих направил Джозефина вдовица — изръмжа Ван Дорн. — Това е най-малкото, което заслужава Хари Фрост. Но първо трябва да го заловим.

— Може ли да ти препоръчам да сложиш Арчи Абът за охрана на Джозефина? Няма по-щастливо женен детектив в цяла Америка.

— Би бил пълен глупак, ако не беше толкова щастлив — отвърна Ван Дорн. — Жена му е хем красавица, хем богата. Понякога се чудя защо изобщо работи за мен.

— Арчи е първокласен детектив. Защо да спира да работи това, което прави толкова добре?

— Добре, ще му възложи да води екипа.

Бел каза:

— Предполагам, че ще назначиш детективи, а не момчета от „Охранителни услуги“.

„Охранителни услуги“ беше клон от бизнеса на агенцията. Те предлагаша първокласни хотелски детективи, бодигардове, придружители и нощни пазачи. Но малцина от ОУ имаха духа,

енергията, инициативността и уменията, за да се издигнат до същински детективи.

— Ще назнача толкова детективи, колкото мога — отвърна шефът. — Но нямам армия от детективи за подобна работа — не и докато разпращам много от най-добрите ни хора в чужбина, за да организират презокеанските ни клонове.

— В този случай ти препоръчвам да потърсиш детективи, които са работили като механици.

— Чудесно! Така ще могат да стоят близо до нея и да работят по летящата ѝ машина...

— И ще можеш да ме пуснеш по петите на Фрост.

Ван Дорн не пропусна остротата в тона на Бел. Погледна го изпитателно. В профил, докато Бел маневрираше по улицата, острият му нос и стиснатата челюст изглеждаха като изсечени от стомана.

— Можеш ли да подходиш трезво?

— Разбира се!

— Последния път той те надви, Айзък?

Бел се усмихна студено.

— Надви мнозина по-опитни от мен. Включително и теб, Джо.

— Обещай да не забравяш това и ще ти дам задачата.

Бел пусна скоростния лост и посегна през резервоара на локомотива, за да сложи длан върху тази на шефа си.

— Имаш думата ми!

---

[1] Великата бяла флотилия — флотилия от шестнадесет американски бойни кораба, обиколили света от 1907 г. до 1909 г. по заповед на президента Теодор Рузвелт, като доказателство за мощта на американската флота. — Б.пр. ↑

[2] Едисоновци цилиндри — най-ранната форма на магнетофон. — Б.пр. ↑

[3] Ролки за пиана — ролки със заложен в тях музика, с които пианата са свирили сами. — Б.пр. ↑

[4] Джон Пиърпойнт Моргън — изключително могъщ американски финансист и индустриалец от началото на миналия век, създател на компании като „Дженеръл електрик“. Критиците му го обвинявали, че дърпа конците на американската икономика с

многобройните си инвестиции в на практика всеки неин отрасъл. — Б.пр. ↑

[5] Поговорката, която погрешно се свързва с Лудия шапкар от „Алиса в Страната на чудесата“, всъщност идва от шапкарите през 18-и век, които използвали големи количества живак при обработката на луксозните филцови шапки и впоследствие развивали тежки неврологични заболявания. — Б.пр. ↑

[6] Експресен влак, движил се от 1902 г. до 1967 г., най-известната железопътна линия в света за времето си. — Б.пр. ↑

3.

— Нападна ме мечка — каза шерифът на Норт Ривър Джон Ходж, докато погледът на Айзък Бел обхождаше белязаното лице, безползната му ръка и дървения му крак. — Бях водач, разхождах туристи за лов и риболов. След като се случи това с мечката, вече ставах само за полицейска работа.

— А мечката как се отърва? — попита Бел.

Шерифът се усмихна.

— Нощем през зимата се топля под кожата й. Радвам се, че попитахте — повечето хора дори не ме гледат в лицето. Добре дошли в Норт Кънтри, господин Бел. Какво мога да направя за вас?

— Според вас защо не открихте тялото на Марко Челере?

— По същата причина, поради която не откриваме никое тяло в клисурата. Пътят до долу е дълъг, реката е бърза и дълбока, а гладните животни са много — и във водата, и извън нея. Ако паднат в Норт, брой ги изчезнали завинаги.

— Изненадахте ли се, когато чухте, че Хари Фрост е застрелял Челере?

— Изненадах се.

— Защо? Знам, че и тук Фрост е бил познат с агресивния си нрав и то много преди да го затворят за убийството на шофьора му.

— Същата сутрин, когато икономът на госпожа Фрост съобщи за стрелбата, господин Фрост вече беше подал оплакване, че са откраднали пушката му.

— Дали е притежавал друга?

— Каза, че онази му била любимата.

— Дали не е подал фалшиво оплакване, за да не го заподозрете?

— Не знам.

— Открихте ли пушката?

— Намерили я няколко момчета, докато играели на релсите.

— Кога?

— Същия следобед.

— А дали Фрост не я пуснал там, когато е скочил на някой товарен влак?

— Никога не съм чувал богаташите да се возят по влаковете като бездомниците.

— Хари Фрост невинаги е бил богат — отвърна Бел. — На осем е избягал от сиропиталище в Канзас сити и с товарен влак е стигнал до Филадельфия. Така че умее това и насън.

— От тук минават много влакове... — провлече несигурно шерифът.

Бел смени темата.

— А какъв човек беше Марко Челере?

— Не знам.

— Никога ли не сте го виждал? Разбрах, че е пристигнал миналото лято.

— Стоеше си в лагера на Фрост и не се показваше много-много.

Бел погледна през прозореца към окаляната главна улица на градчето Норт Ривър. Бе топъл пролетен ден, но конските мухи хапеха, затова малцина се подаваха от къщите си. Настъпила бе „Калната седмица“, както я наричаше началникът на гарата — снеговете се топяха и превръщаха пръстта в кал до колене. Единственото, което несловоохотливият шериф беше казал, беше свързано с премеждията му с мечката. Сега Ходж мълчеше и Бел подозираше, че ако не измисли нещо, шерифът няма да продума повече.

— С изключение на съобщението от Джозефина Фрост — попита детективът, — какви доказателства имате за стрелбата.

— Челере е изчезнал. Господин Фрост — също.

— Но нямате преки доказателства?

Шериф Ходж отвори едно чекмедже, бръкна вътре и постави пет гилзи на бюрото.

— Намерих тези в края на поляната, точно където госпожа Фрост каза, че е видяла мъжа си да стреля.

— Може ли да ги огледам?

— Давайте.

Бел хвана с кърпичката си една от гилзите и я разгледа.

— 45–70.

— С такива стреля неговият „Марлин“.

— Защо не сте ги дал на областния прокурор?

— Не ми ги е поискал.

— А сетихте ли се да му ги споменете? — попита търпеливо Бел.

— Помислих, че с показаният на госпожа Фрост случаят му е готов.

— А има ли кой да ми покаже къде е станала стрелбата?

За изненада на Бел, Ходж скокна от стола и заобиколи бюрото, тропайки с дървения си крак.

— Ще ви заведа. По-добре да се отбием до магазина за малко евтини пури, за да отпъждаме конските мухи.

Шерифът на Норт Ривър и високият детектив поеха към планината с форда на Ходж. Изпод перифериите на шапките им се носеха облаци дим. Когато пътят свърши, Ходж прикачи дървен кръг към изкуствения си крак, за да не потъва в калта, и продължиха пеша. Около час се катереха по дивечови просеки, докато след една гъста групичка ели и брези не се откри широка поляна със сплъстена, покафеняла от зимата трева.

— Ей до това дърво намерих гилзите. Оттук е имал идеален прицел към ръба на клисурата, където госпожа Фрост е видяла да пада господин Челере.

Бел кимна. Скалата бе на сто и петдесет метра от дърветата. Лесен изстрел с „Марлин“, дори без телескопичен мерник.

— Какво мислите е правил Челере чак там? — попита детективът.

— Оглеждал е. Икономът ми каза, че излезли на лов за мечки.

— Значи, за да застане там, Челере е вярвал на Фрост?

— Хората говорят, че господин Фрост е купувал самолети за жена си. Челере му се е доверявал като на добър клиент.

— Намерихте ли пушката на Челере? — попита Бел.

— Не.

— А какво мислите й се е случило?

— Потънала е в реката.

— Същото се е случило и с бинокъла му?

— Ако е носил такъв.

Отидоха до ръба на клисурата. Айзък Бел го обходи, макар да знаеше, че няма шанс да види следи от нещо, случило се, преди да паднат зимните снегове. Близко до едно самотно дърво, впило корени в скалата, той забеляза тясна издатина точно под себе си. Подаваше се на

два метра по-надолу и беше малко повече от метър широка. Падащо тяло щеше да се удари първо там, преди да падне в реката. Бел стисна оголените от ерозията корени и се надвеси. Огледа се. Нямаше ръждива пушка. Нямаше бинокъл. Погледна надолу. Водата се виждаше само като далечен проблясък.

Хвана се за дънера на дървото, за да се върне на поляната и напипа дупка в кората. Огледа я отблизо.

— Шериф Ходж? Може ли за момент ловния ви нож?

Ходж извади здравето острие от калъфа — ножът всъщност представляваше заострена метална пила.

— Какво намерихте там?

— Куршум, заседнал в дървото, струва ми се.

С ножа на шерифа Бел остърга кората около дупката. Отвори достатъчно голяма кухина, за да извади от там с пръсти — за да не го одраска с ножа си — меко парче олово.

— Това пък откъде се взе?

— Може би от пушката на Хари Фрост.

— Може би да, а може би не. Няма как да разберете.

— Може би има — отвърна Бел, спомняйки си един случай отпреди няколко години, при който прокурорът Оливър Уендел Холмс успя да намери съвпадение между куршум и пистолета, от който е бил изстрелян.

— У вас ли е пушката, която момчетата са намерили на релсите?

— В офиса ми. Щях да я върна на госпожа Фрост, но тя си замина, а господин Фрост — много преди нея, разбира се. На тези, които останаха там, не бих дал толкова добро оръжие.

Двамата мъже се върнаха в Норт Ривър. На депото в гарата Ходж помогна на Бел да намери бала памучен уплътнител за пренасяне на товари. Поставиха я в празния край на депото. Бел сложи визитката си в средата на балата и отброи с крачки сто и петдесет метра. След това зареди в марлина на Фрост два куршума като тези, с които е стрелял той, намери с телескопичния мерник визитката и стреля.

Куршумът мина над визитката и балата и издрънча в един стълб отзад.

Ходж погледна Бел със съжаление.

— Някак си представях, че детектив от „Ван Дорн“ ще разбира от огнестрелни оръжия. Искаш ли аз да стрелям?

— Мерникът е изместен.

— Случва се — колебливо се съгласи Ходж. — Понякога.

— Може да се е повредил, когато е пуснал пушката на релсите.

Бел забеляза следата, която куршумът остави в стълба и пресметна разстоянието оттам до целта. Извади гилзата и зареди отново, после натисна спусъка.

Визитката излетя от балата.

— Почваш да му хващаш цаката — рече Ходж. — Карай така и може да станеш доста добър стрелец, младеж.

Бел изчовърка куршума от балата и го зави в кърпичка, заедно с другия от дървото. Отиде до пощата и изпрати двата куршума в лабораторията на „Ван Дорн“ в Чикаго. Там щяха да ги изследват под микроскоп, за да разберат дали белезите от изстрелване по куршума от пробата съвпадат с тези от намерения в планината.

— Живее ли някой в лагера на Фрост сега? — попита след това той.

— Никой, с когото би искал да се срещнеш. Единственото, което още работи, е мандрата. Продават млякото в града. Готвач, прислужници, иконом, градинари, портиери — всички си заминаха с госпожа Фрост.

Бел нае един „Форд“ и се отправи към лагера на Фрост. Първо видя пристройката към портата, сложна конструкция от канари и плетеница от огромни дънери под стръмен покрив. Още при вида ѝ на Бел му стана ясно какво представлява „лагерът“. Жителите на Адирондак бяха проявили или чувство за хумор, или маниеризъм — все едно да наречеш някоя разточителна вила „селска къща“.

Жилището на портиера — голямо, хубаво бунгало, бе встрани от входа. Бел извика, но никой не се показва. Детективът почука, но отново не последва отговор.

Бел се качи във форда, мина под каменната арка и пое по широка, покрита с натрошен чакъл алея, подравнена несравнимо по-добре от калния, надупчен път от града. Алеята се виеше километри през

горички и възвишения, минаваше по извити мостове, украсени в стил „Изкуства и занаяти“^[1].

Бел измина осем километра в земите на Хари Фрост, преди да види езерото. Зад него се издигаше обширно имение от дървени трупи, камък и плочи. Край къщата имаше големи колиби и други постройки, а по-далеч се виждаха оборите и сградите на мандрата. Бел заобиколи езерото по алеята и мина покрай ковачница, барака за опушване, перално помещение и в края на една широка поляна, покрай самолетен хангар — голям, широк навес, от който се подаваха елеваторите на един биплан.

Айзък Бел спря форда под портика на главната постройка, изфорсира малко двигателя и отвори прекъсвача на бобината му. Мястото изглеждаше изоставено. Чуваха се само потракването на нагорещен метал и въздишката на хладния езерен бриз.

Айзък Бел почука на входната врата. Никой не се показа. Натисна дръжката. Вратата беше много тежка, но отключена.

— Ехо! — извика отново Бел. — Има ли някой?

Никой не отговори.

От фойето се влизаше в огромна зала, осветена ярко от високи прозорци. Във всеки ъгъл имаше по едно седемметрово каменно огнище. По пода бяха застлани ръчно тъкани килими, виждаха се пръснати столове и кушетки. Мрачни европейски картини висяха в блестящи златни рамки. Подпорни греди се издигаха високо. Стените и таванът бяха облепени с брезова кора.

Детективът влизаше от една пищна стая в друга.

В гърдите му постепенно се надигаше яд. Самият той издънка на бостънски банкерски род, наследил от дядо си цяло състояние, Айзък Бел бе свикнал с привилегиите на богатството. Но този така наречен лагер е бил купен с пари, спечелени от страданието на невинни мъже, жени и деца. Хари Фрост бе извършил толкова много престъпления, докато градеше империята си, че би било трудно човек да ги изброи, но едно от тях се отличаваше с гадостта си — взривяването на чикагското депо за вестници. Фрост гръмна депото, за да се отърве от неудобен конкурент в бизнеса. Взривът уби три вестникарчета. Най-голямото бе едва на дванайсет години.

Стъпките на Бел отекнаха по празния коридор, който свършваше със стълбище, водещо надолу.

Долу имаше тежка дъбова врата, обкована с пирони. Бел разби ключалката и пред очите му се разкри огромна винарска изба, издълбана в камъка. Докато обикаляше между стойките, мерна бутилки от най-добрите реколти през последните двадесет години — няколко бутилки чудесно бордо от 69-а и 71-а, както и изключително редки екземпляри от „Лафит“ 1848 г., почти двадесет години преди барон Ротшилд да купи имението „Медок“. Фрост бе купил дори една дълга поредица „Шато д’Икем“ от реколта 1811-а — макар че, предвид ниското качество на картините горе, Бел подозираше, че някой лъжлив търговец на вино му е продал еквивалента на фалшиво платно от френската Академия по изобразително изкуство.

Бел се измъкна от избата. В една от стаите горе погледът му се закова върху сватбена снимка в рамка, сложена на масата.

Хари Фрост във фрак и цилиндър се мръщеше срещу фотоапарата. Скъпата кройка на дрехите не можеше да скрие размерите му, а цилиндърът го правеше още по-карикатурно и нелепо грамаден. Бел разгледа внимателно снимката. Всъщност Фрост не беше дебелакът, на който приличаше от пръв поглед. Имаше някаква стаена пъргавина в стойката му. Приличаше на човек, готов всеки миг да се хвърли в атака. Буен като дългорого добиче, така го бе описал Джо ван Дорн. И бърз като такова, отбеляза наум Бел, и също толкова силен.

До него Джозефина приличаше на дете. Под смелото изражение на младото ѝ лице, прозираше и нещо друго — предчувствие за приключение, сякаш се хвърля в непознатото с надежда за успех.

Зад младоженците сковано бе подредено едно семейство, което приличаше на фермери, облечени за църква. Бел позна каменното огнище зад тях. Значи сватбата е била тук, в лагера, в тази обширна, ехтяща стая. Лицата на семейството зад младоженците си приличаха, вероятно бяха роднините на Джозефина.

Бел излезе. Обходи къщата и разгледа пристройките. Едно помещение за карети беше пригодено за стрелбище. Там зад стъклена витрина имаше цял арсенал пистолети и пушки. Зад други витрини се мъдреха мечове, саби, ками и ножове.

В гаража бяха паркирани скъпи автомобили — лимузина „Пакард“, „Палмър-Сингър“ модел 31, „Ланчия торпедо“, а също и няколко мотоциклета. Тези машини се вписваха добре в представата на

Бел за Фрост като неспокоен отшелник. Живял е като крал, но и като бандит. Лагерът бе не просто имение, но и скривалище и Фрост, като всички успешни престъпници, е бил готов за бързо бягство. Сякаш Хари Фрост е знаел, че въпреки властта и парите е само въпрос на време да извърши някое зверство, което да го превърне в беглец.

Бел погледна в ковачницата. Огнището ѝ бе студено. В купчината метални отпадъци зърна изкривени подкови. Чикагската „визитка“ на Хари Фрост, спомни си Бел. Изкривяваше ги с голи ръце, за да знаят всички с какъв човек си имат работа. След това мутрите на Фрост трошаха прозорците на конкурентите му. Пияниците в кръчмите из Уест Сайд приемаха на доверие историята, че Фрост е убил с юмрук клайдсдейлски впрегатен кон.

Над изкривените подкови висеше опушена грамота, която Фрост бе получил за приноса си към някаква социална кауза.

Бел излезе на слънце, шепнейки си имената на вестникарчетата: Уоли Лафлин, Боби Керуак, Джоуи Ландсдаун. Погребението им се превърна в голямо събитие. Другарите им наеха катафалки и оплаквачки и платиха на писари да съчинят некролозите и съболезнователните писма. Уоли Лафлин, Боби Керуак, Джоуи Ландсдаун... все още деца. Свещениците обещаваха на майките им, че синовете им ще са блажени в Рая.

Бел влезе в хангара за лодки на брега на езерото. Вътре видя няколко баржи и канута, както и платноходка със свалена мачта. После прекоси широката поляна към самолетния хангар. В него имаше достатъчно части за няколко летателни машини. На биплана, който зърна още на идване, обаче му липсваха двигателят и витлата.

Внезапно откъм бараката за опушване се дочуха гласове.

Бел тръгна тихо натам, заобикаляйки ниската каменна постройка без прозорци, тъй че да остане скрит от говорещите. Спря. Монотонният глас звучеше като на човек най-малко на средна възраст. Мъжът почти не спираше, за да си поеме дъх. Бел веднага отбеляза акцентът и по-точно разлетите „а“-та на жител на Адирондак. Само че мъжът не беше от тук — не можеха да се сбъркат „д“-тата и съскащите „с“-та на Чикаго.

А това, за което говореше в момента, веднага го издаде откъде е точно — печално прочутия квартал Лийви, развъдник на престъпления и порок.

---

[1] Изкуства и занаяти — културно движение, водещо началото си от Великобритания и по-точно, от художника и писател Уилям Морис. В орнаментиката този стил се отличава с предпочитания към традиционното занаятчийство, простите форми и често средновековни, романтически или фолклорни теми. — Б.пр. ↑

4.

— Ако искаш да направиш куп пари, си правиш бордей... Какво викаш? Не, бе, не, не! Не тук! Кои са ти клиентите тук? Кравите? Отиваш в Чикаго! В Уест Сайт. Купуваш си къща за шест хиляди. Водиш дърводелец да ти вдигне стени за няколкостотин кинта. Взимаш си десет момичета. Двайсет посещения на нощ. По долар на посещение — не щеш да си от евтините, за по петдесет цента — и даваш половината на момичетата. Изплащаш къщата за два месеца. От там нататък, три хиляди на месец. Печалба!

— Имам задачи да върша — рече втори глас, по-млад и по-муден.

Бел свали широкополата си шапка, за да надникне иззад ъгъла. Мъжът на средната възраст седеше на една бъчва с гръб към него. Държеше бутилка бира и носеше бомбе, риза и жилетка на гражданин. По-младият беше фермерче със сламена шапка. Държеше кофа и рало.

— И не забравяй, че ще продаваш алкохол и на посетителите, и на момичетата. Те винаги си профукват лесните пари. Искат морфин, кокаин, вино — взимаш си своето. Ако дойде някоя продавачка да им продава рокли, взимаш си своето.

— Трябва да вървя, господин Спилейн.

Фермерчето се затътри към мандрата, извън полезрението на Бел.

Когато Бел излезе иззад ъгъла и мъжът се завъртя с лице към него, детективът незабавно разпозна грубата физиономия от обявите за търсени престъпници.

— Сами Спилейн.

Спилейн го изгледа внимателно, опитвайки се да се сети с кого разговаря. Бяха минали десет години. Най-накрая Спилейн размаха пръст към Бел и заклати глава.

— Познавам те тебе.

— Какво правиш тук, Сами? Да не би Хари Фрост да държи старчески дом за мутри?

— Ти си скапан вандорнец, знам те аз.

— Как излезе от затвора?

Бледият тен на Сами подсказваше, че доскоро е бил там.

— Предсрочно ме пуснаха за добро поведение. А сега ще ти разплескам носа на хубавото лице.

— Не си ли старичък вече за тези неща, Сами?

— Така е — призна той. — Но старата ми дама Сейди ми даде две достойни синчета. Излезте, момчета! — провикна се той. — Да кажете здрасти на истински детектив от „Ван Дорн“. Забравил е да си доведе приятели.

Две по-млади и по-едри версии на Сами Спилейн се показаха на светло, прозявайки се и търкайки очи. Когато видяха Айзък Бел, те се спуснаха обратно вътре и се върнаха с дръжки от мотики, като заплашително тупкаха краищата им в дланите си. Бел не се съмняваше, че са учили занаята като биячи на стачкуващи. Баща им извади револвер „Смит и Уесън“ и го насочи към Бел.

— Какво мислиш за момчетата ми, детектив? — Спилейн се изсмя. — Крушите не падат по-далеч от дървото.

— Навсякъде бих ги познал — отвърна детективът, докато оглеждаше младежите. — Най-много си приличате по кривогледите свински очички. Но и от майка си са взели нещичко — сключените вежди. Сами, ти стигна ли до сватба със Сейди?

Обидите провокираха братята Спилейн да нападнат едновременно.

Момчетата занастъпваха и от двете страни. С отработени движения те вдигнаха дървените дръжки и прибраха лактите до телата си, за да не се откриват за атака. Разчитаха на движение от китките, за да трошат кости с дебелите си тояги.

Нападението им закри огневата линия на Сами.

Бел се обърна настрана. Когато Сами Спилейн успя да го види отново, бялата шапка на Айзък Бел падаше на тревата, а малкият му пистолет, скрит в дъното ѝ, сочеше към лицето на бабаита. Сами понечи да насочи оръжието си към Бел, но детективът стреля пръв. Гангстерът изпусна пистолета и се строполи от бъчвата.

Изненадани, синовете му спряха настъплението си.

Баща им стискаше дясната си ръка и стенеше.

— Момчета — рече им Бел, — старецът ви реши да си почине. Защо не пуснете тояжките си, преди да ви се случи случка?

Синовете на Сами се разделиха и заобиколиха Бел от двете страни — на около четири метра един от друг и само на по два от

самия него. Лесно можеха да го достигнат с тоягите си.

— Един изстрел ти остава, господин детектив — каза по-едрият.
— Какво ще правиш?

Бел вдигна шапката си от земята, сложи я обратно на главата си и се прицели в мястото между тях.

— Мислех да гръмна брат ти в коляното, тъкмо ще може до края на живота си да се подпира на пръчката в ръката си. Но сега си мисля дали да не гръмна теб. — Дулото се местеше от единия към другия младеж, а след това отново застана между двамата.

— Ако гръмнеш него, ще се разправяш с мен — предупреди го дребният.

— И тук така — допълни по-едрият и с рязък смях добави: — Като в онези тройни престрелки, всеки за себе си. Който стреля пръв, губи. Само дето с брат ми сме от един отбор... Тате, добре ли си?

— Не, мамка му! — изстена Сами. — Простреля ме в ръката. Убийте го, преди да ти пръсне глупавата тиква! Скочете му и двамата. Сега!

Синовеите на Сами Спилейн се втурнаха напред.

Бел повали по-едрия с втория си куршум и рязко се извъртя, така че тоягата на брат му изсвистя на сантиметри от лицето му. Инерцията на младия Спилейн наруши равновесието му и Бел го халоса по врата с пистолета, докато онзи се препъваше покрай него.

Детективът усети движение зад себе си.

Твърде късно. Сами Спилейн вече държеше тоягата на застреляния си син. Макар и още на земята, той успя да замахне силно.

Дървото уцели Бел в сгъвката на коляното. Почти не го заболя, но кракът му се подгъна, сякаш сухожилията се превърнаха в макарони. Детективът се строполи по гръб, толкова тежко, че дъхът му секна.

Като че ли цяла вечност Айзък Бел нито виждаше, нито дишаше, нито можеше да се движи. Покри го сянка. Примигна няколко пъти, за да разсее пелената пред очите си. Когато погледът му се избистри, видя, че по-дребният син на Спилейн го е обкراчил и е вдигнал тоягата си с две ръце над главата. Дебелото дърво криеше част от небето. Тялото на младежа се напрегна, за да вложи цялата си сила в удара.

Бел знаеше, че единствената му надежда е да извади автоматичния си пистолет от кобура на рамото, но все още не можеше

да се движи. Тоягата щеше да размаже черепа му.

Ненадеен приток на адреналин му позволи да събере достатъчно сили, за да бръкне в палтото си. Ала щом установи, че може да се движи, Бел смени подхода и вместо да посегне към оръжието, той изрита младежа между краката. Твърдият връх на ботуша му улучи целта безпогрешно.

Младият Спилейн се вцепени и застина неподвижен като статуя. Ръцете му останаха във въздуха. Тоягата започна да се изплъзва от пръстите му и още преди да изтрополи на земята на два сантиметра от лицето на Бел, бабайтът се строполи с писъци.

Айзък Бел се изправи, отупа прахта от костюма си и настъпи дланта на Сами, който посягаше за падналия револвер.

— Дръж се прилично! Приключихме!

Бел провери другия син и видя, че не е засегнал артерия — щеше да живее. Онзи, когото бе изритал, пъхтеше на пресекулки. Гледаше мрачно ту баща си и брат си, ту към надвесения над тях детектив. Пое си дълбоко въздух и простена:

— Излезе ти късметът!

Айзък Бел разтвори палтото си и показа пистолет „Браунинг“ в кобура на мишницата си.

— Не, синко, на теб ти излезе късметът.

— Друг пистолет? Защо не го използва?

— Господин Ван Дорн е скръндза.

— Какво?

— Агенцията има стриктни правила срещу разхищението на куршуми по безполезни порове като вас. Също така се опитваме да оставим поне един пор в съзнание, за да го разпитаме. Къде е Хари Фрост?

— Че що да ти казвам?

— Ако ми кажеш, няма да те предам на полицията. Ако не ми кажеш, татенцето ти се връща в затвора за нападение с огнестрелно оръжие, а вие двамата — в Елмайра^[1] за нападение с тояги. И мога да се обзаложа, че нюйоркските и чикагските престъпници не се обичате много-много.

— Момчетата не знаят къде е Хари — изстена Сами Спилейн.

— Ти обаче знаеш.

— Хари се покри. Защо да ми казва къде е, щом не иска никой да го намери?

— На теб би ти казал — със старателно изиграно търпение отговори Бел, — за да можеш да му помагаш с пари, с оръжия, с колеги — биячи... Къде е?

— На Хари Фрост не му трябват пари от мен. И „колеги — биячи“ не му трябват.

— Човек не може да бяга без помощ.

— Не схващаш, господин детектив. Хари има пари във всяка банка в страната. Проследиш ли го до Ню Йорк, ще си вземе пари от Охайо. Проследиш ли го дотам, ще се ръкува с някой касиер в Калифорния.

Бел наблюдаваше ранения гангстер с присвити очи.

Спилейн описваше беглец, който прекрасно разбира колко голяма и разпокъсана е Америка. От онези модерни престъпници, които дори агенция от национален мащаб като „Ван Дорн“ трудно можеше да проследи през щатски граници и десетки юрисдикции. Отбеляза си наум да накара всички местни офиси на „Ван Дорн“ в страната да разпространят снимката на Фрост до всеки управител на банка на територията им. Начинанието си беше обречено — банките бяха десетки хиляди, но все пак можеха да опитат.

— Сигурно има дружки навсякъде, а?

— Не „дружки“ в смисъл на „приятели“. Но хора, които му дължат услуги. Как мислиш се добрах дотук след затвора? Хари търсеше хора за помощ, когато ще му е нужна. Търсеше ги непрестанно. Още от първото вестникарче, което набих — от първия път, когато заработих в търговския му отдел — винаги съм можел да разчитам на Хари Фрост.

— Ако знае, че ще му помагаш, трябва да ти е казал накъде е поел. Къде е той?

— Тате не знае, господине! — ревнаха в хор синовете на Сами.

— Господин Фрост го беше страх да не го хвърлят пак в лудницата.

— На никой не каза накъде ще ходи.

Айзък Бел разбираше, че няма да стигне доникъде така.

— Как избяга Фрост?

— Скочи на влак.

Релсите през градчето Норт Ривър се движеха и на север, и на юг. На север бе Канада. На юг — Саратога, Олбъни, Бостън, Чикаго или Ню Йорк.

— На юг — попита Бел — или на север?

— Север.

Значи на юг. А и с непрестанните реклами на Джозефина и участието ѝ в надпреварата, на Фрост му стигаше да си купи вестник, за да я открие.

— Още един въпрос — каза Айзък Бел. — Ако пак ме излъжете, ще ви тикна и тримата в затвора. Къде е Марко Челере?

Сами Спилейн и синовете му се спогледаха объркани.

— Италианецът? Как така къде?

— Така. Къде?

— Мъртъв е.

— Сигурни ли сте?

— Защо, по дяволите, ще бяга иначе Хари?

Бел се зае с въпросите, на които трябваше да намери отговор, за да залови Хари Фрост, преди да е наранил Джозефина.

Докато чакаше влака за Олбъни, той прати телеграма на Грейди Форър, вандорнския човек по проучванията в Ню Йорк, за да му даде информация какво е правил Хари Фрост след ранното си пенсиониране на тридесет и пет. Поиска също така да прегледа стари вестници за сватбено обявление, което може да хвърли светлина как са се запознали и оженили Джозефина и Фрост.

Прати телеграма и на Арчи Абът в Белмонт парк, където състезателите се събираха на двукилометровата вътрешна част на една писта за конни надбягвания. Поиска Абът да попита Джозефина кога и как се е запознала с Марко Челере.

На гарата в Олбъни го чакаше отговорът на Арчи. Джозефина срещнала Челере миналата година в Сан Франциско, когато със съпруга ѝ отишли на среща на авиаторите. Марко Челере наскоро бил имигрирал от Италия.

Кой точно бе този изобретател?

Бел прати задача и за Джеймс Дашууд, трудолюбив млад детектив от офиса им в Сан Франциско — да разучи какво е правил

там Челере.

Любовници ли са били с авиаторката? Или Фрост е ревнувал без причина? Труден въпрос. Шериф Ходж му бе доверил, че семейство Фрост не общували на практика с никого в Норт Ривър. Никой в града не ги познавал като двойка. А Марко Челере бил аутсайдер — живеел в отдалечения лагер на Фрост и работел по самолета си. Бел трябваше сам да зададе деликатния въпрос на Джозефина.

Метрото на компания „Бързи превози Интерборо“^[2] откара Бел от гара Гранд сентръл до приземния вход на хотел „Никърбокър“, където се намираше нийоркският офис на детективска агенция „Ван Дорн“. Бел откри Грейди Форър в подземния бар под главното преддверие. Форър не бе успял да намери вестникарски новини за сватбата на Фрост, но пък се бе добрал до няколко слуха. Джозефина била дъщеря на мандраджия от Адирондак — местно момиче от Норт Ривър, отраснало само на няколко километра от пищния лагер на Фрост. Несловоохотливият Ходж въобще не бе споменал това.

Бел се качи в офиса и му се обади.

— Момичето на Джо Джоузеф — отговори Джон Ходж. — Голяма мъжкарана, но хубава като картинка. И най-независимото хлапе, което съм виждал. Но добро хлапе. Мила.

— Знаете ли как са се запознали с Фрост?

— Не е нещо, в което бих си врял носа.

Колкото до заниманията на Хари Фрост като пенсионер, от отдела за проучвания му съобщиха, че е обиколил света, за да ловува едър дивеч. При това положение защо Хари Фрост бе пропуснал толкова лесна мишена като Челере? Бе стрелял пет пъти — последните три по самолета на Джозефина. Два пъти е улучил, по думите на самата Джозефина пред Ходж. Ако телескопичният мерник не е бил настроен добре и Фрост е пропуснал първия изстрел, е щял да забележи и да компенсира, дори ако е разчитал само на железните мерници. Много малко вероятно бе да е пропуснал два пъти, мислеше си Бел. Куршумът в дървото вероятно е бил първият, който Джозефина е видяла да ранява Челере, но не и да го убива. Значи вторият го е убил. Фрост е пропуснал третият по самолета й — разбираемо, ловците на едри животни нямат опит със стрелба по летящи мишени. Но отново бе компенсирал и последните два изстрела почти я бяха убивали.

Два дни по-късно от лабораторията в Чикаго съобщиха, че по тестовия куршум на Бел има балистични следи, може би подобни на тези върху куршума от дървото, но последният бил в твърде лошо състояние, за да са сигурни. Отговорникът по оръжията в агенцията пък се съгласи с Бел, че куршумът в дървото може да е минал през тялото на човек, когото е убил. А може само да го е одраскал или пък изобщо да го е пропуснал. Кое то също бе причина да няма тяло.

---

[1] Елмайра — затвор в щата Ню Йорк — Б.пр. ↑

[2] „Бързи превози Интерборо“ — частната компания оператор на първата линия на нийоркското метро. — Б.пр. ↑

5.

— Добре, че няма конни надбягвания — измърмори Хари Фрост на себе си. — Конете щяха да се задушат от дима.

Фрост никога не беше виждал толкова много влакове на гарата в Белмонт парк. Някога, когато бе един от многото пристигащи с частните си коли на чисто новата писта, мястото се препълваше, а тридесет десетвагонни влака докарваха зрители от града. Но онова гъмжило изобщо не можеше да се сравни със сегашното. Сякаш всеки летец в страната пристигаше с влак, с върволица от вагони, натоварени с части, вагон-ресторанти и спални вагони за механиците. Всеки вагон бе изрисуван и изписан с името на състезателя. В железопътния парк парни локомотиви изпускаха дим, по-малките локомотиви към гарата пък местеха вагони на странични коловози.

Електрическият влак, с който Фрост пристигна от Лонг Айлънд, замина от последния свободен перон.

Хари веднага видя влака на Джозефина.

Всичките шест вагона, дори вагона склад, бяха боядисани в жълто — цветът, който онази змия от Сан Франциско Уайтуей слагаше на всичко свое. На всичките шест вагона бе изписано „Джозефина“ с огромни червени букви, оформени като в книжките с проклетите ноти за проклетата ѝ песен. Песента, написана по поръчка на Престън Уайтуей, бе обиколила страната като нашественическа армия. Където и да идеше, Хари Фрост не успяваше да избяга от песента — дрънчеше в баровете, долиташе от грамофоните, припяваха си я мъже и жени на улицата, блъскаше в черепа му като парен орган^[1].

*„Нагоре, нагоре, по-високо лети... Луната гори...
Джозефина... Чао, чао!“*

И така щеше да се случи. Почервенял от ярост, Хари Фрост излезе от гарата. Не само, че Джозефина бе предала брачните им

обети, не само, че Челере бе предал доверието, заради което Хари пръсна хиляди долари в изобретенията му, а и го превърнаха в беглец.

Хари тайно се бе съветвал с адвокати. Всеки един от тях го предупреждаваше, че ако се стигне до съд, второ обвинение в убийство би било катастрофално за него. Този път парите нямаше да му помогнат. Политическите му връзки — най-добрите, които можеха да се купят — щяха да се стопят, когато вестниците превърнеха делото му в медиен цирк.

Хари дори приклещи един съдия от Нюйоркския апелативен съд в апартамента на любовницата му, и тогава мъжът му каза в прав текст, че единственият шанс на Фрост да избегне бесилото, е да гние до живот в лудница.

Но никой не можеше да залови лесно Хари Фрост. Откакто го освободиха от Матауан, той живя като отшелник. Широката общественост не познаваше лицето му. „Кралят на вестникарските будки“ бе известен само в бизнес средите. Обикновените граждани изобщо нямаха представа как изглежда.

Освен това, сега самият той едва се познаваше в огледалото, помисли си Хари с усмивка, докато поглаждаше гъстата си брада и мустаци. Брадата го правеше поне двадесет години по-възрастен — бе пораснала изненадващо сивкава в сравнение с черната му коса, сред която едва се забелязваха сребристи нишки. Очилата с цветни стъкла, по европейски, му придаваха вид на немски професор, макар че със спортния си каскет можеше да мине и за ирландски писател.

Хари се притесняваше само, че размерите му могат да го издадат. Немският професор на средна възраст беше също толкова огромен, колкото и „Кралят на вестникарските будки“. Дори повече, защото тъмният му костюм беше по-скоро палатка от вълна, нарочно скроен така, за да скрива оръжията и „куршумоустойчивата“ жилетка. Нямаше намерение да позволи някой да му попречи да убие Джозефина, още по-малко пък да го затворят, затова че я е наказал заслужено. Сред огнестрелните си оръжия имаше един много точен браунинг, за да подсигури бягството си, както и джобен пистолет за всеки случай и мощен автоматичен револвер „Убли-Фосбъри“. Беше отрязал десет сантиметра от дулото, за да го побере в джоба си, и го беше заредил с кухи експлодиращи куршуми убийци.

Един чикагски свещеник изработи куршумоустойчивата жилетка от няколко слоя коприна, специално изтъкана в Австрия. Фрост тайно инвестира в начинанието и притежаваше дялове в компанията, която щеше да продава жилетките. От армията ги отхвърлиха, защото били твърде тежки и топлели много.

Жилетката „Фрост“ тежеше петнадесет килограма, незначителни за човек с неговите размери и сила. Но определено пазеше много топло. По пътя от влака до изхода на гарата Хари вече бършеше пот от челото си. Въпреки това неудобство, жилетката си струваше, защото можеше да спре куршум от всеки модерен револвер и пистолет.

Хари бе разочарован, че трябваше да стреля по Марко Челере отдалеч, защото не можа да види предсмъртния страх на предателя. Не успя да види дори тялото му. Този път щеше да стреля отблизо и да изстиска последните капчици от живота на Джозефина със собствените си ръце.

Хари се смеси с тълпата, която се редеше за билети, и се остави потокът от хора да го завлачи до трибуната. Знаеше, че тя е тук, защото непрестанното жужене и бръмчене на моторите над главата му подсказваше, че пилотите днес се упражняват. Имаше лек вятър и десетина машини се носеха в небето. Джозефина бе или с тях, или някъде по пистата, за да настрои самолета, който Престън Уайтуей й беше купил.

Хари трябваше да признае, че организаторите си знаеха работата. С масираната рекламна кампания преди старта бяха убедили петдесет хиляди души да се стекат в окръг Насау и да платят по двадесет и пет цента на човек, за да гледат упражненията на летците. Авиаторите не се състезаваха покрай пилони, нито пък опитваха да поставят височинни рекорди, както обикновено правеха по панаирите с участие на самолети. Сега те просто въртяха кръгчета във въздуха. Ала трибуните бяха пълни с мъже и жени, които викаха като на истинско състезание. Фрост виждаше страхопочитанието по лицата им и от непрестанните „Оооо!“ и „Аааа!“ разбираше защо са платили по двадесет и пет цента за вход. Гледката на огромните машини, поддържани от невидими сили, наистина оставяше човека без дъх. Машините не бяха бързи като локомотиви или състезателни автомобили, но това нямаше значение, защото се носеха из синевата леки като птици, сякаш самите те част от небето.

Видя я!

Машината на Джозефина се спусна от небето като жълт меч. Човек не можеше да сбърка самолета ѝ.

Този цвят бе запазена марка на лигълото Уайтуей, роден със сребърна лъжица в устата.

Хари Фрост бе придружавал жена си на много авиаторски сбирки, купувал ѝ бе самолети и разгледа този с око на познавач. Беше впечатлен. Последното творение на италианеца беше страховита машина, толкова различна от последния, който Фрост ѝ купи, колкото ястребът е различен от гугутката. Самолетът, по който Хари стреля, беше здрав биплан. Този беше моноплан, с едно цяло крило и дори след като замря на пистата, продължаваше да внушава бързина и подвижност.

Хари стисна челюсти, когато я зърна през бинокъла. Ето я — скача от кабината с онази широка усмивка, която пазеше за самолети, които наистина харесва.

Нямаше вид на човек, който оплаква гаджето си или чувства липсата на съпруга си. Под брадата лицето на Хари се наля с кръв. Време беше!

Грамадният мъж стана и пое надолу по стълбите на главната трибуна. Пазачът на входа към пистата го спря.

Хари му показва значката пропуск, която купи предната нощ от пияния отговорник по охраната на хиподрума и пазачът го пусна. Тръгна по пистата, ала само след няколко крачки се закова на място. Собственото му лице го зяпаше от плакат, закован за преградата.

ТЪРСИ СЕ!

Заподозрян за убийство ХАРИ ФРОСТ

НАГРАДА: 5000 \$

(Въоръжен и опасен — Не доближавайте!!!)

Пратете телеграма или позвънете на

ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ „ВАН ДОРН“

„Никога не се предаваме. Никога.“

Мислите на Фрост запрепускаха. Защо от „Ван Дорн“ го търсят? Какво ги интересува, че е убил Марко Челере? Какво по дяволите

става!?

Собственото му лице му се мръщеше от плаката. Това беше един от обичайните плакати на „Ван Дорн“, които Фрост помнеше добре от дните си в Чикаго, когато частните детективи се шматката из града и се мъчеха да го спрат, като арестуваха хора, които работеха за него. След като не успяха, опитаха да намерят информатори. Неколцина мъртви информатора сложиха край и на това, спомни си Хари и изсумтя развеселено.

Никога не се предаваме? Никога?

Наистина ли? С мен се предадохте, приятелчета!

Хари отново се засмя, защото рисунката, която бяха скалпили, приличаше доста на него, преди да си пусне брада. Фрост почти не съзнаваше, че като се смее така сам, привлича вниманието на хората към себе си. Никой обаче не можеше да свърже лицето му с това на плаката.

Ненадейно смехът му секна.

От перилата го зяпаше друго негово лице. Надписите бяха същите: Търси се! / Заподозрян за убийство/ Хари Форст/ Награда/ 5000 долара/ (Въоръжен и опасен — Не доближавайте!!!)/ Пратете телеграма или позвънете на/ Детективска агенция „Ван Дорн“/ „Никога не се предаваме. Никога“.

Само че този път рисунката показваше как би изглеждал с брада.

По гърба му пробяга студена тръпка. Художникът бе налучкал много сполучливо новия му вид. Не беше съвсем същия, а и нямаше очила, но въпреки това приличаше на него. Спря, за да разгледа плаката по-внимателно. Някакви хора се бутаха в него, но той грубо ги отблъсна. Никой не се опита да възроптае, предвид размерите му. Накрая той изправи гръб и бавно продължи. Реши, че е малко вероятно хората да свържат лицето на плаката с него. Не и в тази тълпа. А и хората, които знаеха името му, не биха посмели да го предадат.

Майната им на „Ван Дорн“!

Победи ги преди десет години, ще ги победи и сега.

Хари вървеше сред летящите машини и вдишваше познатите миризми на газолин, масло, гума, плат и подсилващ лак. Бавно си проправяше път към жълтия самолет. Щом стигна на десетина метра от него, той бръкна в джобовете си — с дясната ръка докосна рязания

„Уебли“, а с лявата стисна дръжката на кама с пружинен механизъм, с която можеше да се отърве тихо от някой неочакван закрилник.

Джозефина стоеше с гръб към него, качена на някакъв сандък и забила глава в двигателя. Фрост приближи. Сърцето му блъскаше бясно. Лицето му гореше, а ръцете му се потяха. Стисна здраво оръжията.

Внезапно спря.

Механиците на Джозефина хич не му харесваха.

Скри се зад един биплан „Райт“ и ги заразглежда внимателно. Скоро подозренията му се потвърдиха.

Носеха типичните за механици жилетки, папийонки, ризи и каскети и бяха младоци, както би могло да се очаква от хора, вълнуващи се от самолети. Само че повече наблюдаваха тълпата, отколкото да обръщат внимание на самолета. Механиците бяха детективи от „Ван Дорн“!

Умът му отново превключи на високи обороти. Не само го търсеха с плакати, а и пазеха Джозефина. Защо?

Уайтуей! Няма кой друг! Сигурно му е излязло скъпо да купи самолета на италианеца толкова бързо, както и да подсигури влака по поддръжката. Но разходите щяха да му се възвърнат многократно с Джозефина за лице на надпреварата и главен герой на историите във вестниците му. Престъпник Уайтуей защитава инвестицията си.

А дали е само това?

Главата на Фрост сякаш щеше да експлодира.

Падаше ли си Уайтуей по нея?

Машините ревяха на земята и бръмчаха във въздуха. Навсякъде нещо се движеше — машини, пилоти, вандорнци. Трябва да се овладее! После ще се оправя с Уайтуей. Първо Джозефина!

Детективите край нея обаче със сигурност са запомнили лицето му от плакатите. Няма съмнение, че ще спрат всеки, който дори малко прилича на него.

Очите им се отклоняваха често към висок риж мъж наблизо, с широко скроен костюм и бомбе. Заподозрян ли е? Да не би да си мислеха, че Хари Фрост си е боядисал косата червена, свалил е тридесет килограма и е пораснал с пет сантиметра? Мъжът приличаше на конте от Пето авеню.

Ала на челото си имаше тънки белези, характерни за боксьор, а очите му шареха непрестанно, макар да се опитваше да го скрие.

Не е заподозрян, реши Фрост. Още един проклет „Ван Дорн“ — шефът им, ако се съди по това как го гледат останалите. Ненадейно Фрост позна контето — Арчибалд Ейнджъл Абът Четвърти. Нищо чудно, че не си бяха направили труда да го дегизират.

Арчибалд Ейнджъл Абът Четвърти беше твърде известен, за да работи под прикритие. От край време беше голяма работа във висшето общество — най-желаният ерген в Ню Йорк. След това вестниците го направиха още по-популярен, когато се ожени за дъщерята на железопътния магнат Озгуд Хенеси. Тя щеше да наследи всичко. Фрост се зачуди защо Абът не смени оръжията със стикове за голф.

Този въпрос прониза мозъка на Хари Фрост като мълния.

Арчибалд Абът беше направил правилния избор.

Пенсионирането беше за балами. Хари Фрост научи това твърде късно. Губеше усета си. Още от осемгодишен мечтаеше да не му се налага да работи, за да живее.

Накрая постигна мечтата си и какво получи в замяна?

Правеха го на маймуна. Някога щеше да се отърве от измамници като Джозефина и Марко за нула време.

Фрост отново докосна оръжията си. Джозефина още не надигаше глава от двигателя. Можеше да я стисне за гърлото, да ѝ позволи да го види и след това да ѝ изтръгне сърцето. Но ужасната истина беше, че не може да я доближи. Има твърде много детективи.

Не може да ги убие всички. Щяха да го надупчат, преди да се доближи до нея. Не се страхуваше да умре. Но проклет да е, ако загине напразно.

Трябва му помощ.

Хари забърза обратно към гарата и се качи на теснолинейката за Флатбуш. Щом пристигна, веднага се насочи към банка „Бруклин сейвингс“. Докато се бореше с немотията и скачаше от влак на влак като дете, просейки за храна и дребни, той се закле никога повече да не изнемогва за пари, независимо къде е. Докато се издигаше и влагаше печалбите си в акции, които му връщаха многократно повече, той вкара пари в банки навсякъде из континента.

Сега изтегли три хиляди долара от сметка, в която имаше двадесет. Управителят на банката му ги отброи лично в собствения си

офис. След като Фрост ги взе, банкерът спокойно постави на бюрото си плакат като тези от пистата.

Плакатът беше предназначен специално за банкери.

Предупреждаваше да се оглеждат за човек с описанието на Хари Фрост, който тегли големи суми. Фрост кимна отривисто в знак на благодарност за верността на банкера. И двамата знаеха, че така е редно. Ако преди време Фрост не беше покрил загубите на банкера в една неуспешна схема, включваща чужди спестявания, в момента мъжът щеше да търка нарове в Синг Синг^[2].

От там Хари взе тролей до брега. Отиде до един кей на Пенсилванската железница, където се разтоварваше добитък. Влекачи дърпаха шлепове по течението. От товарни вагони в кошари се местеха крави, овце и свине. Фрост пое към офиса на кея и влезе през врата, на която пишеше „Влизането забранено“.

Бандити, дегизирани като железопътни полицаи, се опитаха да го спрат. Фрост събори и двамата с дясната си длан и мина през втора врата в задната част на сградата. Озова се в обор. За стълбове, забити в земята, бяха завързани десетина крави с лесно разпознаваеми мексикански дамги.

При кравите имаше двама мъже. Единият седеше на маса, по която лежаха пръснати рога. Другият махаше рог от едно от завързаните животни, като го въртеше с ръце и така го отделяше от винт, вкаран в основата на рога. Род Суийтс, мъжът на масата, не позна Хари Фрост с брада и извади пистолет от джоба си.

— Недей! — предупреди го Фрост. — Аз съм!

Суийтс зяпна.

— Проклет да съм!

— Ще си, ако не оставиш този пистолет.

Суийтс бързо го прибра.

— Не ми казвай, че си започнал да се друсаш.

Рогата на кравите — отрязани в Мексико, издълбани и монтирани с винтове — бяха пълни с хонконгски опиум. По този начин всяка година Суийтс прекарваше до Ню Йорк стотици килограми суров опиум и управляваше огромна мрежа за производство и разпространение на морфин до хиляди лекари и аптекари.

За защита на подобно начинание бе нужна армия.

— Не се друсам — рече Фрост. — Искам да наема банда.

Хората на Род Суийтс не се интересуваха от това, че мрази Джозефина, задето го бе измамила, нито пък че мрази Престън Уайтуей, задето я е прелъстил. Интересуваха ги парите. А Хари имаше много пари.

Фрост за секунди се разбра със Суийтс и забърза към бара „Червената кука“, където обикновено висяха братята Джордж и Питър Джонас, специалисти по повреждане на спирачки и резервоари на камионите, разнасящи вестници. Пред убедителните пачки саботьорите се надпреварваха да му обясняват колко по-лесно е да повредиш самолет, отколкото автомобил.

— Цаката е в жиците, които ги държат — каза Джордж, а Питър довърши мисълта на брат си:

— Някоя жица сдава багажа, пада крило, пада и тя.

Хари Фрост бе прекарал много часове, наблюдавайки жена си по авиаторски срещи.

— Летците знаят това. Проверяват си жиците, всеки път, преди да излетят.

Братята се спогледаха набързо. Не знаеха много за летящи машини, но познаваха принципите на машините като цяло, а всъщност не бе нужно повече, за да счупиш някоя.

— Да, проверяват ги — рече Джордж. — Гледат дали са здрави, прави, държеливи.

— Тъй че, както казвате, господин Фрост — продължи Питър, — няма да се промъкнем с някой трион.

— Само че — каза Джордж — невинаги проверяват сглобките, които свързват жицата с крилото. — Хвърли поглед към брат си и Питър добави: — Ще издърпаме един от стоманените болтове.

— Ще го заменим с алуминиев. Изглежда по същия начин, но е по-слаб.

— Няма да разберат.

— Излитат.

— Правят някаква маневра.

— Болтът изхвърча.

— Крилото пада.

— Стават на летящи подпалки.

Фрост се върна във Фратбуш с тролея. Беше неочаквано спокоен. Отново бе в действие. Толкова дълго бе мързелувал.

За пръв път от кошмара на изневярата се чувстваше изцелен, отново жив, макар и да се криеше. Важното беше, както винаги, да се движи бързо, преди да разберат какво прави, и никога да не прави, каквото очакват.

Взе влака до квартал Ямайка в Куинс. В едно бюро за коли под наем взе най-скъпата, която имаха — марка „Пиърс“. Пое покрай млечните ферми в окръг Насау, стигна до градчето Гардън сити и спря пред хотел „Гардън сити“. Сградата беше величествена. Преди Джозефина, преди шофьора и лудницата, тук се беше движил в компанията на Шуйлер, Астор и Вандербилт^[3].

От персонала не го познаха. Плати за голям апартамент на последния етаж и си поръча вечеря в стаята. Изпи бутилка вино с нея и заспа неспокойно, преследван от странни сънища.

Призори Хари се изправи стреснат в леглото, зашеметен от шума на вършачки. Сърцето му блъскаше, докато слушаше писъка на колелцата на количките със сутрешната каша, които пазачите бутаха по коридора. Лъжиците дрънчаха по металните паници... Шумовете на сиропиталището... Малко по малко Хари започна да се връща в реалността. Леглото беше меко, а стаята — тиха. Пред отворените прозорци белите завеси се издуваха от топъл ветреца. Нямаше решетки. Не беше в лудницата. Никой не го бе завлякъл обратно в сиропиталището. Хари Фрост се усмихна. Нямаше вършачки. *Самолети, не вършачки.* Това бяха сутрешните тренировки в Белмонт парк.

Закуси в леглото, на пет километра от хиподрома, където Джозефина и поредните ѝ обожатели настройваха самолетите си за надпреварата.

---

[1] Парен орган — популярен инструмент в началото на ХХ век. Свирел с пара или компресиран въздух, излизащ през тръби. — Б.пр. ↑

[2] Синг Синг — затвор с максимална степен на сигурност в щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[3] Някои от големите бизнес династии в САЩ от началото на ХХ век. — Б.пр. ↑

6.

— Къде е Джозефина? — попита Айзък Бел детективите на пропуската към пистата.

— Във въздуха, господин Бел.

— А Арчи Абът?

— Там, при жълтата палатка, сър.

Бел стигна до Белмонт с взет назаем „Пиърс-Ароу“, за да разпита Джозефина за навигациите на съпруга ѝ и помощниците, към които би могъл да се обърне. Тя бе единственият човек, живял с него в годините му на отшелничество и дори може би имаше представа къде се укрива той.

Бел веднага отбеляза в ума си, че Уайтуей е избрал идеално място за начало на надпреварата. Вътрешната част на хиподрума Белмонт беше огромна. Пистата му бе най-дългата в страната — над два километра, а полето в средата бе с размерите на малка ферма. Почти двестата декара трева се виждаха идеално от трибуни, побиращи хиляди зрители. Имаше място за множество двестаметрови отсечки, в които машините да набират скорост и да се приземяват, както и за палатки, временни хангари, място за автомобили и камиони. Железопътният парк за поддържащите влакове беше от другата страна на трибуните.

Бел вдиша дълбоко вълнуващата смес от изгоряло масло, гума и газолин. Почувства се на мястото си. Миришеше като на събиране на спортни автомобили, но още по-наситено, заради лака, с който летците покриваха машините си, за да изолират материалите, опънати по рамките им. На земята гъмжеше от самолети и хора. За разлика от автомобилните събирания обаче, всички погледи бяха насочени към яркото синьо небе.

Във въздуха фучаха летящи машини, спускаха се и правеха завой — свободни като птици, но сто пъти по-големи. В небето се виждаше огромно разнообразие от самолети.

Някои бяха три пъти по-дълги от състезателен автомобил, а крилете им се простираха на повече от десет метра. Имаше и по-

малки, които прелитаха насам-натам като водни кончета.

Шумовете също бяха вълнуващи. Всеки вид двигател имаше свой собствен звук.

Чуваше „Шляп! Шляп!“ от радиалния трицилиндров „Андзани“, резкият грохот на четирицилиндровия „Къртис и Райт“, гладкото гъргорене на великолепия „Антоанет“ V8, който Бел познаваше от състезателните лодки, както и нескончаемото „Пат! Пат! Пат!“ на ротативните френски „Гном Омега“, чиито седем цилиндъра нетипично се въртяха около централен колян вал и бълваха дим от рициново масло, който миришеше на восък от свещи.

Бел откри Арчи при огромната палатка, също толкова яркожълта, колкото банера върху сградата на „Инкуайърър“. Двата детективи се ръкуваха радушно. Арчи Абът бе почти толкова висок, колкото Айзък Бел, червенокос, с привлекателни сиви очи и ослепителна усмивка. Винаги бе гладко избръснат. Едва забележимите белези по високото му чело показваха, че има опит на ринга. Двата бяха близки приятели още от колежа, когато Арчи се боксираше за Принстън, а Бел го нокаутира от името на Йейл.

Арчи добре се беше възползвал от времето си тук. Успял бе да се сприятели с всички участници и организатори. Детективите му — дегизирани като механици, репортери, продавачи на хотдог и захаросани пуканки, както и „официалните“ — в костюми и бомбета, изглеждаха запознати с територията си и бяха постоянно нащрек. Но Арчи не можа да добави нищо ново към информацията за Джозефина и Марко Челере, а и това, което знаеше, не бе нищо повече от спекулация.

— Били ли са любовници?

Арчи сви рамене.

— Не мога да ти кажа. Малко се натъжава, когато спомена името му. Но всъщност голямата ѝ страст е летателната машина.

— Дали не се натъжава от липсата на уменията му?

— Не знам. Самата тя е механик магьосник. Може сама да разглоби машината и да я сглоби, ако се наложи. Каза ми, че там, където ще лети, няма да има механици.

— С интерес очаквам да я видя. Къде е тя?

Арчи вдигна пръст към небето.

— Там.

Двамата огледаха синевата. В небето маневрираха десетина самолета.

— Вероятно Уайтуей е боядисал машината ѝ в жълто.

— Да. Като тази палатка е.

— Не я виждам.

— Тя не е с останалите. Лети сама.

— Откога я няма?

Арчи извади часовника си.

— От час и десет минути — обяви, явно недоволен, че няма и следа от младата жена, чиито живот и безопасност му бяха поверени.

Бел каза:

— Как, за бога, да я наблюдаваме, ако не я виждаме?

— Ако можеше да стане моето — отвърна Арчи, — щях да летя с нея. Но е против правилата. Ако състезателят има спътник, го дисквалифицират. Онзи Уейнър обясни, че няма да е честно спрямо останалите, защото спътникът може да помага.

— Трябва да измислим по-добър начин да я наглеждаме — отбеляза Бел. — Когато започне състезанието, за Фрост ще е още по-просто да я причака някъде по маршрута.

— Мисля да разпределя хора на покрива на поддържащия вагон с бинокли и пушки.

Бел поклати глава.

— Виждаш ли всички вагони в парка? Като нищо ще попаднеш в задръстване.

— Мислех и за няколко автомобилисти, които да се движат напред.

— Това ще помогне. Две коли, ако намеря кой да ги кара. Господин Ван Дорн вече се оплаква, че съм взел всички кадри на агенцията. Кой е на онзи самолет, зеления?

— Били Томас, автомобилният състезател. Наеха го Вандербилтови. Лети с „Къртис“. От синдиката Вандербилт купиха три, за да си избере най-бързия. По шест хиляди единия. Наистина искат да спечелят. Ето и французина Рене Шевалие.

— Шевалие, който управляваше онази машина през Ламанша.

Еlegantният моноплан „Блерио“ вече бе хванал окото на Бел. Машината изглеждаше лека като водно конче. Крилата и вертикалните стабилизатори бяха свързани от четири надлъжника, фиксирани с

напречници и кабелно обтягане. Шевалие седеше зад крилото, отчасти предпазен от нещо като кабинка, която го скриваше почти до гърдите. Включваше и изключваше ротативния си двигател „Гном“, за да забави, докато се приземява.

— Като приключа с тази задача, ще си купя и аз такъв.

— Завиждам ти — каза Арчи. — С удоволствие бих се пробвал да полетя.

— Хайде. Ще се учим заедно.

— Не мога. Друго е, когато си женен.

— За какво говориш? Лилиан няма да има нищо против. Тя кара състезателни коли. Сигурно и тя ще иска самолет.

— Нещата се променят — сериозно каза Арчи.

— Какво искаш да кажеш?

Арчи се огледа и понижи тон.

— Не искахме да кажем на никого, докато не сме сигурни, че всичко е наред. Но няма да се залавям с опасно хоби, когато май ще имаме деца.

Айзък сграбчи Арчи под мишниците и го вдигна от земята.

— Великолепно! Поздравления, Арчи!

— Благодаря! Можеш да ме пуснеш...

Хората зяпаха учудени. Не се виждаше често как един висок мъж вдига друг висок мъж и го тръска като кученце.

Айзък Бел не беше на себе си от радост.

— Чакай Мариан да чуе! Толкова ще се радва за теб. Как ще го кръстите?

— Ще видим първо какво е.

— Може да си вземеш самолет, когато тръгне на училище. Дотогава летенето ще е още по-безопасно.

Още един самолет приближаваше пистата.

— А чий е този син „Фарман“?

Фарманът, също френски самолет, беше биплан с едно витло, обърнато към опашката. Изглеждаше изключително стабилен и се спускаше сякаш по вода.

— На сър Едисън Сидни Мартин.

— Може да победи. Спечелил е всички английски надпревари и лети с най-добрите самолети.

— Беден като църковна мишка, макар че е баронет — отбеляза Арчи, — но пък си има богатата съпруга.

Арчибалд Ейнджъл Абът Четвърти, чиито предшественици бяха сред първите управници на Ню Амстердам^[1], познаваше също толкова добре немската, френската и британската аристокрация, колкото и богатите нюйоркчани, благодарение на дългия си меден месец в Европа — одобрен официално от Джоузеф Ван Дорн, в замяна на информация за възможни клонове на агенцията отвъд океана. Той продължи:

— Бащата на жена му е богат лекар от Кънектикът. Тя му купува самолетите и се грижи за него. Той е много стеснителен. А като говорим за богати благодетели, ето го и момчето на чичо Сам^[2] — лейтенант Чет Бас. Управлява райта на Сигналния корпус на армията.

— Познавам Чет от училище. Когато отвори уста за бъдещето на въздушните бомбардировки, ще трябва да го застреляш, за да му я затвориш. Но, ако трябва да съм честен, има право. С постоянните приказки за война в Европа, офицери от армията непрестанно кръстосват по авиационни събирания.

— Онзи червеният също ли е райт? — удиви се Бел, объркан от странната смесица прилики и разлики. — Не, не е възможно! — възкликна той, докато самолетът се приближаваше. — Витлото сочи напред. Това е биплан трактор.

— Това е шампионът на работническата класа. Летецът е Джо Мъд. Започнал е с райт, но се блъснал в един дъб. Някакви профсъюзни работници решили да си вдигнат реномето, купили отломките и сглобили това от тях. Наричат го „Американския освободител“.

— Кои профсъюзи?

— Зидаро-мазаческият и каменоделският се обединили с Братството на локомотивните огняри. Хубава малка машина, предвид, че е скалпена от каквото намерят. Уайтуей се опитва да им забрани да участват.

— Защо? — попита Бел.

— Ако работещите мъже имат излишни пари — започна да имитира Арчи приповдигнатия тон на Уайтуей, — трябва да помогнат на Лигата срещу баровете.

— Въздържание? Виждал съм Престън Уайтуей да пие алкохол като вода.

— Само че шампанско, а не бира. Пиенето е привилегия, според него, която трябва да имат само тези, които могат да си го позволят. А когато боядиса самолета на Джозефина в „уайтуейско жълто“, Джо Мъд и неговите момчета боядисаха своя в „революционно червено“.

Бел отново огледа небето.

— А къде е нашето момиче?

— Ще се върне — увери го Арчи, макар и той да се взираше неспокойно нагоре. — Скоро ще й свърши бензинът. Трябва да се върне.

Внезапно нещо изпищя.

Бел се огледа. Звукът можеше да събуди и спяща пожарникарска команда. Странно, но никой от механиците и летците не му обърна внимание. Звукът спря също толкова внезапно, колкото и бе започнал.

— Какво беше това?

— „Термодвигателят“ на Платов — отвърна Арчи. — Някакъв луд руснак. Изобретил нов вид самолетен двигател.

Бел и Арчи поеха покрай една тристаметрова релса, в чийто край се намираще странен механизъм. До него механици сглобяваха бял биплан.

— Ето го Платов.

Жени в дълги бели летни рокли и огромни широкополи шапки зяпаха като омагьосани наперения руски изобретател. Изпод сламената му шапка с яркочервена панделка се показваха ситни къдрици, които покриваха дори бузите му под формата на стегнати бакенбарди.

— Върви му с дамите, като че ли... — промърмори Бел.

Арчи обясни, че това са жените, приятелките и майките на съперниците му.

Платов енергично жестикулираше с инженерска сметачна линия и Бел не пропусна проблясъкът на луд учен в погледа му. Макар че руснакът изглеждаше не толкова опасен, колкото ексцентричен, особено като се има предвид, че обръща доста внимание на обожателките си.

— Търси си инвеститор — каза Арчи. — Надява се някой пилот да опита да лети с това. Засега никой не е готов да се откаже от витлата. Но може да му излезе късметът. Онзи дебелак в бяло е

плантатор на памук от Мисисипи и има повече пари, отколкото мозък. Плаща, за да изпробват двигателя върху истински самолет. Господин Платов? Бихте ли дошъл, за да обясните на приятеля ми господин Бел как работи съоръжението ви.

Изобретателят докосна с устни няколко от ръкавиците на дамите край себе си, наклони шапката си и дойде при тях. Ръкува се с Бел, поклони се и чукна с пети.

— Димитри Платов. Идеята е, по-добра моторно мощна летателна машина. Платов демонстрира нея.

Бел се заслуша внимателно. „Термодвигателят“ използваше малък автомобилен мотор, за да захрани компресор. Компресорът впръскваше течен керосин през дюза, а искра подпалваше нестабилната течност и създаваше тяга.

— И прави реактивност! Реактивност бута.

Бел забеляза, че шумният руснак се харесва на хората наоколо. Лошият му английски караше омазаните с грес механиците да смеят, но пък обсъждаха новия двигател с уважение. Също като автомобилните механици, и самолетните обичаха да човъркат из машините, за да ги направят по-мощни и по-бързи.

Ако работи, казваха те, термодвигателят има добър шанс да спечели, защото се справя с трите най-големи проблема на летателните машини — голямо тегло, недостатъчна мощност и вибрациите, които заплашваха да натрошат крехката арматура. Засега термодвигателят бе прикрепен към релса, по която неколккратно бе „летял“ с голяма скорост. Истинският тест щеше да дойде, когато го сложат на самолета на плантатора.

— Идеята е не бутала се тресат, не витла се чупят.

Механиците наоколо закимаха одобрително. Поне на теория двигателят на Платов трябваше да вози гладко като турбина, за разлика от бензиновите, от които на летеца можеха да му изпадат зъбите. Дотича друг механик.

— Господин Платов! Господин Платов! Елате, моля ви, в нашия вагон склад.

Платов грабна една кожена торба и забърза след човека.

— Това пък какво беше? — попита Бел.

— Той е първокласен машиностроител — каза Арчи.

— Издържа се, като работи на свободна практика, майстори части. Вагоните складове си имат стругове, преси, точила и всичко необходимо. Ако им притрябва част, Платов може да я направи побързо, отколкото да я докарат от фабриката.

— Ето го и нашето момиче! — възкликна Бел.

— Най-послед! — въздъхна с облекчение Арчи.

Бел не отлепваше поглед от жълтото петънце на хоризонта. То бързо се уголеми. По-скоро, отколкото Бел очакваше, петънцето се превърна в елегантен моноплан. Двигателят работеше впечатляващо безшумно.

Арчи каза:

— Това е този „Челере“, който Престън Уайтуей откупи от кредиторите на Марко.

— Пред последното произведение на Марко повечето от останалите самолети приличат на хвърчила — отбеляза Бел.

— Бърз е, спор няма — съгласи се Арчи. — Но твърдят, че не е толкова здраво сглобен, колкото бипланите. Мълви се, че затова фалирал Марко.

— Какво се мълви?

— В Италия Марко сключил договор с италианската армия за една от машините си, теглил голям заем, който щял да изплаща с хонорарите си от военния самолет, и имигрирал в Америка, където построил няколко обикновени биплани и ги продал на Фрост. Взел още един заем, за да построи този, с който тя лети сега. Само че в Италия от военния му самолет паднало едно крило и летецът генерал си счупил и двата крака.

Армията прекратила договора и Марко станал... както там се казва персона нон грата. Не знам дали е вярно, но всички механици са съгласни, че монопланите не са толкова силни, колкото бипланите.

— Но цялата сила на биплана е за сметка на скоростта.

— Може би, но летците и механиците, с които говорих, казват, че най-трудно ще е не да стигнеш пръв, а въобще да стигнеш до Сан Франциско. Ако търсиш само скорост, не би могъл да довършиш надпреварата.

Бел кимна.

— Да, автомобилът, който спечели автомобилното състезание от Ню Йорк до Париж, не беше най-бързият, но беше най-здрав. Да се

надяваме, че Престън не е купил на клиентката ни летяща смърт.

— Предвид потокът от телеграми, които Уайтуей й изпраща всеки ден, може да се обзаложиш, че е поръчал да огледат машината от опашката до носа, преди да я купи. Не би рискувал живота й. Влюбен е!

— А какво мисли тя за Престън? — попита Бел.

Въпросът бе съвсем естествен. Ако някой изобщо има представа какво е отношението на Джозефина към Уайтуей, това е Арчи. Преди да стане най-щастливо жененият детектив в Америка, Арчибалд Ейнджъл Абът Четвърти се бе радвал на много години като най-желаният ерген в Ню Йорк.

— По мое мнение — каза той с усмивка на човек опитен в тези неща — Джозефина се възхищава много на самолета, който Престън й е купил.

— Никой никога не е обвинявал Престън Уайтуей в интелигентност, що се отнася до личния му живот.

— Едно време не линееше ли по Мариан?

— Без ни най-малка идея, че рискува живота и здравето си — каза мрачно Бел. — Точно това имам предвид.

Детективът пое по тревата към мястото, където кацаха машините. Докато Бел разговаряше с Платов, здравият червен биплан трактор на Джо Мъд беше излетял и сега се опитваше да кацне преди жълтия моноплан. Докато Джозефина кръжеше, за да му позволи да го стори, Мъд докосна тревата и след стотина метра спря.

Машината на Джозефина пое към земята под почти прав ъгъл и много по-бързо от Мъд. Толкова бързо, че сякаш самолетът бе останал без контрол и просто пада от небето.

---

[1] Ню Амстердам — първото име на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Чичо Сам — наименование на американското правителство и по-конкретно на армията. — Б.пр. ↑

7.

Всички разговори спряха.

Мъжете оставиха инструментите си и зяпнаха жълтия самолет.

Машината бе едва на метри от фаталния сблъсък, когато Джозефина дръпна някаква ръчка и в задната част на крилете ѝ се вдигнаха малки капачета, както и хоризонталния стабилизатор на опашката ѝ. Самолетът се изравни хоризонтално, забави, отскочи леко от тревата и също толкова леко спря.

Последва дълъг миг на слисано мълчание. После от единия край на пистата до другия механиците и летците засвириха, запляскаха и нададоха одобрителни възгласи — стана ясно, че се е приземила точно както е искала и е използвала уменията си, за да се изплези дръзко на законите на гравитацията.

Когато от кабинката зад крилото се показва дребничка фигура в бяло, трибуните изригнаха в див рев на одобрение. Тя помахна на тълпата и се усмихна широко.

— Великолепно изпълнено! — възкликна Айзък Бел. — Престъпник Уайтуей може и да е идиот в личния си живот, но отдалеч разпознава победителите.

Бел закричи към жълтата машина, изпреварвайки широките крачки на Арчи. Едър детектив, облечен като механик, препречи пътя му.

— А вие, господине, накъде?

— Аз съм главен детектив Айзък Бел.

Мъжът отстъпи назад, макар да не свали преценяващия си поглед от него.

— Извинете, не ви познах, господин Бел. Том Лагуардиа, от офиса в Сент Луис. Току-що ме назначиха тук. Видях ви да говорите с господин Абът. Трябваше да предположа, че няма проблем.

— И все пак направи, каквото трябва. Никога не предполагай нищо, когато има риск за живота на наш клиент. Ако спреш не когото трябва, винаги можеш да се извиниш. Но ако не спреш, когото трябва, не можеш да се извиниш на мъртвия клиент.

Арчи стигна до тях.

— Добра работа, Том! Гарантирам за него.

Бел вече вървеше към Джозефина. Тя се беше покачила на една напречна метална тръба, която свързваше колелата ѝ, за да погледне в двигателя. Настройваше карбуратора с отвертка.

Бел каза:

— Онези придатки в задната част на крилете изглежда ви позволяват страхотен контрол.

Джозефина обърна към него живите си очи. Лешникови, отбеляза Бел наум. На слънце придобиваха топли зелени оттенъци, а на сянка сивееха. Джозефина отвърна:

— Казват се алетони. На италиански е. Значи „малки крилца“.

— Увеличиха площта на крилото ви и така забавиха спускането на самолета, нали?

Обръщайки се към карбуратора, тя отговори:

— Отразяват повече въздух.

— Алетоните по-добре ли работят от подвижните криле?

— Още не съм сигурна — отвърна Джозефина. — Невинаги правят каквото искам от тях. Понякога действат като спирачки и ме забавят, вместо да ме поддържат хоризонтално.

— Могат ли да бъдат настройвани?

— Изобретателят им е мъртъв. Трябва да ги разуча без неговата помощ. — Тя завъртя отвертката за последно, върна я в задния си джоб, скочи на земята и му подаде облечената си в ръкавица ръка.

— Аз съм Джозефина, между другото. А вие кой сте?

— Извинете, трябваше да се представя. Аз съм Айзък Бел. Главният детектив на „Ван Дорн“.

— Смелите ми закрилници — каза тя с открита и честна усмивка.

Толкова е дребничка, помисли Бел. Под метър и шейсет, с хубаво чипо носле. Погледът ѝ издаваше повече зрялост, отколкото видът и гласът ѝ, почти момичешки.

— Радвам се да се запознаем, господин Бел. Надявам се, че „главен детектив“ не значи, че уволнявате Арчи.

— Нищо подобно. Арчи отговаря за личната ви безопасност. Моята работа е да спра съпруга ви, преди да се приближи достатъчно, за да ви нарани.

Лицето ѝ посърна и доби уплашен вид.

— Никога няма да го хванете, да знаете.

— Защо не?

— Твърде е лукав. Мисли като диво животно.

Бел се усмихна, за да я предразположи, защото му стана ясно, че Фрост я ужасява.

— Ще направим каквото е нужно, за да го спрем. Чудя се дали бихте могла да ми подскажете нещо за поведението му. Каквото и да било, стига да ми е от помощ да го открия.

— Мога да ви кажа само какво няма да ви е от помощ. Не знам нищо за другото.

— Кажете ми тогава какво няма да ни е от помощ.

— Хари е напълно непредсказуем. Никога не знаех какво да очаквам от него. Променя намеренията си за секунди. — Докато говореше, очите ѝ се стрелкаха към мястото, където бипланът трактор на Джо Мъд отново излиташе, и Бел осъзна, че момичето оценява конкуренцията си със същото хладнокръвие, с което той би преценил противника си в улична схватка.

— Можете ли да ми кажете с кои приятели би се свързал?

— Никога не го видях с приятели. Не знам дали изобщо има такива. Беше саможив. Беше си самодостатъчен.

— Вчера в лагера ви се натъкнах на едни мъже от Чикаго. Останах с впечатлението, че живеят там.

— Бодигардове. Хари ги държеше за защита, но нямаше нищо общо с тях.

— Защита?

Тя направи гримаса.

— От „враговете“.

— Кои врагове?

— Попитах го. Веднъж. Той се разкрещя. Помислих, че ще ме убие. Никога не попитах втори път. Мисля, че са в главата му. Така де, нали е бил в лудница.

Бел внимателно смени темата.

— А да е взимал приятели със себе си на лов? С кои други хора ходеше?

— Наемаше водачи и носачи. Иначе — сам.

— Ходехте ли с него?

— Не, летях.

— Това разочароваше ли го?

— Не. Знаеше, че летя отпреди да се оженим. — Тя проследи с поглед един блерио, който профуча със сто километра в час покрай тях.

— Отпреди? А може ли да попитам как започнахте?

Лицето ѝ се озари от широка усмивка.

— Избягах от вкъщи, натъпках косата си под една шапка и се престорих на момче.

Лесно ѝ се е получило, помисли си Бел. Не изглеждаше над четиридесет и пет килограма. Тя продължи:

— Намерих си работа във фабрика за велосипеди в Скенектеди. Собственикът сглобяваше летящи машини през уикенда, а аз му помагах с двигателите. Разбирах от тях, защото помагах на баща си с машините във фермата. Един понеделник, вместо да отида на работа, се промъкнах на полето и летях.

— Без уроци?

— Че кой да ме учи? Тогава още нямаше школи. Повечето от нас са се научили сами.

— На колко сте била?

— На седемнайсет.

— И просто се качихте и полетяхте?

— Защо не? Разбирах как работи. Самолетът се издига, като избутва въздух надолу.

— И без обучение — каза Бел с усмивка, — доказахте и теоремата на Бернули, и ефекта на Вентури.

— Какво?

— Искам да кажа, че сте се научила да оформяте крилете, за да създадете над тях вакуум, който кара самолетът да се издига.

— Не! — Тя се засмя. — Не, господин Бел. Бернули и тем подобните са ми твърде засукани. Приятелят ми Марко Челере все ми мелеше на главата за Бернули. Но фактът е, че летящата машина се издига, като избутва въздух надолу. Като променяш формата на крилете просто отразяваш въздуха в противоположната посока на тази, която ти е нужна. Въздухът е чудесно нещо, господин Бел. Той е много по-силен, отколкото мислите. Една добра летателна машина като

тази... — тя постави предано ръка отстрани на корпуса — ... най-добрата от всички на Марко, тя кара въздухът да те носи.

Бел бе удивен от думите ѝ. Харесваше младите хора и редовно взимаше под крилото си чираци детективи, но не можеше да си спомни някой на двадесет години да е звучал толкова ясно и убедено, колкото тази дъщеря на мандраджия от горите край река Норт.

— Никога не съм чувал толкова просто обяснение.

Но още нямаше нужната информация за привичките на съпруга ѝ. Продължи да я разпитва, но остана с усещането, че тя не е знаела почти нищо за Хари Фрост, преди да се оженият, а след това е научила само да се страхува от него. Очите ѝ не се отлепваха от другите самолети по тревата или в небето. Каквато и младежка обърканост и невежество да я бяха подлъгали към брак с Хари Фрост, уязвимото, наивно момиче се превръщаше в уверена жена във въздуха.

— А научихте ли още неща за самолетите от приятеля си Марко? Джозефина въздъхна.

— Не разбирах италианския му, а той говореше много малко английски и все работеше по машините си. — Тя се пооживи. — Но ме научи на едно. Отне ми доста време да разбера какво ми казва, но накрая успях. Каза ми: „Една добра летателна машина трябва да лети — тя иска да лети.“ Не е ли чудесно?

— А вярно ли е? — попита Бел.

— Напълно! — Тя отново постави ръка върху самолета. — Извинете ме, господин Бел, ако нямате други въпроси, ще проверя колко иска да лети тази. Ще ми отнеме известно време да разбера със сигурност.

— Липсва ли ви Марко Челере?

Очите ѝ не се насълзиха, както се случваше понякога според Арчи, но Джозефина призна, че изобретателят ѝ липсва много.

— Беше мил и внимателен. Нищо общо със съпруга ми. Липсва ми, да.

— Тогава сигурно ви носи някаква утеха да летите с последната му машина.

— Благодарение на добрината и щедростта на господин Уайтуей. Той я откупи от кредиторите на Марко, сигурно знаете. — Джозефина хвърли кос поглед към Бел. — Много съм му задължена за това.

— Струва ми се, че ще му се отплатите, като се представите добре в надпреварата за купа „Уайтуей“.

— Трябва не просто да се представя добре. Трябва да спечеля купата „Уайтуей“. Нямам собствени пари. Напълно зависех от Хари, а сега — от господин Уайтуей.

— Сигурен съм, че ще ви е благодарен, ако спечелите състезанието.

— Не ако, господин Бел. — Тя прикова поглед към небето, където един „Блерио“ с белезникав цвят се издигаше, а когато обърна лице към детектива, той не можеше да каже какво има в очите ѝ. — Ще спечеля, господин Бел! Но не за да му благодаря. Ще спечеля, защото ще дам всичко от себе си и защото Марко е построил най-добрия самолет.

По-късно, когато Айзък разказваше на Арчи за разговора с Джозефина, заяви на приятеля си:

— Ако залагах, щеше да е на нея.

— Ти залагаш! — напомни му Арчи.

— Така е, залагам.

— Белмонт парк гъмжи от безработни комарджии, които с удоволствие ще ти вземат парите. Реформаторите от Ню Йорк тъкмо прокараха закон, който забранява залаганията на конни надбягвания. Тази надпревара е манна небесна за букмейкърите.

— Какви шансове дават на Джозефина?

— Двайсет към едно.

— Двайсет? Шегуваш се. Човек може да спечели цяло състояние.

— Букмейкърите са преценили, че тя ще се изправи срещу най-добрите летци в Америка. Преценили са също, че европейците ще ни разкажат играта. Държат всички рекорди в подобни състезания.

Айзък Бел отиде да потърси букмейкър, който ще приеме залог от хиляда долара в полза на Джозефина.

Разбра, че само един приема толкова големи залози, и се упъти към Джони Мъсто, нисък и тантурест мъж на средна възраст, облечен с кариран костюм. Отблизо миришеше на скъп одеколон, какъвто Бел познаваше от бръснарницата на хотел „Плаза“. След забраната на конните надбягвания букмейкърските будки под трибуните бяха заменени от изложбена зала за коли, самолети и моторни лодки.

Мъсто се спотайваше току до нея, сред гората от стоманени подпори на трибуната. Говореше с най-чистия бруклински акцент, който Бел бе чувал извън някое водевилно представление.

— И кво? Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита Мъсто, който можеше веднага да познае частен детектив, когато го види.

— Напълно — отвърна Айзък Бел. — Всъщност, щом питаш, нека ги направим две хиляди.

— Твое си е погребението. Но нали няма проблем първо да те питам нещо?

— Какво?

— Нагласени ли са нещата?

— Нагласени? Това не е конно надбягване.

— Знам, бе, знам, че не е. Ама е състезание. Нагласени ли са нещата?

— Не са, разбира се. Надпреварата е под надзора на Американското аеронавтско общество. Честни са колкото е дълъг летният ден.

— Да бе, да, ама ей онова момиче е на Хари Фрост жена му.

— Вече няма нищо общо с него.

— Вярно?

Бел долови подигравката в гласа на мъжа. Сякаш Мъсто знаеше някаква шега, която Бел не знае.

— Какво искаш да кажеш с това, Джони?

— Не била с Хари. Що се мотае той наоколо тогава?

— Какво?! — Бел стисна ръката на Мъсто толкова силно, че букмейкърът трепна.

— Вчера видях един, дето беше същият като него.

Бел пусна ръката му, но го прикова с поглед.

— Колко добре познаваш Фрост?

Всички доказателства до момента сочеха, че човекът не е бил виждан от години на подобни публични събития.

Джони Мъсто се изпъчи гордо.

— Най-големите играчи идват при Джони Мъсто. Взимах залозите на господин Фрост, когато посещаваше Белмонт парк.

— Кога е било това?

— Де да знам. Преди четири години, май.

— Значи годината, когато хиподрумът е отворил?

— Да, май да. Повече ми се струва.

— Как изглеждаше той, Джони?

— Огромен тип, рамене като на бик. Пуснал си е брада, както на оня плакат там. — Кимна към плаката на „Ван Дорн“, където го бяха нарисували с брада. — Изглежда като на онази снимка? — Само дето му е пораснала цялата сива. Много по-дърт изглежда, отколкото преди.

— А защо тогава си сигурен, че е бил той?

— Мърмореше си, точно както преди. Блъскаше хора, все едно не са там. Ставаше целия червен без причина. Като суров бифтек червен. Точно както преди да го затворят при откачалниците.

— Ако си бил толкова сигурен, Джони, защо не го предаде, за да прибереш наградата? Пет хиляди долара са много пари, дори за букмейкъра, при когото залагат най-големите играчи.

Мъсто изгледа Бел невярващо.

— Господине, да си ходил на цирк?

— Цирк ли? За какво говориш?

— Питам, ходиш ли на цирк?

Бел реши да му угоди.

— Често. Като малък избягах от вкъщи, за да се присъединя към цирк.

— Слагал ли си си главата в устата на лъва?

— Стига, Джони! Ти си врял и кипял. Знаеш, че от „Ван Дорн“ пазим хората, които ни помагат.

— От Хари Фрост!? Не ме размивай!

8.

Над Белмонт парк се спусна нощ. Летците и механиците опънаха платнища върху самолетите си, за да пазят крилете от влага и завързаха машините за клинове от палатки, забити дълбоко в земята, в случай на силен вятър. След това тръгнаха към вагонния парк, за да си легнат. Някъде в далечината от една часовникова кула проехтяха единадесет удара.

На хиподрума всичко беше тихо. Изпод трибуната се показаха две сенки.

Братята Джонас бяха тръгнали от Бруклин с камион за лед и пристигнаха по светло, за да огледат терена. Сега, с луна и звезди, скрити от облаци, те вървяха смело в мрака. Пресякоха пистата и прескочиха вътрешното ограждение. Поеха към самолета на Джо Мъд, защото беше встрани от останалите и се виждаше лесно. Докато приближаваха обаче, чува хъркане.

Забавиха ход и се промъкнаха по-близо. Двама механици с телосложение на въглищари спяха под крилете.

Джонас се отдръпнаха към далечния край, като гледаха да стоят по-далеч от моноплана на Джозефина, защото преди да се стъмни, бяха видели накачалите край него вандорнски детективи с пушки. Избраха си друга жертва, без да знаят, че е френският „Фарман“ на баронет сър Едисън Сидни Мартин.

Увериха се, че наблизко не спи никой, свалиха платнището от едното двойно крило, чийто силует се показва на фона на тъмното небе и разгледаха структурата му. Не разбираха много от летателни машини, но познаваха укрепваща конструкция, когато я видеха. Единствената разлика между това двойно крило и жп мост беше, че при моста конструкцията се състоеше от кръстосани стоманени прътове, а тук двете паралелни повърхности на крилото се крепяха на дървени пръти, свързани с диагонално опънати метални жици.

Когато разбраха какво дава устойчивост на крилото на фармана, братята Джонас се заеха да го отслабят. Опипом потърсиха обтегача, с който бяха опънати жиците между двете повърхности на крилото.

— Ръоблингова жица — прошепна Джордж. — Добре, че Фрост каза без триони. Щяхме да стържем по това цяла нощ.

Скрили в шепи светлината на едно фенерче, те огледаха обтегача. Около него бе увита метална нишка, за да не се разглоби от вибрациите. Внимателно премахнаха нишката, и завъртяха обтегача, за да охлабят ръоблинговата жица, и да извадят единия край от крилото. След това замениха стоманения болт с алуминиев.

Стегнаха обтегача, така че жицата отново да е опъната, върнаха подсигурителната метална нишка на мястото ѝ и покриха крилото с платницето. Внимателно запомниха кой самолет са саботирали — Хари Фрост искаше да знае — провериха цвета на крилето с фенерчето, напуснаха хиподрума, намериха камиона и поеха към една ферма наблизо, където паркираха и заспаха. Час след това срещнаха Хари Фрост в Хемпстед, както се бяха разбрали, и му съобщиha коя машина са саботирали.

— Опишете я!

— Биплан. С една перка.

— Отпред или отзад?

— Отзад.

— Какъв цвят?

— Син.

Фрост им плати по сто долара — повече от една месечна заплата на умел механик, дори такъв с щедър шеф.

— Не е зле за една нощ — каза Джорджи Джонас на брат си по време на дългия път обратно към Бруклин.

Трябваше обаче да напълнят камиона за лед в отплата на шурей си, който им го даде за тази нощ. Претеглиха товара на един „мост“ по крайбрежието, контролиран от тръста на Американската компания за лед. Четири долара на тон.

— Какво ще кажеш за петдесет цента отстъпка? — попита Джордж.

— Независимите търговци не получават отстъпки.

Питър каза:

— Предполага се в един тон да има хиляда килограма. Защо в тона, за който платихме, има деветстотин?

— Това е лед. Топи се.

— Само че трябва да добавите няколко десетки допълнителни килограма, за да покриете това.

— Не и за независимите — каза продавачът. — Преместете камиона, препречване моста.

— Това не е честно.

— И какво ще направите по въпроса?

Взеха тролея до любимата си кръчма, като през смях си говореха как трябва да убедят Хари Фрост да реформира бизнеса с лед. Какъв рекет само. Тръстът на практика контролираше добива, преноса, съхранението, дистрибуцията и търговията с лед. Сигурно печелеха по десет милиона долара на година. Двамата Джонас се засмяха още по-силно. Хари Фрост щеше да го реформира, да. Като го превземе.

Беше прекрасна сутрин. С няколко бири и твърдо сварени яйца в коремите, братята решиха, че ще се върнат в Белмонт парк и ще видят как синият биплан пада от небето.

9.

Айзък Бел се вгледа в тълпата репортери. Бяха се спуснали към английския участник, сър Едисън Сидни Мартин, който чакаше механиците да налят масло и бензин във фармана му. Журналистите се движеха из полето на група и това накара Бел да застане нащрек. Твърде лесно някой убиец можеше да се скрие сред тях.

Арчи беше наблизил и наглеждаше Джозефина, която поне този път не бе изчезнала в небето, а чакаше да ѝ дойде реда в показната скоростна надпревара. На полето имаше необичайно много посетители — сякаш всеки човек и родата му до девето коляно се бяха сдобили с пропуск отнякъде, затова Арчи удвои охраната.

В този момент десетима вандорнци, четирима от тях предрешени като механици, бяха на ръка разстояние от Джозефина.

Бел установи със задоволство, че познава всички репортери. Засега само вестници на Уайтуей отразяваха надпреварата и така на Бел му бе по-лесно да ги следи. Когато и ако хората се ентусиазират достатъчно, беше му казал Престън, другите вестници щяха да са задължени да отразят събитието. Бел реши, че ще му мислят, като стигнат дотам. Междувременно Уайтуей се възползваше напълно от монопола си и репортерите му разказваха историята, точно както той я искаше. Американските летци бяха аутсайдерите претенденти, а най-големият от тях бе „Летящата любима на Америка“.

Един от репортерите от главния вестник „Инкуайърър“ водеше групичката и подвикна на Едисън Сидни Мартин:

— Ако английският шампион може да каже нещо на американските читатели, какво би било то?

— Нека най-добрият — мъж или жена, спечели.

Ръцете на летеца трепереха. Арчи явно беше прав.

Баронетът бе болезнено стеснителен. Като че ли разговор с няколко души го ужасяваше повече от летенето на километър над земята. Жена му Аби, красива брюнетка, стоеше до него и го подкрепяше, но все пак куражът му бе поразителен. Ръцете му

трепереха, очите му се кокореха като на сърна пред фарове, но не отстъпваше.

Репортерът се престори на скептичен.

— Не може наистина да го мислите. Лондонските вестници тръбят пред целия свят, че се състезавате за Англия и за честта на Великобритания.

— Ние, британците, имаме нещо общо с американците в лицето на ентузиазираната си преса — отвърна баронетът. — Всъщност, бихте били прави, ако кажете, че съм наполовина американец, благодарение на огромното щастие да съм женен за прекрасната Аби. Не вярвам, че въздушната надпревара за купата „Уайтуей“ е боксов мач, където накрая остава само един. Всеки летец тук ще спечели от участието си. Ще добием познания как да строим по-добри летателни машини и как по-добре да ги управляваме.

Един мъж се представи като репортер от нюйоркско бизнес списание на Уайтуей и попита:

— Виждате ли бъдеще в гражданските полети?

— Дали хората ще плащат, за да летят? Бог знае кога ще видим „аеробуси“ с подобни възможности. Но само преди няколко минути видях едно търговско начинание, което може да ни послужи за добър урок. Докато прелитах над Гардън сити, на километър на север, и планирах надолу към Белмонт парк, забелязах една кола за превозване на стоки. Движеше се насам и работеше за издателската къща „Дабълдей, Пейдж и ко“. Как, ще ме попитате, съм видял за кого точно работи? Е, в допълнение към рекламните надписи отстрани, някой буден рекламен директор от щаба им в Гардън сити е погледнал към небето, пълно с летци от Белмонт парк, и е написал името на издателската къща и на покрива на автомобила, за да ни привлече вниманието.

Репортерите драцеха по бележниците си.

Баронетът добави:

— С мен успя. Може би част от бъдещето на полетите са легналите рекламни пана.

Айзък Бел се засмя заедно с всички останали. Дългото лице на Едисън Сидни Мартин се озари от облекчение, като на човек, пуснат предсрочно от затвора.

— Хей, Джозефина! — подвикна той.

Джозефина бързаше към жълтия си самолет, навела глава, надявайки се да се промъкне незабелязано.

Тя се спря, помахна на англичанина и след това приятелски подвикна на жена му:

— Здравсти, Аби!

— Ето, няма ли да ви е по-приятно да интервюирате хубава жена? — попита летецът.

Докато репортерите се обръщаха към Джозефина, той скочи във фармана си и извика напрегнато:

— Завърти го, Ръгс, бързичко!

Лайънъл Ръгс, главният му механик, завъртя перката. Двигателят захапа още от първия път и баронетът се издигна над тревата, а зад него се разстла син дим.

Айзък Бел закричи бързо да препречи пътя на репортерите към Джозефина. Като нищо някой, който ѝ мисли злото, можеше да сложи визитка на шапката си и да се присъедини незабелязан към групичката.

Арчи вече бе предвидил опасността. Преди да я достигнат журналистите, я обградиха детективи с тежки погледи.

— Браво! — Бел похвали Арчи.

— За това господин Ван Дорн ми плаща толкова добре — ухили се Арчи.

— Оня ден ме попита защо още работиш, след като си богат.

— И аз се чудя — отвърна Арчи. — Особено когато ме понижат до „висококласен“ бодигард.

— Специално поисках да си ти. Не си понижен.

— Не ме разбирай погрешно. Джозефина е страшна работа и се радвам, че я пазя. Но истината е, че това е работа за охранителните ни служби.

— Не, не е!

Бел се завъртя и застана пред стария си приятел.

— Не прави тази грешка, Арчи. Хари Фрост иска да я убие и в охранителните служби просто нямаме нито един, който може да го спре.

Арчи беше почти толкова висок, колкото Бел, със също толкова дълги крайници. Бел го беше победил в боксов мач отдавна, но бе единственият. Добрите обноски, чарът и благородният му маниер

криеха твърдост, която Бел рядко срещаше сред мъже от неговата класа.

— Твърде надценяваш Фрост — отбеляза Абът.

— Виждал съм го в действие. Ти не си.

— Виждал си го в действие преди десет години, когато си бил хлапе. Вече не си. А Фрост е десет години по-възрастен.

— Искаш ли да те заменя? — попита студено Бел.

— Ако опиташ да ме уволниш, ще се обърна право към господин Ван Дорн.

Известно време двамата се гледаха мрачно. Мъжете наблизко отстъпиха, предполагайки, че ще се развихрят юмруци. Но приятелството им бе твърде искрено, за да се стигне до сбиване. Бел се засмя.

— Ако Ван Дорн ни хване пак да бием чела, ще ни уволни и двамата.

Арчи каза:

— Айзък, кълна ти се, никой няма да нарани Джозефина, докато я пазя! Ако някой опита, ще я защитавам с цената на живота си.

Айзък Бел се почувства по-сигурен, не толкова от думите на Арчи, колкото защото докато го казваше, приятелят му не сваляше очи от нея.

Пълен догоре, безукорно лакиран камион на „Дабълдей, Пейдж и ко“ спря в Белмонт парк. Шофьорът и помощникът му носеха униформени каскети с полирани козирки, в същия зелен цвят като камиона. Спряха при служебния вход на трибуната и разтовариха бали с „Уърлдс уърк“ и „Кънтри лайф“. След това обаче, вместо да напусне района, камионът зави по пътя, свързващ вагонния парк с мястото, където бяха самолетите, следвайки малка камионетка с отворена каросерия. Тя превозваше двигател „Райт“ от един вагон склад към летателната машина, за която бе предназначен.

Детективи на „Ван Дорн“ охраняваха входа към самолетите. Пуснаха камионетката с двигателя, но спряха този след него. Погледнаха двамата мъже в него.

— Къде мислите, че отивате?

Шофьорът се ухили.

— Сигурно няма да ми повярвате, ако ви кажа, че нося неща за четене на летците.

— Прав си, че няма да ти повярваме. Защо сте тук?

— Отзад носим двигател за „Освободителя“. Механиците тъкмо приключиха с него и ни помолиха да им помогнем.

— Къде е техният камион?

— Трябваше да си настроят трансмисията.

— Джо Мъд ми е шурей — намеси се помощникът. — Знаеше, че разнасяме списания. Стига шефът да не разбере, сме окей.

— Добре, минавайте. Знаете ли къде да го намерите?

— Ще го намерим.

Зеленият камион си проправи път по претъпканата морава. Шофьорът караше покрай самолети, механици, автомобили, други камиони, колички и велосипеди. Отзад в камиона бяха натъпкани, толкова нагъсто, че трябваше да стоят прави, десетима от бандата на Род Суийтс. С бомбета и костюми, изглеждаха много по различно от обичайните бабаити, които се грижеха за бизнеса с опиум и морфин. Стояха напрегнати и смълчани, като се надяваха дрехите им да им помогнат да изчезнат сред тълпата зрители, когато побоят приключи. Никой не искаше да се сблъсква с вандорнци, но авансът, който Хари Фрост бе платил, не можеше да бъде пренебрегнат. Вярно е, че и те щяха да получат по няколко удара. Някои може би щяха влязат зад решетките. Но който се измъкнеше, нямаше да работи месеци наред.

Хари Фрост стоеше с тях и наблюдаваше през дупчица в едната стена синия фарман на сър Едисън Сидни Мартин. Фрост беше странно спокоен. Планът му щеше да заработи.

Англичанинът фучеше през небето по елипсовиден маршрут, маркиран от пилони на километър и половина един от друг, опитвайки се да постави скоростен рекорд за биплани. Целият маршрут беше четири километра и половина. За да подобри рекорда, трябваше да направи двадесет обиколки за по-малко от час и за момента успяваше с майсторски завои да поддържа отлично време. Той обаче не знаеше, че всеки високоскоростен завои, на който подлагаше здравия фарман, може да му е последният. Когато се строшеше алуминиевият болт на братята Джонас, саботираните жици щяха да се откъснат от крилото и

то щеше да се строши. В този фатален миг всеки поглед от трибуните и от вътрешното поле щеше да се вдигне към падащата машина.

Фрост бе виждал падащи самолети и преди. Трябваше им изненадващо много време да се врежат в земята от около двеста метра. За това време никой, дори хората на „Ван Дорн“, нямаше да види как от камиона излизат хора. А след това щеше да е твърде късно. Щяха да му проправят път като футболни защитници, а той щеше да се вреже право в Джозефина.

Айзък Бел се възхищаваше на майсторските завои на Едисън Сидни Мартин, когато — тридесет минути след началото на полета му, едно от крилата се откачи. Приличаше на фокус. Двигателят все така ревеше, бипланът летеше. Строшеното крило се раздели на две — горната и долната повърхност, които се крепяха заедно на жиците, поеха по самостоятелни пътища. Останалата част от самолета прелетя край тях рязко надолу.

Трибуните ахнаха. Хората скочиха на крака, кръвта се дръпна от лицата им, а очите им не помръдваха, вперени в небето. Механиците във вътрешното поле гледаха ужасени. Една жена изпищя — съпругата на сър Едисън Сидни Мартин. Самолетът падаше с носа надолу. Ненадейно машината започна да се върти. Огромният натиск разкъса платненото покритие, което полетя зад самолета като кичури дълга коса.

Сър Едисън Сидни Мартин се опитваше да овладее машината, но бе много късно за това. Самолетът се удари в земята със силен трясък. Чу се стенание от хиляди гърла.

Някой изпищя.

Съпругата на англичанина тичаше към останките от самолета, но не тя пищеше: беше притиснала уста с ръце.

Писькът бе дошъл някъде иззад Бел.

Джозефина!

КНИГА ВТОРА
„ПАЗИ РАВНОВЕСИЕ КАТО ПТИЧКА НА
КЛОНЧЕ“

10.

Айзък Бел дръпна браунинга от кобура под мишницата си и хукна към летателните машини. Устремът му разпръсна механиците, вторачени в останките зад него. В дъното на коридора, който му отвориша, той видя крехкият гръб на Джозефина. Арчи Абът я прикриваше с тялото си, а пред него шестима вандорнски детективи се биеха с настъпваща вълна бандити с вериги, бухалки и размахани юмруци.

Зад нападателите бе паркиран тъмнозелен камион за доставки на „Дабълдей, Пейдж и ко“. Черните му врати зееха отворени. Отвътре изскочи Хари Фрост с пистолет в едната ръка и нож в другата.

Един от детективите на „Ван Дорн“ вдигна пистолета си. В същия миг размахана колоездачна верига го изтръгна от ръката му и остави кървави белези по нея. Последва удар с бухалка, който прати детектива на земята. На тревата се озова още един детектив. Останалите четирима се опитваха да удържат фронта, но съпротивата им очевидно отслабваше. Пътят на Фрост към Джозефина бе открит. Хари Фрост се втурна напред със скоростта и силата на озверял носорог.

Бел стреля. Оръжието беше много точно, но детективът спринтираше, затова се прицели в тялото на Фрост, а не в главата му. Улучи. Куршумът проби палтото на Фрост, но Хари дори не забави крачка и насочи собствения си пистолет към Арчи.

Бел бе достатъчно близо, за да види, че Фрост ще стреля с „Уебли-Фосбъри“. Фрост бе известен с вкуса си към жестокостите и Бел не се съмняваше, че пистолетът е зареден с кухи патрони .455-и калибър.

Арчи не помръдваше, насочил своя пистолет към Фрост. Беше малък „Маузер“, 6.35-милиметров, експериментален модел, който собствениците на германската фабрика му бяха подарили по време на медения му месец. Бел предупреди приятеля си, че това оръжие е твърде леко, за да разчита човек на него, но Арчи му отвърна с усмивка:

— Спомен от медения месец е, а и не ми мачка костюма.

Без да мръдне от мястото си Арчи позволи на Фрост да намали разстоянието и бързо стреля три пъти. Скоростта, теглото и инерцията на Фрост обаче бяха по-силни от три шестмилиметрови куршума. Добрият мерник на Арчи успя да рани Фрост фатално, но огромният мъж щеше да предизвика касапница, преди да загине. Бел се прицели в главата на Фрост. В този момент Арчи застана на пътя му.

Напълно хладнокръвен, червенокосият детектив вдигна пистолета, за да довърши Фрост между очите. Преди обаче да стреля, друг нападател изби оръжието от ръката му с верига.

Айзък Бел мръдна вляво и стреля над рамото на Арчи. Нямахше съмнение, че отново уцели Фрост. Ала червендалестият великан успя да стреля от упор в Абът.

Уеблито изтреця като топ.

Арчи залитна, почти вдигнат във въздуха от кухия куршум в гърдите си. Краката му се подкосиха. Фрост прибра револвера в джоба си и премести ножа в дясната си ръка, приковал горящия си от ярост поглед в Джозефина.

Докато падаше, Арчи нанесе мощно ляво кроше на Фрост.

Бел знаеше, че в това кроше тежко раненият му приятел е вложил последните си сили. Арчи уцели Фрост право в челюстта с такава сила, че костта изхрущя. Фрост се опули от изненада. Ножът падна от отворените му пръсти.

Бел почти го бе настигнал. Не можеше да стреля — Джозефина му пречеше.

Фрост се завъртя и побягна.

Бел понечи да го догони. Но докато прескачаше тялото на падналия си приятел, зърна кървава пяна да се надига от палтото му. Без колебание, той приклепна до него.

— Лекар! — извика той. — Бързо! Лекар!

Бел разряза палтото и ризата на Арчи с острия си нож. От раната продължаваше да излиза въздух. Бел се огледа. Хората зяпаха. Ала у лицето на един човек се четеше самообладание и желание да помогне.

— Джозефина! — Подаде ѝ ножа. — Бързо! Отрежи ми парче плат от някое крило. Ето толкова голямо. Лекар! — продължи да вика Бел. — Мърдайте, бе, хора! Намерете лекар!

След секунди Джозефина се върна с точно отрязано квадратно парче жълт плат.

Айзък го притисна върху раната и закрепил с длани три от ъглите върху кожата на Арчи. Докато той дишаше, въздухът излизаше от раната, но Бел не му позволяваше да влиза отново оттам.

— Джозефина!

— Тук съм!

— Трябва ни още плат, за да завържем това.

Тя бързи свали пилотския си гащеризон, а после и блузата си и без колебание я разряза на ивици.

— Помогни ми да ги прекараме под него.

Бел обърна Арчи на една страна, а Джозефина се зае да подпъхва лентите под него. Бел завързва двата края.

— Вземи онези платници и го завий да се стопли. Лекар!

Най-сетне се появи някакъв лекар. Стовари чантата си на земята, клекна до Арчи и опипа пулса му.

— Добра работа — каза той, докато оглеждаше кръпката. — Лекар ли сте?

— Виждал съм как се прави — отвърна кратко Бел. На собствения ми гръден кош, би добавил. Беше на двадесет и две и тогава на неговото място беше Джо Ван Дорн, който се опитваше с отработени движения да спаси живота на ученика си, докато по бакенбардите му течаха сълзи.

— Какво го е простреляло така? — попита лекарят.

— Кух куршум .455-и калибър.

Лекарят спря работа си за миг.

— Приятел ли ти е?

— Най-добрият ми приятел.

Лекарят поклати глава.

— Съжалявам, синко! Ненаправно ги наричат куршуми — убийци.

— Трябва ни линейка.

— На път е. На английския летец, който се разби, няма да му трябва.

След минути Арчи беше качен в линейката и пътуваше към болницата, под грижите на двама лекари. Междувременно детективите на „Ван Дорн“ успяха да се прегрупират и да оформят кордон около Джозефина.

Хари Фрост обаче бе изчезнал.

Бел бързо организира издирването на Фрост. Първото нещо, което направи, бе да нареди да се претърси всяка болница в района.

— Уцелен е поне три пъти — каза той, — може би и четири. А и Арчи му строши челюстта.

— Хванахме двама от техните, Айзък. Бруклински бабаити. Познах единия, работи за Род Суийтс, опиумния крал. Какво да ги правим?

— Вижте какво можете да изкопчите от тях, преди да ги дадете на ченгетата.

Бел не се съмняваше, че Арчи е омаял местните полицаи още щом е пристигнал. Беше обичайна практика да се сближават и да разберат на кого могат да разчитат да им помогне в извънреден случай.

— Вече пеят. Фрост им платил по сто на човек. Дал им парите предварително, за да могат да ги скрият при приятелките си, ако ги хванем.

— Добре. Едва ли знаят нещо повече за Фрост. Но вижте дали все пак няма да научите още нещо. После ще ги предадем на полицаите. Кажете им, че „Ван Дорн“ ще повдигне обвинение, за да ги оставят в ареста.

Бел отиде да види Джозефина, за да разбере как е след случилото се и да се увери, че охраната е увеличена, докато не заловят Фрост.

— Добре ли сте?

— Ще летя.

— Сега?

— Летенето ми прояснява главата.

— Не трябва ли да смените плата с дупката?

— Не отрязвах плат от важна част.

Бел забърза към катастрофирания самолет на Едисън Сидни Мартин. Странно беше съвпадението на катастрофата, отвлякла вниманието на всички, и нападението над Джозефина. Всъщност, едва

ли са съвпаднали случайно. Бел беше сигурен, че Фрост така е планирал нещата.

Отдалеч се виждаше, че фарманът се е ударил с носа в земята. Фюзелажът му стърчеше право нагоре като надгробен паметник на клетия Едисън Сидни Мартин, който — ако подозренията на Бел са верни — бе жертва на убийство, а не на инцидент. Съпругата на баронета стоеше до биплана. Висок мъж с каска на летец я бе прегърнал през раменете, за да я успокои. Пушеше. Приведе се леко към нея и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя се засмя.

Бел ги заобиколи. Мъжът беше Едисън Сидни Мартин! Беше бял като платно, а от една превръзка над лявото му око се процеждаше кръв. Не бе прегърнал Аби, а се подпираше на нея, но стоеше на собствените си крака.

Бел го погледна удивено, после смазания самолет, а след това отново летеца и попита:

— Кой караше?

Сър Едисън Сидни Мартин се засмя.

— Боя се, че сам преживях цялото приключение.

— Цяло чудо е!

— Рамката поема голяма част от удара — цялото това дърво и бамбук се деформират малко като възглавница, ако ме разбирате. Пилотът има добър шанс да оцелее, ако не падне и не си строши костите, и ако не го затисне двигателят. Е и с много късмет, нали така?

— Съжалявам, че отпаднахте от състезанието.

— Не съм. Но веднага ми трябва друга машина.

Бел хвърли поглед към жена му, която подписваше чековете, и се зачуди дали тя ще допусне съпругът ѝ да лети отново. Аби се усмихна и каза:

— Няколко мозъци от Ню Хейвън експериментират с нещо като „безглав“ къртис. Изглежда многообещаващ.

— Имат лиценз от Бреже, които в момента конструират великолепна машина.

— Какво се случи с тази? — попита Бел. — Защо падна?

— Чух силен трясък. После жиците изпищяха покрай главата ми. Явно някоя част от конструкцията не е издържала.

— А защо?

— Не знам. Никой никога не е попадал на слаба конструкция при фарманите. — Баронетът сви рамене. — Моите хора го оглеждат. Но това е част от играта, нали така? Случват се подобни неща.

— Понякога — отвърна Бел, още по-убеден, че злополуката не е никаква злополука.

Детективът пристъпи по-близо до останките, където Лайънъл Ръгс, главният механик на фармана, отделяше оцелелите части.

— Намерихте ли повредената жица? — попита той.

— Че то почти не са останали неповредени части — отвърна Ръгс. — Толкова здраво се е ударил, че са останали само трески.

— Искам да кажа, скъсала се е жицата и е предизвикала катастрофата. Баронетът каза, че това е предизвикало катастрофата.

— Опънал съм ги там — посочи механикът. — Засега нито една скъсана не виждам. Това е ръоблингова жица. Същата, от която са направени кабелите на бруклинския мост. На практика са неунищожими.

Бел отиде да погледне сам. Едно момче на не повече от четиринадесет донесе още жици. Сложи ги при останалите и се загледа в едно парче. Бел го стрелна с очи и попита:

— Какво има там, синко?

— Нищо.

Бел извади лъскав сребърен долар от джоба си.

— Гледаш, като че ли нещо ти е направило впечатление. Ето!

Момчето улови монетата.

— Благодаря, сър.

— Защо не го покажеш на шефа си?

Момчето довлачи жицата при главния механик.

— Вижте това, господин Ръгс.

— Остави я при другите, момко!

— Но, сър... Вижте.

Лайънъл Ръгс си сложи очилата и вдигна края жицата срещу светлината.

— Да му се не види... Мамичката му, проклет да съм, да му се не види!

Тогава дотича и Димитри Платов. Поклати глава, когато видя останките от фармана. После забеляза Едисън Сидни Мартин, който палеше нова цигара.

— Оцеляваш? Е, късмет!

Бел попита и него:

— Какво ще кажете за това, господин Платов?

Платов взе болтовете и ги заобръща с нарастващо объркване.

— Е, странно! Много странно е!

— Защо е странно?

— Е, алуминий!

Главният механик Ръгс избухна:

— Какво, да го вземат всички дяволи, е правел алуминий на нашата машина?

— Какво искате да кажете? — попита Бел.

Платов отвърне:

— Е нещо, което да го няма. Е... как викаете... слабо звено.

— Този винт в края на жицата е от алуминий! — беснееше Ръгс.
— Трябва да е от стомана! Тези жици издържат на тонове напрежение, когато машината се движи рязко. Болтът трябва да е поне толкова силен, колкото жицата. Иначе, както казва господин Платов, е слабо звено.

— А откъде се е взел? — попита Бел.

— Виждал съм да използват подобни болтове, но не бих допуснал, че са сложили и на наши машини!

Бел се обърна към руснака.

— Виждал ли сте да използват такива болтове по подобен начин?

— Алуминият е лек. На скоби, на рамки — да. Но за болт? Само глупаци. — Руснакът върна болта на Лайънъл Ръгс, а обичайно веселото му лице бе необичайно строго. — Който направил, да го гръмнат!

— Лично ще натисна спусъка, ако открия копелето! — отвърна механикът.

11.

Айзък Бел се отправи към вагона склад, в чийто ъгъл Арчи беше устроил временен щаб. Разгледа докладите на детективите от „Ван Дорн“, както и телеграфните и телефонните новини. Въпреки раните си, Хари Фрост още не беше заловен.

Или по-точно — колкото и да не искаше Бел да го признае — Хари Фрост беше изчезнал.

Всички болници бяха предупредени да внимават за него и да ги информират, ако се появи. До момента нямаше информация от нито една. Фрост може би умираше в някоя канавка или вече бе мъртъв. Може би се криеше из фермите около пистата или пък беше стигнал до Бруклин, където гангстерите щяха да го приютят срещу заплащане и да му осигурят санитарии и лекари. А можеше да е избягал към земеделските окръзи Насау или Съфък, или на север, към обширните ловни полета на Лонг Айленд, където американските големци насъскваха хрътки срещу дивеча.

Бел телефонира до офиса в Ню Йорк. Поръча да изпратят още агенти от Манхатън, както и да държат под око влаковете, метростанциите и фериботите.

Разпрати и помощник-детективи по болниците, със строги указания да не се намесват, а само да звънят за помощ, ако забележат Фрост. Щом направи всичко по силите си да затегне пръстена около Хари Фрост, Бел остави десетина детективи със заповеди да не се отделят от Джозефина и отпраши към болница „Насау“ в Минеола, където откараха Арчи.

Прекрасната съпруга на Арчи, Лилиан, млада русокоса жена на деветнадесет, стоеше пред операционната с дълга наметка, покрита с прах от пътя от Ню Йорк. Изключително светлите ѝ сини очи бяха сухи и гледаха съсредоточено, ала лицето ѝ беше застинало в ужасена маска.

Бел я прегърна. Той запозна Лилиан и Арчи. Усещаше, че духовитата единствена дъщеря на овдовял железопътен магнат ще донесе радост в живота на приятеля му. Оказа се прав — двамата

млади се обожаваша. После убеди закостенелия ѝ баща да види Арчи като този, който е, а не като още един ловец на наследства. *Ти промени живота ми*, каза му Арчи в деня на сватбата. Всъщност Бел още години преди това промени живота на Арчи, като му предложи да стане детектив във „Ван Дорн“. Защо ли му трябваше?

От операционната излезе един хирург с мрачен вид. Като видя, че Бел е прегърнал Лилиан, като че ли му олекна — щеше да му е по-лесно да ѝ каже тежката новина с приятел до нея.

— Лекарят е тук — прошепна Бел.

Лилиан се обърна трескаво към хирурга:

— Кажете ми!

Лекарят се поколеба. За Айзък Бел, Лилиан Осгуд бе сестричката, която никога не бе имал. Забравяше колко е красива и колко им е трудно на повечето мъже да разговарят с нея спокойно. В този ужасен миг на Бел му се стори, че лекарят не смееше да продума, за да не я разплаче.

— Кажете ми! — повтори тя и хвана лекаря за ръката. Това сякаш му даде кураж да продължи.

— Съжалявам, госпожо Абът. Куршумът е нанесъл много поражения, разминал се е на косъм със сърцето и е строшил две ребра.

Като че ли в сърцето на Бел зейна бездна.

— Мъртъв ли е?

— Не... Още не.

— Безнадеждно ли е? — попита Лилиан.

— Щеше ми се да можех...

Бел прегърна още по-здраво момичето, което започна да се отпуска в ръцете му.

— Нищо ли не може да се направи? — попита той.

— Не... не и аз.

— А друг? — настоя Бел.

Лекарят въздъхна дълбоко.

— Само един човек би могъл да опита да направи нещо... Нюланд-Новики... В Бурските войни^[1] е разработил нови методи за операция на огнестрелни рани. За съжаление, доктор Нюланд-Новики...

— Доведете го! — извика Лилиан.

— Далеч е. На лекции в Чикаго.

Айзък Бел и Лилиан Осгуд се спогледаха с надежда.

Докторът продължи:

— Но дори Нюланд-Новики да се качи на влака навреме, съпругът ви не би преживял осемнадесетте часа, за които хирургът ще пристигне. Деветнадесет, от тук до Лонг Айлънд. Не можем да го преместим в Ню Йорк.

— Колко му остава?

— Дванадесет-четиринадесет часа, най-много.

— Къде има телефон? — попита Бел.

Докторът ги поведе към телефонната централа на болницата.

— Слава Богу, татко е вкъщи! — възкликна Лилиан, а на оператора рече: — Ню Йорк. Мъри Хил, четири, четири, четири!

Свързаха ги с имението на Осгуд Хенеси на Парк Авеню. Икономът извика мистър Осгуд.

— Татко! Слушай ме! Простреляха Арчи... Да, тежко е. В Чикаго има един хирург. Трябва ми тук след дванайсет часа.

Лекарят поклати глава и каза на Бел:

— „Туентиът сенчъри“ и „Бродуей лимитед“ са най-бързите железници в страната. И двете отнемат по осемнадесет часа. Какъв влак би могъл да ги изпревари?

Айзък Бел си позволи да се усмихне с надежда.

— Специален, по релси, освободени от движение от жп магнат, който обича дъщеря си.

— Противниците на комисар Бейкър го наричат мекушав — изсумтя Осгуд Хенеси по адрес на новоназначения комисар на Ню Йорк. — Според мен той е чудесен човек.

Пред гара Гранд Сентръл ревяха двигателите на шест коли на пътна полиция и един мотоциклет, който управлението изпробваше, за да реши дали да сформира мотоциклетен отряд или не. Сред тях ръмжеше лимузината на Хенеси, в която седяха Хенеси и дъщеря му, готови заедно с ескорта да отпрашат с пълна скорост през Манхатънския мост към окръг Насау.

Улиците тъмнееха, а на изток небето бе порозовяло от зората.

— Ето ги! — възкликна Лилиан и погледна баща си.

От гарата изтича Айзък Бел, хванал за лакътя младия Нюланд-Новики, който гледаше да не изостава.

Завиха сирени, засвистяха гуми и след секунди лимузината фучеше по Парк Авеню. Лилиан подаде на лекаря последната телеграма от болницата. Той я зачете и закима.

— Пациентът е силен. Това винаги помага.

В Белмонт парк същата розова зора се отразяваше в лъскавата стоманена релса, по която Димитри Платов щеше да прави последния тест на революционния си термодвигател. Светлеещото небе подкани мъжа под релсата да работи по-бързо. Ако останеше още дълго, ранобудните щяха да го видят да охлабва болтове с гаечен ключ. От вагоните от другата страна на трибуните вече се носеше миризмата на пържен бекон — най-ранобудните си приготвяха закуска.

Механиците щяха да се появят всеки момент. Саботажът обаче беше бавна работа. Преди да започне да отвинтва всяка гайка, трябваше да я покрие с масло, за да не скърца. После трябваше да го забърше, за да не забележат по-наблюдателните, че нещо не е наред по време на последните наземни проби, преди да монтират двигателя върху биплана на Стив Стивънс.

Саботьорът щеше вече да е приключил, ако не бяха детективите — телохранители на Джозефина Джоузеф, които редовно обхождаха полето. Тихи и непредсказуеми, те все се появяваха отнякъде и светеха с фенерчета, след което изчезваха също толкова внезапно.

Той трябваше непрестанно да е нащрек кога и откъде ще дойдат.

Мъжът охлаби свързващата част между две части на релсата и постави клечки в освободеното място. Ако някой изпробваше релсата, щеше да изглежда стегната. Ала когато термодвигателят я подложеше на огромен натиск, релсата щеше да се отвори. Ефектът щеше да е подобен на влак, сменящ коловоза — само че тук друг коловоз нямаше и чудодейният двигател на Платов щеше да изхвърчи във въздуха като гюлле. И Бог да помага на всеки, който се озове на пътя му.

---

[1] Бурските войни — Териториални войни в Южна Африка от края на 19-и век, между бурите, потомци на холандски, френски и

немски заселници, от една страна, и Великобритания, от друга. —
Б.пр. ↑

12.

— Хари Фрост не е мъртъв — каза Айзък Бел.

— Според всички очевидци — възрази Джоузеф Ван Дорн — ти си го прострелял два пъти, а клетият Арчи — три. Носи повече олово от тенекеджия.

— Но не достатъчно, за да го убие.

— Нищичко не сме разбрали за него. В никоя болница не са го виждали. Никой лекар не е съобщил за пациент със счупена челюст и необясними прострелни рани.

— Незаконните лекари взимат пари, за да не съобщават за подобни неща.

— Нито пък имаме доказателства, че са го забелязали редови граждани.

— Получихме много съобщения — възрази Бел.

— Нито едно не се потвърди.

— Това не значи, че е мъртъв.

— Поне е вън от играта.

— Не бих се обзаложил.

Джоузеф Ван Дорн тресна с юмрук по бюрото си.

— Слушай сега, Айзък! Говорили сме много пъти за това. Щеше да е прекрасно, ако Хари Фрост не беше мъртъв. Щеше да е добре за бизнеса. Престъпник Уайтуей щеше все така да ни плаща куп пари за охраната на нашата Летяща любима. Сега с радост ще ни плати, за да открием трупа на Фрост. Но нямам очи да му искам хонорар за десетина агенти на денонощна работа.

— Няма труп — настоя Бел.

Шефът му го попита:

— Какви доказателства имаш, че не е мъртъв?

Бел скочи от стола и закричи из апартамента в хотел „Никърбокър“, в който се разполагаше Ван Дорн, когато бе в Ню Йорк.

— Сър — обърна се той към него с формален тон, — по-опитен сте от мен.

— Доста по-опитен.

— Затова знаете, че така наречените предчувствия на добър детектив не са за подценяване.

— Още малко и ще ме убедиш, че съществува шесто чувство — отвърна саркастично Ван Дорн.

— Няма нужда да ви убеждавам — сопна му се Бел, — защото с опита зад гърба си знаете по-добре от мен, че предчувствията и шестото чувство са едно и също.

И двете идват от неща, които сме видели, ала още не ги осъзнаваме.

— А имаш ли представа какво си видял, та да получиш това предчувствие?

— Сарказмът е право на висшестоящия, сър — отвърна Бел. — Може би съм видял колко пъргаво се движи Фрост, сър. Или че по лицето му пролича болка, само когато Арчи го удари, сър, но не и когато стреляхме по него, сър.

— Ще спреш ли да ми викаш „сър“? Моля те!

— Да, сър — ухили се Бел.

— Ама днес си във вихъра си, а?

— Просто се радвам, че Арчи има шанс. Доктор Нюланд-Новики каза, че е най-важно първото денонощие, а той го преживя.

— Кога може да го посетя? — попита Ван Дорн.

— Засега позволяват само на Лилиан. Дори майката на Арчи трябва да чака в коридора. Другата причина да се радвам, е, че Мариан пристига от Сан Франциско. Уайтуей я е наел да снима надпреварата.

Ван Дорн помълча за малко, обмисляйки разговора им. Когато отново продума, бе със сериозен тон.

— Вярно е това, което казваш за предчувствията — или ако не, то поне опитните детективи биха се съгласили с теб.

— Неосъзнатите наблюдения са интригуващ феномен.

— Но... — Ван Дорн вдигна пръст, за да подчертае думите си — опитните детективи също така са съгласни, че предчувствията и шестото чувство са печелили пари за букмейкърите още от първото конно надбягване в историята. Тази сутрин на своя глава си удвоил залога си за безопасността на Джозефина, като си привикал някои от най-добрите ми хора, а те и бездруго трудно покриват цялата страна.

— Уолт Хетфийлд от Тексас — заизрежда смело Бел, без да се извинява, — Еди Едуардс от Канзас сити, Артър Къртис от Денвър,

Джеймс Дашууд от Сан Франциско.

— Не бих поставил Дашууд в подобна компания.

— В Калифорния работих с хлапето — каза Бел. — Каквото му липсва в опита, той компенсира с неуморност. А е и най-добрият стрелец с пистолет в цялата агенция. Щеше да отвори на Хари Фрост трето око на челото.

— И тъй да е, прехвърлянето на хора от място на място ми струва пари. Да не говорим за опасността настоящите им случаи да се провалят.

— Преди да ги повикам, говорих с директорите на местните офиси.

— Трябваше да говориш с мен. Още сега мога да ти кажа, че връщам Уолт Тексасеца обратно в Тексас, за да довърши случая с влаковия обир в Сан Антоун, а Артър Къртис ще го изпратя в Европа, за да отвори берлинското ни бюро. Арчи Абът беше намерил добри местни кадри там. Артър Къртис ще ги ръководи, защото говори немски.

— И на мен са ми нужни най-добрите, Джо. Занимавам се с четири неща едновременно: пазя Джозефина, пазя надпреварата, гоня Фрост и разследвам случая с Марко Челере.

— По последното доказателствата също сочат едно — мъртъв е.

— И там също липсва едно нещо — труп.

— Снощи размених няколко телеграми с Престън Уайтуей. Ще се задоволи или с едното, или с другото — с Челере, за да осъдим Фрост, или с Фрост, за да го погребем.

— Бих избрал смъртта на Фрост — каза Бел. — Тогава Джозефина ще е в безопасност и бих могъл да търся Челере на спокойствие.

— Защо ти е, ако Фрост е мъртъв?

— Не обичам убийства без убити. Нещо не е наред.

— Друго предчувствие?

— Ти обичаш ли убийства без убити, Джо?

— Не. Прав си. Нещо не е наред.

Някой плахо почука на вратата.

— Влез! — излая Ван Дорн.

Един помощник-детектив се вмъкна — носеше телеграма за Айзък Бел.

Бел я прочете с мрачно изражение и каза на помощника, който стоеше на пръсти, готов да тръгне:

— Прати им телеграма. Кажи им, че искам много добро обяснение защо плакатите на Фрост са пристигнали толкова бавно в тази банка.

Помощникът изтича навън, а Ван Дорн попита какво става.

— Фрост не е мъртъв.

— Пак предчувствие?

— Току-що е изтеглил десет хиляди долара от клон на Първа национална банка в Синсинати. Малко след това офисът ни там най-после е успял да разпространи плакатите, които отпечатахме за банките. Докато управителят ни се обади, Фрост си тръгнал.

— Тези плакати имаха малък шанс за успех, но го постигнаха. Браво, че заложи на тях — похвали го Ван Дорн.

— Щеше да е повече от „браво“, ако някой си беше свършил работата добре в Синсинати.

— Все мисля да разчистя там. Това решава нещата. Казаха ли нещо за раните на Фрост?

— Не. — Бел се изправи. — Джо, ще те помоля лично да контролираш отряда на Джозефина, докато се върна.

— Къде отиваш?

— Масачузетс, източно от Олбъни.

— Какво ще търсиш там?

— Младият Дашууд се натъкна на интересна следа. Бях поискал да проучи историята на Марко Челере. Фрост не е бил единственият, който е искал да го убие.

Ван Дорн го погледна изненадано.

— Когато човек е цел на повече от един убиец, съм заинтригуван. Кой?

— Побъркана италианка, Даниела ди Векио, намушкала Челере, крещейки „Ладро! Ладро!“ На италиански това значи крадец.

— А знаем ли защо е побесняла?

— Нямаме представа. Затворили я в частен приют за душевноболни. Ще отида да видя какво мога да науча от нея.

— Едно предупреждение, Айзък. Хората от тези частни лудници може да не са сговорчиви. Такава власт получават над пациентите си,

че се превръщат в малки наполеоновци — иронично, защото много от пациентите им се мислят за Наполеон.

— Ще помоля Грейди за помощ.

— Гледай да се върнеш, преди да започне надпреварата. На младите повече ви отива да търчите подир летящи машини от градче на градче и да спите навън. А за Джозефина не се тревожи. Ще я наглеждам лично.

Бел хвана експресният „Емпайър стейт“ до Олбъни. Щом излезе от гарата, нае мощен „Форд К“, и пое с пълна скорост на изток през черни пътища сред слабо населения район на северозападен Масачузетс. Теренът бе хълмист и гъсти горички отделяха отдалечените една от друга ферми. На два пъти спря, за да пита за посоката. Втория път го упъти скръбен на вид млад шофьор на камион, който сменяше спукана гума. На каросерията имаше разглобен самолет със сгънати криле.

— Частен приют за душевноболни „Райдър“?

Момчето безмълвно повтори името.

— Знаете ли къде е? — настоя Бел, след като не получи отговор.

— Мисля, че да. Оттатък хълма. Ще го видиш от върха.

Униформата на младежа — каскет, жилетка, папийонка и навити ръкави — подсказваше, че е самолетен механик.

— Накъде карате този самолет?

— Наникъде! — отвърна механикът с трагична категоричност и отказа Бел от по-нататъшни въпроси.

Детективът стигна до възвишението. Долу, в сенките на тясна долина, се издигаше масивна тъмночервена сграда. Отчаянието, което се излъчваше от нея, се подсилваше от множеството зъбери и кули. Прозорците бяха малки, а когато Бел се приближи, видя, че имат дебели решетки като на затвор. Районът около приюта бе обграден от стени със същия безрадостен цвят. Бел спря автомобила пред масивна желязна порта. Слезе и натисна звънеца. След дълго чакане се появи един намусен пазач с къса палка на колана.

— Аз съм Айзък Бел. Имам среща с доктор Райдър.

— Не може да я вкараш — рече пазачът и посочи колата.

Бел паркира форда до алеята. Пазачът го пусна през портата.

— Не отговарям какво може да стане с тази кола тук — каза пазачът самодоволно. — Не всички откачалки са вътре.

Бел се приближи и му се усмихна студено.

— Смятай автомобила за най-важната си отговорност, докато се върна!

— Какво?

— Ако нещо се случи с колата, ще ти го изкарам през носа. Вярваш ли ми? Добре. Води ме при доктор Райдър.

Собственикът на приюта бе спретнат, дребен и безупречно облечен мъж около четиридесетте. На Бел му се стори суетен и прекалено доволен от пълния контрол върху живота на стотиците пациенти. Бел се зарадва, че обърна внимание на думите на Ван Дорн за малките наполеоновци.

— Не знам дали би било удобно да посетите госпожица Ди Векио този следобед — започна доктор Райдър.

— Проведохме разговор тази сутрин — напомни му Бел. — Съгласихте се да се срещна с нея.

— Душевното състояние на психично болния пациент невинаги се съобразява с графика на външните лица. Среща сега би могла да повлияе смущаващо и на двама ви.

— Нямам нищо против да рискувам — каза Бел.

— А пациентката дали би искала да рискува?

Бел изгледа лекаря.

— Името Андрю Рубенов говори ли ви нещо?

— Звучи еврейско.

— Такова е — с опасен блясък в очите отвърна Бел. Не понасяше фанатизма и смяташе да приземи малко самодоволния Райдър. — Евреин, при това чудесен. Великолепен пианист.

— Боя се, че не съм срещал, хм, господина.

— Господин Рубенов е banker. Стар приятел на баща ми. На практика ми е чичо.

— Нямаме banker с това име. Сега, ако ме извините...

— Не съм изненадан, че не познавате господин Рубенов. Клиентите му са в нови сфери на бизнеса: производство на автомобили, кино... Ала от сантиментални подбуди той позволява на холдингите си да контролират някои по-малки, по-конвенционални банки и дори от време на време да купят някоя нова. Всъщност, чичо

Андрю ме помоли да посетя една такава от негово име. Мисля, че се казва Първа фермерска банка на Питсбърг.

Доктор Райдър пребледня.

Бел продължи:

— Момчетата по проучванията в агенцията ни редовно откриват какви ли не неща. Първа фермерска банка на Питсбърг държи ипотеката ви, доктор Райдър, чиито условия позволяват на банката да си поиска обратно заема, ако цената на заложената собственост падне — както и се случва при повечето частни приюти за душевноболни, включително и вашия, понеже новите държавни институции привличат все повече пациенти. Ще се срещна с госпожица Ди Векио в чиста, просторна и добре осветена стая. Личните ви покои, които — доколкото разбирам — са на най-горния етаж на тази кула, ще свършат идеална работа.

Даниела ди Векио накара Бел да ахне. Тя влезе в удобния апартамент на Райдър плашливо и на пръсти — разбираемо, помисли Бел — ала и с любопитство. Даниела бе изключително красива жена — висока и с издължени крайници. Беше облечена във вехта бяла рокля. Имаше дълга тъмна коса и огромни черни очи.

Бел махна шапката си и направи знак на отговорничката да ги остави и да затвори вратата. После подаде ръка на италианката.

— Госпожице Ди Векио, благодаря, че се съгласихте да се срещнем. Аз съм Айзък Бел.

Говореше ѝ тихо и спокойно — жената бе тук, осъдена за намушкване с нож. Очите ѝ, които допреди това шареха из стаята — по стените, мебелите, картините, книгите, килимите — се спряха върху него.

— Кой си ти? — въпреки италианския акцент, английският ѝ бе брилянтен.

— Аз съм частен детектив. Разследвам стрелбата по Марко Челере.

— Ладро!

— Да. Защо го наричате крадец?

— Защото открадна — отвърна тя простичко. Погледът ѝ се стрелна към прозореца и по начина, по който лицето ѝ се озари, Бел

разбра, че много отдавна не е била навън и сигурно дори отдалеч не е виждала тучни треви и синева.

— Защо не се преместим до прозореца? — предложи Бел и бавно направи няколко крачки натам.

Тя предпазливо го последва, плашлива като улична котка, ала и закопняла да усети ветреца, който издуваше пердетата. Бел застана така, че да може да я спре, ако опита да скочи през прозореца.

— Можете ли да ми кажете какво ви открадна Марко Челере?

— Мъртъв ли е от онази стрелба?

— Вероятно.

— Хубаво — отвърна тя и се прекръсти.

— Защо направихте това?

— Радвам се, че е умрял. Но се радвам, че не го убих аз. Това е работа на Бог.

Бел се съмняваше, че Бог е възложил на Хари Фрост да изпълни волята му — реши да рискува с нов въпрос към лабилната Ди Векио.

— Ала се опитахте да го убие, нали?

— И се провалих. — Тя погледна Бел право в лицето. — Разполагах с месеци да мисля. Мисля, че част от душата ми не искаше да го убива. Не помня всичко от онзи ден, но си спомням, че ножът не улучи врата му и само поряза ръката му. Ето... — Тя очерта с два пръста мълния по вътрешната страна на ръката на Бел. — Доволна бях. Но не знам дали защото пуснах кръв, или защото не го убих.

— Какво открадна Марко?

— Трудът на баща ми.

— Какъв труд?

— Баща ми беше... аероплано червелоне... Как му се казва?...
Мозък. Гений!

— Баща ви е изобретявал самолети?

— Да! Белла моноплано. Нарече го „Акуила“. На американски това значи „орел“. Когато докара своя „Акуила“ в Америка, толкова се гордееше, че е тук, че го кръсти „Американски орел“.

Речта ѝ се забързваше с всяка следваща дума. Марко Челере работел за баща ѝ в Италия като механик и му помагал да строи самолетите.

— В Италия, преди да си направи името кратко.

— Марко си е сменил името? Какво е било преди?

— Престоджакомо.

— Престоджакомо — повтори с усилие Бел звуците, които се изтърколиха от езика ѝ. Помоли я да му продиктува как се пише името и го записа в бележника си.

— Когато Марко дойде, каза, че на американците им било дълго. Но това беше лъжа. Всеки знаеше, че Престоджакомо е ладро. Тук новото му име значи просто „бърз“. Никой не знае какъв беше.

— Какво е откраднал от баща ви?

— Нови методи за укрепване на крилото и контрол на въртенето — изстреля Ди Векио.

— Може ли да обясните какво имате предвид с „контрол на въртенето“? — попита Бел, за да изпита яснотата на мисълта ѝ.

Тя започна да жестикулира и дългите ѝ грациозни ръце заприличаха на криле.

— Когато аероплано се наклони насам, кондукторе — пилотът — променя формата на крилото, за да го завърти натам и после пак право.

Бел, като си спомни първия си разговор с Джозефина, попита:

— А баща ви случайно да е изобретил нещо, наречено алетони?

— Да! Си! Си! Това ти обяснявам. Алетони!

— Малки крила.

— Моят баща — каза тя и се тупна гордо по гърдите — моят прекрасен баба. Вместо да се изкриви цялото крило, се местят само малки части от него. Много по-добре е така.

Бел ѝ подаде бележника си, както и писалката си.

— Можете ли да ми покажете?

Даниела скицира един моноплан и нарисува подвижни части в задния край на крилете. Много приличаше на жълтата машина, с която летеше Джозефина.

— Алетони, това ли е откраднал Марко Челере от баща ви?

— Не само. Открадна и сила.

— Не разбирам.

— Баща ми разбра как се държат крилете, за да ги направи силни.

Насред поредната лавина от английски, осеян с италиански и допълнен с още една скица, Даниела обясни, че монопланите често се разбиват, когато крилото им внезапно се скърши насред полет, за разлика от бипланите, чиито двойни криле били по-здрави. Бел кимна.

На вътрешното поле в Белмонт парк често бе чувал същото. Бипланите бяха по-силни — една от причините всички така да се шокират, когато фармана на Едисън Сидни Мартин се строши. Според Даниела Ди Векио, Марко Челере предположил, че слабостта на монопланите не идва от „летателните“ опорни жици под крилото, а от „приземителните“ над него.

— Марко тества своя моноплано с чували пясък, за да направи както при летене — как му викате?

— Да симулира?

— Си. Да симулира натоварването при полет. Баща ми каза, че статичният тест е твърде опростен. Марко приемаше, че крилете не се движат. Приемаше, че натоварването върху тях не се мени. Но те се движат! Не виждате ли, господин Бел? Силата на вятъра и натоварването от маневрите на машината — карико динамик — атакуват крилете от много посоки и не само ги притискат, а и ги усукват. Глупавите тестове на Марко не включваха това — рече тя презрително. — Крилете му бяха твърде неподвижни. Той е механико, не артиста!

Жената подаде рисунките си на Бел.

На тях още повече личеше приликата с машината, която Джозефина бе убедила Уайтуей да откупи от кредиторите на Марко.

— Опасен ли е монопланът на Марко? — попита той.

— Онзи, който той направи в Сан Франциско? Би бил, ако чертежите не бяха всъщност на баща ми.

Бел продължи:

— Чух слухове, че монопланът, който Марко продал на италианската армия, се е счупил.

— Си! — възкликна гневно тя. — От него тръгнаха бедите. Скованият му моноплано, който тества с чувалите пясък в Италия, се разби.

— Но защо баща ви не е продал своя моноплано „Орел“ на италианската армия, ако е бил по-добър от този на Марко?

— Марко съсипа пазара. Отрови умовете на генералите, настрои ги срещу всички моноплано. Фабриката за моноплано на баща ми фалира.

— Интересно — рече Бел, следейки реакцията ѝ. — И така, и баща ви, и Марко е трябвало да напуснат Италия.

— Марко избяга! — отвърна тя предизвикателно. — Отнесе чертежа на баща ми в Сан Франциско, където продаваше машини на онази богаташка Джозефина.

Баща ми емигрира в Ню Йорк. Надяваше се да продаде своя Акуила моноплано там. Банкерите от Уолстрийт щяха да инвестират в нова фабрика. Преди да успее да ги убеди, италианските кредитори му отнеха всичко в Италия. Беше разорен. Самоуби се с газ в евтина хотелска стая в Сан Франциско.

— Сан Франциско? Нали е дошъл в Ню Йорк?

— Марко го примами там, обеща му пари за изобретенията му. Но всъщност искаше само баща ми да му поправи машините. Умря сам. Без свещеник дори. Затова се опитах да убия Марко Челере. — Даниела скръсти елегантно ръце и се взря в Бел. — Гневна съм. Не луда.

— Виждам — отвърна детективът.

— Но съм затворена с лудите.

— Добре ли се отнасят с вас?

Тя сви рамене. Попипа роклята с дългите си пръсти. Тя бе посивяла и избледняла от много пране.

— Когато съм ядосана, ме заключват сама.

— Ще дръпна доктор Райдър, за да си поприказваме.

Смяташе да го сграбчи за яката и да притисне лицето му в стената.

— Нямам пари за адвокати. Нямам пари за „медицински експерти“, за да убедят съда, че не съм болна.

— Може ли да попитам защо баща ви не е успял да намери други купувачи за самолета си?

— Моноплано на баща ми е толкова по-добър, толкова нов, че е донякъде още... как казвате... иннато.

— Бурен.

— Темпераментен?

— Да. Още неовладян.

— Опасна ли е машината на баща ви?

— Да я наречем „интересна“? — отвърна с усмивка Даниела ди Векио. И в този миг, помисли си Бел, все едно бяха на хиляди километри от Масачузетс и флиртуваха в някоя римска гостна.

— Къде се намира? — попита той.

Тъмноокият взор на италианката се зарея покрай Бел, през прозореца и се спря върху хълма в далечината. Тя се усмихна широко.

— Там.

Бел завъртя глава. Какво си фантазира тя?

Камионът със спуканата гума бе стигнал до хребета.

— Едно момче — обясни тя. — Много мило момче. Обича ме.

— Какво прави с машината на баща ви?

— Баща ми я докара от Италия. Кредиторите му не могат да я докоснат тук. Това е наследството му. Моето наследство. Това момче помагаше на баща ми в Америка. Той е ечеленте механико!

— Но не и артиста? — попита Бел, изпитвайки с усмивка реакцията ѝ. Не можеше да е напълно сигурен, но тя му се струваше не по-луда от него самия.

— Творците са редки, господин Бел. Сигурна съм, че го знаете. Писа ми, че ще идва. Помислих, че си фантазира. — Тя скочи на крака и махна през прозореца, но механикът едва ли я виждаше. Бел ѝ подаде крайчето на бялото перде.

— Използвайте това. Може би ще ви види.

Тя го стори, ала младежът не даде знак да е видял, вероятно вторачен без посока в десетките зарешетени прозорци.

Тя се отпусна на кушетката.

— Още си фантазира. Как може да си представи, че мога просто да си изляза от тук?

— Как се казва? — попита Бел.

— Анди. Анди Моузър. Баща ми много го харесваше.

Една изключителна идея проблесна в главата на Айзък Бел. Той попита:

— Колко е бърз монопланът на баща ви?

— Много бърз. Татко вярваше, че само скоростта може да надвие силата на вятъра. По-бързите аероплано са по-безопасни в лошо време, казваше той.

— По-бърз от деветдесет километра в час?

— Татко се надяваше на сто и десет.

— Госпожице Ди Векио, имам предложение за вас.

13.

— Господин Моузър, ситуацията ви е на път да се подобри значително — каза Айзък Бел на скръбния механик, който печеше наденичка на огън, запален на безопасно разстояние от разглобения „Американски орел“.

— Откъде знаете името ми?

— Прочетете това.

Бел постави в мазната длан на Моузър плик от фина хартия, който бе задигнал от бюрото на доктор Райдър.

— Отворете го!

Анди Моузър плъзна пръст под печата, отвори листа, покрит с елегантен флорентински курсив и бавно зачете, движейки устните си.

Айзък Бел се възползва от възможността да помогне на италианската красавица, а и помогна на себе си да реши неприятният проблем, за който бе предупредил Арчи. Участниците в надпреварата за купа „Уайтуей“ така нарастваха, че спомагателните вагони не можеха да си намерят място на релсите. Щеше да е изключително трудно да не изостават от самолета на Джозефина, за да я пазят, дори с помощта на автомобилните патрули, които предложи Арчи.

Ами ако Бел вземе „висока позиция“? Със собствен самолет ще може да следи надпреварата отвътре. Щеше да наблюдава Джозефина от въздуха и предварително да разположи мъже при релсите и панаирните поляни или състезателни писти, на които щяха да кацат летците.

Даниела ди Векио имаше нужда от пари, за да докаже, че мястото ѝ не е в „Райдър“.

Айзък Бел имаше нужда от бърз самолет. Купи нейния.

— Даниела пише, че трябва да дойда с вас, господин Бел.

— И да носиш самолета ми — допълни Бел ухилен.

Разглобена на части, машината приличаше на водно конче в клетка.

— И да ви науча да го управлявате?

— Още щом те настаня в първокласен вагон.

— Но аз самият не знам как се пилотира. Аз съм само механик.

— Нямай грижи за това. Само се погрижи да работи и ми покажи пулта. Колко ще ти отнеме да го сглобиш?

— Един ден с добър помощник. Карал ли сте някога летяща машина?

— Карам „Локомотил“ със скорост сто и петдесет километра в час. Карал съм състезателен мотоциклет „В-Туин Индиън“, локомотив и стоманена турбинна яхта, строена от самия сър Чарлз Алджернън Парсънс. Мисля, че ще схвана бързо.

— Локомотивите и стоманените яхти не се отделят от земята, господин Бел.

— Затова толкова много искам да пробвам! Довърши си обяда и махни на Даниела за довиждане. Гледа от четиринадесетия прозорец отляво на втория етаж. Не може да маха иззад решетките, но те вижда.

Моузър тъжно впери поглед в сградата.

— Ужасно ми е да я изоставям така, но пише, че ще ѝ помогнете.

— Не се тревожи, ще я измъкнем. Междувременно доктор Райдър обеща, че отношението към нея ще се подобри значително. Камионът ти може ли да стигне до Олбъни?

— Да, сър.

— Ще те изпреваря и ще наема влак. Ще те чакам в железопътното депо на Олбъни, готов да поемем към Белмонт парк. Там ще имаме готови механици, за да започнеш да сглобяваш „Американски орел“, още щом пристигнеш.

— Белмонт парк? Да не мислите да включите „Американски орел“ в презконтиненталната надпревара?

— Не — засмя се Бел. — Но ще ми помогне да държа под око Джозефина Джоузеф.

Анди Моузър се опули.

— Познавате Летящата любима?!

— Аз съм частен детектив. Съпругът на Джозефина се опитва да я убие. „Американски орел“ ще ми помогне да ѝ спася живота.

Бел нае влак в Олбъни за превозване на самолета, а после изпрати телеграма до Дашууд, за да му каже, че истинското име на Марко Челере е Марко Престоджакомо. Имаше вероятност още да се е

казвал така, когато е пристигнал в Сан Франциско и Бел се надяваше новата информация да ускори необичайно бавния напредък на Дашууд по въпроса.

— Няма да губя летателно време, за да гледам как Платов демонстрира термодвигателя си — рече Джозефина на Бел. — Едва ли ще работи. А и да работи, онзи ужасен Стив Стивънс е твърде дебел, за да кара самолет, дори самолет на Марко.

— Самолет на Марко? Какво имаш предвид?

— Самолетът на Стивънс е предназначен за тежки товари, може да носи няколко души.

Бел каза:

— Не знаех, че Марко има още един самолет в надпреварата.

— Стив Стивънс го откупи от кредиторите. Късметлия. Само този самолет може да го носи. Плати с двайсет процента повече от обичайното. Горкият Марко не получи нищо, разбира се.

Бел я придружи до моноплана ѝ. Вандорнските механици завъртяха перката и когато синият дим от двигателя побеля, самолетът пое вихрено по полето и се издигна за поредната си тренировка на дълго разстояние.

Бел гледаше, докато самолетът на Джозефина се превърна в жълта точка. Беше спокоен, че скоро ще може да лети до нея. „Орела“ пристигна късно предната нощ със специален четиривагонен влак. Анди Моузър и хората от „Ван Дорн“ вече пренасяха частите му от жп депото до полето.

Сега остава само да се научи да го управлява, преди да започне състезанието. Или поне толкова, че да може да лети и да се учи в движение, докато следва Джозефина из страната. Докато стигнат в Сан Франциско, щеше да е усвоил добре уменията и първото, което щеше да стори, бе да повози Мариан Морган. Двигателят на „Орела“, според Анди, имаше предостатъчно мощност за още един пътник. Мариан може дори да вземе кинокамера. И нямаше ли това приключение да е страхотен сватбен подарък?

Джозефина изчезна към източния хоризонт.

— Добре, момчета — каза той на колегите си, — стойте и чакайте Джозефина да се върне. Не се отделяйте от нея. Ако ви

трябвам, ще съм при термодвигателя.

— Смяташ ли, че Фрост ще опита ново нападение тук? Знае, че вече сме готови.

— И преди ни е изненадвал. Стойте близо до Джозефина. Ще се върна, преди да се приземи.

Бел прекоси полето до стометровата релса, на която Платов смяташе да направи последния тест на термодвигателя, преди да го монтират на биплана на Стив Стивънс.

Огромният плантатор седеше на една маса, която възрастните му прислужници бяха отрупали със салфетки и сребърни прибори, и се мръщеше нетърпеливо. Платов и главният механик на Стивънс настройваха двигателя — механикът беше при клапите, а Платов се взираше в метъра си. Стивънс изкарваше напрежението си на прислужниците си. Кафето му било студено. Кифличките му били стари и малко. Покорните възрастни мъже, обслужващи плантатора, изглеждаха ужасени.

Арогантният поглед на Стивънс падна върху белия костюм на Бел.

— Не може да нямате южняшка кръв, сър — рече той със звучен южняшки акцент. — Не ми е попадал погледът върху янки, който така добре да носи чисто бялата премяна на Стария Юг.

— Баща ми прекара известно време там.

— И ви е научил да се обличате като джентълмен. Правилно ли предполагам, че е купувал памук за фабриките в Ню Ингълънд?

— Беше разузнавач в армията на Съюза и освобождаваше роби по заповед на президента Линкълн.

— Готов, господа! — викна Димитри Платов. Къдравите бакенбарди на руския изобретател трептяха, а тъмните му очи блестяха.

— Термодвигател готов!

Стивънс погледна главния си механик.

— Така ли е, Джъд?

Джъд промърмори:

— Повече от това няма накъде, господин Стивънс.

— Крайно време беше! Писна ми да седя и да чакам... Сега пък къде отиваш?

Джъд вървеше покрай релсата с бейзболна бухалка в ръка.

— Трябва да ударя ключа за изключване, когато двигателят наближи края на релсата.

— И тъй ли ще спираш двигателя, когато го качите на самолета ми?! Всички ще ми се наредите отпред с бейзболни бухалки?

— Без тревоги! — извика Платов. — В машината, автоматичен ключ. Това само тест. Виждаш? — Посочи опряния на релсата термодвигател. — Голям ключ.

Само докосни с бухалка, когато премине двигателят.

— Добре, започвайте, гръм да ви удари! Останалите ще стигнат до Мисисипи, докато излетя.

Джъд премина тичешком последните шестдесетина метра и се разположи в единия край на релсата.

— И старт! — извика Платов.

Термодвигателят се задвижи с нисък вой, който премина в цепещ въздух писък. Бел покри уши, а двигателят се затресе със страшна мощ. Нищо чудно, че механиците уважаваха Платов. Стоманената кутия, изобретена от него, бе по-малка от сандък за пътуване, а сякаш съдържаше силата на модерен локомотив.

Платов дръпна пускателната ръчка и закопчалките, които удържаха двигателя, се отвориха.

Термодвигателят се изстреля по релсата.

Бел не можеше да повярва на очите си. В един миг машината трополеше до него, а в следващия стигна до Джъд. Наистина развиваше феноменална скорост.

И тогава се отвориха вратите на ада. Точно когато Джъд се канеше да удари прекъсвача с бухалката, термодвигателят излезе от релсата. Премина през главния механик, сякаш бе хартиена мишена, хвърли назад останките му, прелетя стотина метра и се вряза право в чисто новия „Ню Хейвън Къртис“ на сър Едисън Сидни Мартин, след което отнесе опашката на един „Блерио“, и накрая се стовари в камион на синдиката Вандербилт.

Миг след това двигателят избухна и потопа камиона в пламъци.

Бел изтича до поваления Джъд, но нямаше начин да му помогне. Докато другите тичаха към унищожения самолет и горящия камион, Бел разгледа релсата, от която се откъсна двигателят.

Платов кършеше ръце.

— Толкова добро беше преди това. Толкова добро! О, клетникът! Вижте!

Стив Стивънс се дотътри.

— И туй ако не е чудо невиждано! Уби главния ми механик и нямам двигател за машината си. Как ще се състезавам сега?

Платов плачеше. Стискаше гъстите си черни кичури и се биеше в гърдите.

— Какво ужасно нещо сторих. Жена имал ли?

— Че коя ще се омъжи за Джъд?

— Е ужасно, ужасно!

Айзък Бел се надигна изпод релсата, избута Стивънс и постави ръка на рамото на Платов.

— Не бих се обвинявал на ваше място, господин Платов.

— Съм аз. Аз командвам. Машината моя. Грешка моя. Убих човек.

— Не сте искал. Нито пък изключителната ви машина. Някой й е помогнал.

— Какво говориш, гръм да те удари? — попита Стивънс.

— Релсата се е счупила. Затова машината е изхвърчала.

— Това е релсата на Платов — провикна се Стивънс. — Отговорността е негова! Той я сложи там. Той е виновен, че се е счупила. Звъня на адвокатите си. Ще се съдим!

— Погледнете тази сглобка — каза Бел и поведе Платов натам, където се бяха разделили двете части на релсата. Платов приклепна до него и присви устни.

— Гайките отвинтовени! — гневно констатира той.

— Отвинтени? — извика Стивънс. — Защото не си ги стегнал... Какво правите, сър! — възкликна той и се отдръпна, когато Бел сложи пръсти под носа му.

— Помиришете това и мълчете.

— Масло. Е, и?

— За да се охлабят по-лесно гайките.

— Да не скърцат — каза Платов. — Да няма шум.

— Релсата е повредена нарочно — обясни Айзък Бел. — Гайките са охлабени достатъчно, за да се разпадне релсата под напрежение.

— Не! — каза Платов. — Проверявам релса всеки тест. Проверих тази сутрин.

— А, ето тогава защо са тези — каза Бел. Приклекна и взе няколко просмукани от масло клечки. — Така го е направил. Натъпкал ги е в освободеното място, за да не личи, когато сте изпробвал релсата. Но, разбира се, те са се счутили, когато релсата е започнала да вибрира. Много коварно!

— Мърда релсата. Термодвигател излита... но защо!

— Имате ли врагове, господин Платов?

— Платов харесва. Платов го харесват.

— Може би в Русия? — попита Бел.

— Не. Оставих приятели. Пращам пари вкъщи.

— Кой би направил нещо такова тогава? — попита Стив Стивънс.

Айзък Бел отвърна:

— Може би някой не е искал да спечелите надпреварата с невероятния двигател на господин Платов.

— Ще им покажа аз на тях! Платов, направи ми нов двигател!

— Невъзможно! Няма време. Съжалявам! Трябва да намерите обичаен бензинов двигател. Даже два, сложени на долните криле.

— Два! Че защо?

Платов разпери ръце, сякаш за да обхване мерките на туловището на Стивънс.

— За да вдигат тежкост. Равни са на термодвигател. Два двигателя, на ниските криле.

— И как да намеря два двигателя и кой ще ги сложи, когато Джъд умря, гръм да го удари!

— Помощниците на Джъд.

— Фермерчета, трактористчета. Биваше ги да правят каквото им каже Джъд, но не са истински механици! — Стивънс постави пухкави юмруци на хълбоците си и се огледа. — И това ако не е чудо невиджано. Ето, имам си машина. Имам си пари да си купя двигатели, но нямам хора да ги сложат. Ами ти, Платов? Да си търсиш работа?

— Не, благодаря. Имам да изработвам нов термодвигател.

— Ама съм те виждал да вършиш разни работи за пари. Плащам много, да знаеш.

— Термодвигателят ми пръв.

— Чуй какво ще ти кажа. Когато не работиш по летящата ми машина, може да си работиш по термодвигателя.

— А може ли твой влак да носи моя вагон с инструменти?

— Нямах грижи. Ще се радвам инструментите ти да са ми подръка.

— И аз може прави части за други, за да имам пари за нов термодвигател?

— Стига моята машина да е на първо място. — Стивънс даде знак на прислугата си. — Том! Хей, Том! Донеси закуска на господин Платов. Най-добрите работници не трябва да стоят гладни.

Платов погледна Айзък Бел, сякаш за да го пита какво да прави.

— Изглежда се върнахте в надпреварата — каза Бел на руснака.

Джозефина се връщаше и Бел забърза към отвореното пространство, където щеше да кацне самолета ѝ. Беше намръщен. Мислеше отново за съвпаденията.

Инцидентът с британеца и атаката на Фрост със сигурност бяха свързани.

Но каква е връзката сега? Нямахше атака. Джозефина се рееше в небето, а на земята Бел не забеляза нищо необичайно. Доколкото знаеше, Хари Фрост бе в Синсинати. Възможно беше да се е върнал в Ню Йорк. Но едва ли би избрал да атакува отново в Белмонт парк посред бял ден, особено след като Бел бе разпоредил вандорнци и местната полиция да проверяват съдържанието на всяка каросерия и кола на полето. Беше логично Фрост да чака по трасето на надпреварата и да нападне от засада.

Механиците от „Ван Дорн“ наблюдаваха спираловидното движение на моноплана на Джозефина, който се снишаваше с поредица от резки завой и стръмни спускания.

— Момчета, виждали ли сте нещо необичайно?

— Нищичко, господин Бел. Освен онзи побеснял термодвигател.

Дали саботаждът не бе истинско съвпадение? Ами ако двигателят на Платов бе унищожен от саботьор, който не работи за Фрост? От някой независим саботьор? Защо? Хрумваше му един отговор: за да елиминират потенциално по-силен състезател.

— Казахте ли нещо, господин Бел?

Детективът повтори това, което току-що бе изръмжал през зъби на себе си.

— Мразя съвпаденията!

— Да, сър! Първото на което ме научиха, когато дойдох във „Ван Дорн“.

— Летящата ви машина е прекрасна! — възкликна Джозефина. — И се вижте, господин Бел! Радват се като лятна птичка в черешово дърво.

Бел се бе усмихнал от ухо до ухо. Анди Моузър и механиците, които Бел нае да му помагат, затягаха летателните и приземителните жици на крилото. Оставаше още доста работа по опашката и по пулта, а и двигателят седеше пръснат на части, но с крилото, разперено през фюзелажа, машината вече приличаше на нещо, което може да лети.

— Трябва да призная, че досега не бях си купувал нещо, което да ми харесва толкова много.

Джозефина крачеше около машината и я оглеждаше с професионален поглед.

Бел я наблюдаваше внимателно, а после небрежно рече:

— Анди Моузър ми казва, че Ди Векио е лицензирал контролната система от Бреже.

— Видях.

— Тази кормилна ръчка се върти като при автомобил. Завърташ я наляво, за да завиеш. Ако пък едновременно я наклониш и завъртиш наляво, алетоните се преместват така, че да наклони лявото крило. Ако натиснеш ръчката, ще се спусне. Ако я дръпнеш, елеваторите го повдигат.

— Може да го карате само с една ръка, когато го овладеете — каза Джозефина.

А с другата мога да държа пистолет, в случай, че някой нападне Джозефина в самолета, помисли си Бел, а на глас каза:

— Точно като вашия.

— Това е най-модерният вариант.

— Би трябвало да е по-лесен за управление.

— Красавец сте си купил, господин Бел. Но ви предупреждавам, че няма да ви е лесно. Проблемът с бързото летене е в бързото приземяване. А и този двигател „Гном“ влошава нещата, защото

нямате начин да убивате скоростта, като е при моя двигател „Антоанета“.

Макар приликите да бяха поразителни, Бел трябваше да признае, че що се отнася до френските им двигатели, монопланите на Челере и Ди Векио бяха напълно различни. Самолетът на Джозефина се захранваше от обикновен осемцилиндров двигател „Антоанета“ с водно охлаждане — мощен и лек двигател. Ди Векио бе монтирал на своето произведение революционен двигател „Гном Омега“ с въздушно охлаждане. С цилиндри, въртящи се около колян вал, гномът предлагаше перфектна работа и по-добро охлаждане за сметка на по-голям разход на гориво, трудна поддръжка и примитивен карбуратор, който правеше невъзможно почти всичко останало, освен движение с пълна скорост.

— Може ли да ми дадете съвети как да забавям, за да се приземявам като вас?

Джозефина посочи строго ръчката.

— Преди да започнете да се правите на интересен, научете се да използвате прекъсвача.

Бел поклати глава. Ако го използва многократно, за да спира притока на ток към свещите, може да позабави двигателя.

— Анди Моузър ми каза да внимавам с този прекъсвач, за да не прогоря клапите.

— По-добре те да прегорят, отколкото вие, господин Бел — ухили се Джозефина. — Закрилникът ми, ми трябва жив. И не се тревожете, че така ще бавите двигателя, има достатъчно инерция, за да продължи да се върти. — Лицето ѝ посърна. — Съжалявам! Съжалявам, че казах, че ми трябват жив. Как е Арчи?

— Държи се. Тази сутрин ме пуснаха да го видя. Беше отворил очи и мисля, че ме позна... Джозефина, трябва да ви попитам нещо.

— Какво?

— Вижте укрепващите жици.

— Да?

— Забелязвате ли как се свързват там, горе и долу на триъгълните греди?

— Разбира се!

— Забелязвате ли как триъгълниците на практика оформят леки стоманени подпори срещу надлъжно налягане? Върхът над крилото

всъщност се издига от широката основа под него.

— Разбира се! Това го прави много силно.

— И виждате ли колко хитро е укрепено при шасито?

Джозефина клекна до Бел и разгледа силната диагонално укрепена подпорка, която свързваше тялото на самолета с колелетата.

— Системата е същата като на вашия „Челере“, нали? — попита Бел.

— Изглежда много подобна... — призна тя.

— Не съм виждал подобно нещо на друг моноплан. Трябва да ви попитам, възможно ли е Марко Челере, така да се каже, да е „заел“ нововъведението си от Ди Векио?

— Разбира се, че не! — отрече категорично Джозефина.

Бел забеляза, че обичайно жизнерадостното момиче като че ли се смути. Джозефина скочи на крака, усмивката ѝ се стопи, а по бузите ѝ изби руменина.

Подозираше или се страхуваше, че съмнението на Бел може да се окаже вярно?

— Или пък Марко го е копирал, без да го съзнава? — попита внимателно детективът.

— Не!

— Марко казвал ли ви е, че е работил за Ди Векио?

— Не!

Внезапно усмивката на Джозефина грейна отново.

Но бе някак самодоволна. Бел се почуди защо. Джозефина вече не бе напрегната и отново стоеше по обичайния си начин, готова всеки момент да поеме нанякъде.

— Марко никога ли не е споменавал, че е работил за Ди Векио?

— Ди Векио е работил за Марко — отвърна тя. Това обясняваше промяната в поведението ѝ. — Но Марко трябвало да го уволни.

— Чух обратното.

— Чул сте лъжа.

— Може би не съм разбрал. Марко казвал ли ви е, че миналата година дъщерята на Ди Векио се опитала да го намушка?

— Онази луда почти го е убила. Оставила е ужасен белег на ръката му. Била е ревнива. Искала да се омъжи за него. Но Марко не искал. Всъщност, каза ми, че баща ѝ я притискал да го стори, за да го върне на работа.

— Марко каза ли ви, че дъщерята на Ди Векио го е обвинила, че е крадец?

Джозефина въздъхна:

— Горката луда! Все приказвала как ѝ е „откраднал сърцето“. Затова я затвориха. Всичко си е измислила.

— Разбирам — промърмори Бел.

— Марко не я е обичал. Никога! Мога да ви го гарантирам, господин Бел.

Айзък Бел мислеше трескаво. Не ѝ вярваше, но за да може да я пази, тя трябва да му вярва.

— Джозефина — усмихна се топло той, — ти си много учтива млада дама, но ще работим заедно дълго. Не мислиш ли, че е време да ме наричаш Айзък?

— Както кажеш, Айзък, щом ти харесва повече. — Тя го изгледа, сякаш го вижда за пръв път. — Имаш ли си момиче, Айзък?

— Да, сгоден съм.

Тя му се усмихна закачливо.

— Коя е късметлиятката?

— Госпожица Мариан Морган от Сан Франциско.

— О! Господин Уайтуей я спомена. Тя ще ни снима с кинокамери, нали?

— Да. Скоро ще пристигне.

— Както и господин Уайтуей.

Джозефина хвърли поглед към дамския часовник, който бе пришила към ръкава на пилотското си яке.

— Което ми напомня, че трябва да ида във вагона. Изпратил е дизайнер на рокли и шивачка с още един пилотски костюм, който трябвало да нося за пред репортерите. — Джозефина вдигна с копнеж очи към небето. То беше меко синьо — цветът на топлите, безветрени ранни следобеди, преди морските бризове да се понесат през Белмонт парк и да направят летенето опасно.

— Май би предпочела да летиш.

— Естествено, иска ли питане? Не ми трябва специален костюм. Видя ли онова бялото нещо, което трябваше да нося онзи ден? Не остана задълго бяло, особено след като вдигнахме капака на антоанетата. Не ми трябва нищо повече от това — каза Джозефина и показа износените си кожени ръкавици, вълненото яке, препасано с

колан на кръста, и дългите си бричове за езда, натъпкани във високи обувки. — Сега господин Уайтуей иска да позирам в костюм от лилава коприна. А вечерите трябвало да нося дълги бели рокли и черни копринени ръкавици.

— Видях костюма от снощи. Много ти отиваше.

— Благодаря — рече тя с още една кокетна усмивка. — Но, Айзък, като летец на летец ти казвам, че нямах търпение да се преоблека и да помогна на момчетата да поправят машината. Не се оплаквам. Знам, че господин Уайтуей иска да привлече вниманието на хората към надпреварата.

Бел я изпрати до вагона.

— Не ти ли е казал да го наричаш Престън, а не господин Уайтуей?

— През цялото време ми го казва, но не искам да му създавам погрешно впечатление, като използвам малкото му име.

След като Бел я изпроводи без неприятности до яркожълтия й вагон и я остави на грижите на дизайнера и на детективите от „Ван Дорн“, които пазеха вагона, той се отправи към импровизирания щаб. Там имаше апарат за изпращане на телеграми, свързан с частната система на агенцията.

— Нещо от Сан Франциско? — попита той агентът на смяна.

— Съжалявам, господин Бел. Още не.

— Пригответи се да изпратиш нещо на Джеймс Дашууд.

Младежът посегна към бутона.

— Готов, сър.

— „Информация Челере и Престоджакомо нужна незабавно.“ — Бел направи пауза. Мненията на Джозефина Джоузеф Фрост и Даниела ди Векио за Марко Челере, така различни едно от друго, повдигнаха интересни въпроси за жертвата на убийството, чието тяло така и не бе намерено досега.

— Това ли е, сър? Да го изпращам ли?

— Продължи: „Каквато и да е информация по-добра от нищо.“ И добави отново „НЕЗАБАВНО“.

— Това ли е, сър?

— Всъщност, добави го още веднъж.

— Готово, сър. Да го изпращам ли?

Бел се замисли. Ако можеше да се обади по телефона, щеше да попита благонадеждния Дашууд защо не прави нищо по въпроса и го държи в напрежение, както и да подчертае колко е спешно.

— Добави още едно „Незабавно“!

14.

— Чух, че Братя Райт са основали летателно училище, господин Бел — провикна се Анди Моузър, когато Айзък Бел му нареди да завърти витлото на елегантната машина.

— Нямам време да ходя до Охайо. Надпреварата започва следващата седмица. А и колко от инструкторите са карали летящи машини повече от година? Повечето авиатори се учат сами, като Джозефина. Завърти!

Денят беше идеален за летене. В ранната утрин слънцето обливаше дърветата в парка Белмонт, а лек западен вятър шумолеше в листата им. Анди и механиците, които Бел нае да му помагат, избутаха „Орела“ далеч от другите механици на полето. Заклиниха колелетата и когато чуха заповедта на Бел към Анди, хванаха въжетата на клиновете и се приготвиха да поддържат крилете, докато машината излети.

Бел седеше зад крилете на мястото на пилота — главата, раменете и гръдният му кош бяха открити. Двигателят бе пред него — на най-безопасното място, както твърдеше Едисън Сидни Мартин. Там не можел да притисне пилота при катастрофа. Пред двигателя лъщеше почти триметрово витло с две перки от полирано орехово дърво — най-скъпото място в самолета, отбеляза Джо Мъд.

— Ако удариш носа, ще ти струва сто кинта да го смениш.

Бел помръдна кормилната ръчка, за да види как реагират крилете. При върховете им, на шест метра вляво и вдясно, хоризонталните стабилизатори се помръднаха нагоре и надолу. Бел плъзна поглед по стройния корпус, чиито подпори и обтяжки бяха покрити с опъната коприна и завъртя кормилната ръчка. Рулят се помръдна вляво и вдясно. Бел дръпна ръчката към себе си. Елероните на хоризонталния опашен кил се наклониха. На теория, когато го направи във въздуха, това трябваше да издигне самолета на по-голяма височина.

— Завърти!

— Стотици летци са загинали в катастрофи — напомни му Анди за трети път тази сутрин.

— Още повече катерачи загиват върху скалите. Завърти!

Моузър скръсти ръце. Той беше един от най-непреклонните хора, които Бел беше срещал. Бащата на Моузър се оказа полицаи и самият Анди, като много полицаи, заставаше като стена срещу всичко, което не му се нрави. Тази особеност на характера му бе съчетана с непоколебима вяра в машините — познаваше ги, обичаше ги, кълнеше се в тях.

— Знам, че самолетът е готов да лети, защото сам го сглобих, защото го обиколихме и изпробвахме всяка подвижна част и всяка подпорна. Знам също, че двигателят е готов, защото сам отвинтих цилиндрите и настроих темпото и налягането. Само за едно не съм сигурен, дали самият господин Бел е готов.

Айзък Бел прикова скептичен поглед в твърде нервния си механик.

— Ако ще ми помагаш да пазя Джозефина, по-добре свиквай, че хората от „Ван Дорн“ нямат време за губене и работят бързо. Откакто дойдох в Белмонт парк, наблюдавам как излизат пилотите. Когато купих „Американски орел“, разпитах Джозефина Джоузеф и сър Едисън Сидни Мартин как се прави. Разпитах и Джо Мъд, който управлява „Освободителя“ си невероятно стабилно. Всички са съгласни, че тези инструменти за управление на „Бреже“ помагат човек да се научи бързо. И не на последно място — усмихна се Бел, — чел съм всеки брой на „Аеронавтика“ и „Полет“, откакто тези списания започнаха да излизат. Знам какво правя.

Усмивката на Бел угасна като пръснат с пушка прожектор. Очите му потъмняха.

— За-вър-ти!

— Да, сър!

Бел отвори бензиновата клапа, настрои въздушната клапа на празен ход и натисна прекъсвача.

— Контакт!

Анди стисна витлото с две ръце, напрегна дългия си гръб в мощно движение и отскочи назад, преди перките да го прережат на две. Двигателят захапа, изпuffтя и изригна бледосинкав дим. Бел го почака да загрее.

Машината постепенно стабилизира ритъма и той отвори клапата докрай. Димът се разсея. Очертанията на искрящите стоманени

цилиндри и лъскавото витло се размазаха, когато двигателят ускори максимално с мощно „Пат! Пат! Пат!“ Бел никога не бе усещал толкова гладка работа на двигател. Въпреки хиляда и двестата си завъртания в минута, той работеше елегантно като турбина.

Бел погледна към Анди.

— Готов!

Анди кимна и даде знак на механиците да дръпнат клиновете и да се затичат, за да стабилизират крилете в случай на насрещен вятър. „Орелът“ се затъркаля, заподскача на пневматичните си гуми, свързани за дъските в дъното на шасито с гумени ремъци, и бързо набра скорост. Помагачите изостанаха. Бел усети, плавен, силен импулс, когато опашката се вдигна от земята. Имаше около стотина метра преди мантизелата на пистата. Можеше да натисне прекъсвача, за да забави двигателя и да потренира на полето или да дръпне кормилната ръчка и да види какво ще стане.

Айзък Бел избра второто.

Миг по-късно „Орелът“ спря да подскача. Тревата бе на метър и половина под него. За разлика от влаковете и автомобилите, които се тресяха все по-силно, колкото по-голямо беше ускорението, когато тази машина напусна земята, Бел имаше чувството, че се носи по спокойна река. Ала не се носеше, а летеше право към бялата дървена мантизела.

Почти не бе набрал височина. Колелетата му нямаше да се издигнат навреме. Бел дръпна отново кормилната ръчка. Твърде силно. Самолетът вдигна рязко нос. В следващия миг пред него като че ли се отвори бездна и „Орелът“ започна да пада.

Бел не за пръв път попадеше в критична ситуация и решението винаги беше едно.

Спри да мислиш.

Той отпусна леко ръчката. Нещо като че ли го бутна отдолу. Витлото ухапа въздуха. Мантизелата вече беше на безопасно разстояние под колелетата му, а небето пред него изглеждаше огромно.

Внезапно отнякъде изникна тридесетметров пилон, един от маркерите на пистата по време на състезанията за най-добро време. Точно както предупредиха Анди и Джозефина, жироскопичната сила на въртящия се двигател бе повлякла самолета надясно. Бел дръпна ръчката наляво. „Орелът“ се завъртя и се понесе наляво. За момент машината успя да застане хоризонтално, но не беше задълго. Завъртя

се отново настрани и Бел компенсира. Наложил се да го направи още няколко пъти, преди да закрепил самолета.

Летенето приличало на плаването, осъзнал той внезапно и всичко му станало ясно. Макар че трябвало да противодейства на двигателя, „Орелът“ щеше да върви накъдето Бел му каже. Вятърът и въздухът бяха на негова страна, но не бивало да забравя, че с витлото отпред, повечето вятър се произвежда от самия самолет.

Бел отново дръпнал ръчката, за да издигне машината. Получил се. Изравнил и повтори отново. Издигал се на етапи, сякаш изкачва стълби. Всеки път, когато чувствал самолета по-малко мощен го изравнявал и го издигал отново, когато наберело скорост. Скоростта подсилва въздуха, спомнил си той думите на Джозефина.

Под него Белмонт парк се смаявал, сякаш го наблюдавал през обратния край на бинокъл. Показали се ферми и селца. Вляво мрачно синееше Атлантика. Дим и десетки съединяващи се железопътни релси сочели към Ню Йорк.

Бел се изненадал от една мисъл. Пуснал ръчката с една ръка, за да извади джобния си часовник. Толкова се забавлявал, че загубил представа за времето, а това можело да се окаже катастрофално в буквалния смисъл на думата. Анди Моузър беше налял достатъчно бензин и масло, за да лети около час. Сам-самичък наред небето, Айзък Бел се разсмя на глас. Имал чувството, че е променил живота си завинаги и че може никога да не се върне на земята.

— Превръзката — каза сър Едисън Сидни Мартин, докато слагал една на челото на Айзък Бел — тревожи жена ми по-малко от откритата рана. Предполагам, че същото ще важи и за годеницата ви.

— Само драскотина е — каза Бел. — Горката ми летяща машина пострадала много повече.

— Само колелетата и дъските, към които бяха прикрепени — успокой го баронетът. — Шасито изглежда наред, макар че като че ли механикът ви не е съвсем на себе си.

Анди Моузър кръжеше край машината и викаше по помощника си.

Едисън Сидни Мартин отстъпил назад, за да разгледа работата си.

— Готово! Кървенето спря. Май ви е нужен повече кураж да се срещнете с годеницата си след инцидента, отколкото ви бе нужен, за да полетите. Бъдете смел, друже! Говорят, че госпожица Морган е изключителна жена.

Бел стигна с колата си до хотел „Гардън сити“, за да се срещне с Мариан, която трябваше да пристигне от Сан Франциско този следобед. Още щом влезе, разбра, че Мариан вече е тук. Господата във фойето зяпаха иззад вестниците си, пиколата се бяха наредили като войничета, нетърпеливи да бъдат повикани, а домакинът на хотела лично наливаше чая на Мариан.

Бел се поспря, за да погледа високата фина руса жена, откраднала сърцето му. Тя още бе с дрехите от пътя — бледоморава плисирана пола до глезена и жилетка в същия цвят, както и блуза с висока яка и шапка с периферия. Очите ѝ, зелени като коралов риф, бяха по-ярки от смарагдовия ѝ годежен пръстен.

Бел я прегърна силно и я целуна.

— Никога не съм те виждал по-красива!

— Пак ли си се боксира с някого? — попита тя и посочи превръзката.

— Не, първият ми урок по летене. Открих летателен феномен, наречен „приземителен ефект“. Приземяването на „Орела“ беше истинско предизвикателство.

Анди и помощникът му щебудуват цяла нощ, за да поправят колелата.

— А инструкторът ти как реагира?

Бел посви малко широките си плещи.

— Всъщност... Учех се сам.

Мариан повдигна една перфектно оформена вежда и го изгледа като жена, завършила първия випуск на Правната школа в Станфорд и работила с най-добрите банкери, преди да се посвети на киното и да преуспее там. Тя каза:

— Знам, че Орвил и Уилбър Райт са се учили по същия начин. Но, разбира се, самите те са изобретили машината, с която са летели.

— Няколко опитни летци ми даваха напътствия... Гледаш ме странно.

— Очите ти светят и си се ухилил до ушите, сякаш още летиш.
Айзък Бел се засмя.

— Май че да. Май че винаги ще летя. Макар че и страшно се радвам да те видя.

— Аз също, скъпи мой, изпитвам „любовен ефект“. Толкова дълго не сме се виждали.

Тя се изправи.

— Какво правиш?

— Ставам, за да те целуна отново.

След втората целувка тя рече:

— Детективът на хотела ще дойде да ни пита какво правим пред хората.

— Не се тревожи — засмя се Бел. — Съвсем наскоро хотелът сключи договор с охранителните служби на „Ван Дорн“. От тази сутрин детективът на хотела е наш човек.

— И така — каза тя, когато пак се настани на стола, — разкажи ми как си удари главата. И какъв е този „приземителен ефект“.

— Той ти пречи да се приземиш, защото между крилете на машината и земята се образува въздушна възглавница. Оказва се, че въздухът е по-силен, отколкото можеш да си представиш. По същество, машината не иска да спре да лети и някак трябва да я убедиш — както когато на някой кон му дърпаш юздата.

— Нещо като летящ кон — отбеляза Мариан.

— Явно ефектът е най-силен при монопланите, защото...

— Трябва да ми кажеш какво видя отгоре? — прекъсна го Мариан.

— Скоростта се усеща различно във въздуха. Земята не се размазва, както като гледаш от прозореца на влак или от моя локомотив. Сякаш течеше под мен, колкото по се издигах, толкова по-бавно.

— Колко високо летя?

— Достатъчно, за да видя река Хъдсън. Като я видях, разбрах, че трябва да стигна до нея.

Мариан ококори очи.

— Летял си чак до Хъдсън?!

Бел се засмя.

— Беше по-безопасно отколкото да летя над океана.

И него видях.

— Видял си Хъдсън и Атлантика едновременно! — дивеше се Мариан. — Тогава си видял и небостъргачите на Ню Йорк.

— Стърчащи колони сред дима.

— Искам и аз да дойда с теб и ще взема и камерата си.

— Ще се влюбиш — отвърна Бел. — Видях гигантска есетра на дъното на реката.

— Кога излитаме? — попита нетърпеливо Мариан.

— Ами... хм... летенето е напълно безопасно, разбира се... Но с мен още не е.

Айзък Бел знаеше, че любимата му не отстъпва по целеустременост на Джозефина, затова не се изненада на въпроса на Мариан:

— Чудя се дали Престън Уайтуей би наел летец, който да ме повози?

— Нека се поуспражня. До края на надпреварата ще съм му хванал цаката.

— Чудесно! Тогава ще полетим заедно над Сан Франциско. Не мога да чакам! Но нали ще внимаваш, докато се учиш?

— Обещавам!

— Не си позволявам да се тревожа за престрелки и схватки с нож, летенето обаче... е, как да кажа, различно... Не си в стихията си.

— Не задълго. Следващия път, когато видя, че вятърът се сменя, ще се приземя добре.

— Как можеш да прецениш посоката на вятъра, докато летиш? По флагче ли се ориентираш?

— Гледах кравите.

— Кравите!?

— Край парка има мандри и Джозефина ми каза, че кравите винаги пасат срещу вятъра. Като ветропоказатели са и лесно се виждат отгоре.

— На какво друго те научи Летящата любима на Америка?

— Да си държа очите отворени за места за кацане в случай на авария. Но да страня от яркозелени поляни. Твърде са мокри, за да се приземиш на тях. — Бел пропусна предупреждението на Джозефина да избягва резки движения, които биха смачкали крилете му. Нямаше намерение също така да спомене и сухото „Бих внимавал да не

попадам в неконтролируеми въздуховъртежи с носа нагоре, ако бях на твое място, друже“ на Едисън Сидни Мартин или пък директните думи на Джо Мъд: „Не си вярвай много, докато не се научиш.“

Мариан прекъсна мислите му.

— По всичко и най-вече по хвалбите на Престън по неин адрес личи, че Джозефина е голям чешит.

— Определено! И ще ми е нужна цялата ти помощ, за да ми помогнеш да я разбера. Междувременно няма да възразя срещу още една целувка. Да кажа ли на детектива да вдигне барикада с китайски паравани и цветя в саксии?

— Имам по-добра идея. Досега камериерките сигурно са разопаковали багажа ми. Нека се отърва от тези дрехи и да се изкъпя. А ти може би ще се качиш, за да вечеряме заедно.

— Да поръчам ли шампанско?

— Вече поръчах — усмихна се Мариан.

— Наистина, скъпи, защо реши да не взимаш уроци по летене?
— попита Мариан, когато вече се бяха качили в стаята ѝ.

Изкъпана, свежа и в дълъг смарагдовозелен пенъоар, тя се бе излегла на един шезлонг. Бел занесе чашите им и седна до нея.

— Няма време. Надпреварата започва следващата седмица, а междувременно трябва да разбера какво става с Хари Фрост и кой е саботьорът, който поврежда самолети.

— Мислех, че Арчи е застрелял Фрост.

— Три пъти го простреля с онзи малък немски пистолет, който настоява да носи навсякъде — Бел поклати ядосано глава. — И аз си мислех, че съм го прострелял. Ранен е, но не е въвн от играта. Един banker в Синсинати ни каза, че челюстта му е била подута и че завалвал речта си, но не приличал на човек с олово в себе си.

— Може би си пропуснал?

— Не и с моя браунинг. Той не пропуска никога! А и видях как Арчи го простреля от упор. Нямаше как да пропусне. Но Фрост е доста едър. Ако куршумите не са засегнали важни органи, кой знае... Загадката си е загадка засега.

Бел имаше навика да обсъжда случаите си с Мариан. Тя беше умна, образована и съобразителна жена и винаги откриваше нова и

неочаквана гледна точка към случая.

— И като говорим за странни пропуски — продължи Бел, — самият Фрост е пропуснал един от изстрелите си по Марко Челере. Никой ловец не би направил подобна грешка. Открих, че телескопичният мерник на пушката му вероятно е бил повреден. Още една причина да искам да видя останките на Челере.

— А възможно ли е Хари Фрост да е бил брониран по време на атаката?

— Бронята не спира куршумите, затова рицарите са се пенсионирали — отвърна с усмивка Бел.

— А ризница от метални брънки?

— Интересна мисъл. С модерната подсилена стомана сигурно можеш да произведеш нещо достатъчно здраво. Един бог знае колко би тежало. Преди известно време пехотата тестваше така наречените куршумоустойчиви жилетки. Твърде тежки и горещи бяха... Много интересно, скъпа моя! Утре сутрин ще наредя на Грейди Форър да пусне момчетата по тази следа.

Мариан се протегна като котка.

— Имаш ли други загадки за разрешаване?

— Няколко.

— Например?

— Къде е тялото на Марко Челере?

— А други?

— Защо италианската дама, от която купих самолета, твърди, че Марко Челере е откраднал тайните на баща ѝ, а Джозефина настоява на точно обратното — че бащата на госпожица Ди Векио е работил за Челере и съответно не е имал тайни за крадене?

— Каква е госпожица Ди Векио?

— Смуцаващо привлекателна.

— Наистина ли?

— Толкова привлекателна всъщност, че ми е трудно да повярвам, че Марко Челере или който и да било мъж би ѝ обърнал гръб.

— А ти как успя?

Бел докосна чашата си до нейната.

— Аз съм неуязвим!

— Сляп за красотата? — подразни го тя.

— Влюбен съм в Мариан Морган и в сърцето ми няма място за друга.

Мариан отвърна на усмивката му.

— Може би Марко е гледал към Джозефина.

— Тя е сладка като бонбон, но не е в класата на госпожица Ди Векио. Хубава е, жизнерадостна и кокетна, но е фермерско дете, а не фатална жена. Макар че може би носи подобен устрем в себе си. Не! По-скоро е влюбена в летенето — каза Бел — и е много умела в пилотирането. Някои мъже се чувстват привлечени от успели жени.

— Е, любовта е странно нещо, нали?

— Ако Марко и Джозефина въобще са били любовници. Арчи мисли, че е била влюбена в самолетите му. А както знаеш, Арчи има набито око за тези неща.

— А твоето око какво ти подсказва?

— Честно казано, не знам. Защиатава пламенно Марко по въпроса кой на кого е откраднал изобретението, но това може нищо да не означава.

— А може би Джозефина защитава самолета си повече, отколкото хипотетичния си любовник?

— Възможно е — отвърна Бел. — А Марко пък е бил влюбен в момиче, което можело да си позволи да купи самолетите му.

— Всеки е получил каквото иска.

— С изключение на Хари Фрост — очите на Бел помръкнаха, а след това се изпълниха с гняв. — Горкият Арчи! Фрост ще си плати за ужасната болка, която му причини. Недоумявам как някой може да използва такива чудовищни амуниции!

Мариан го хвана за ръката.

— Говорих с Лилиан по телефона. Утре ще се видим в болницата.

— Как звучеше тя?

— Уморена, но и пълна с надежда. Горката! Това е кошмар — най-ужасният кошмар и за двете ни, но аз съм по-голяма от нея и те обичам по-отдавна, затова не се тревожа по същия начин. Лилиан ми призна, че откакто Арчи се върнал на работа след медения им месец, всеки ден се страхувала дали ще се върне жив и здрав. Скъпи, затова ли така рискуваш с летенето? Защото се тревожиш за Арчи или се опитваш да компенсираш за случилото се с него?

— Винаги съм искал да летя.

— Но дали сега не искаш по грешни причини? Айзък, знам, че никога не те товаря с тревогите си. Но летенето изглежда необикновено рисковано в този момент. Какво можеш да сториш от въздуха, ако Фрост стреля по нея?

— Да отвърна и да довърша Хари Фрост веднъж завинаги!

— Кой ще лети, докато стреляш?

— Мога да управлявам с една ръка... е, ако трябва да съм честен

— призна той с горчива усмивка, — скоро ще мога да управлявам с една ръка. Днес се държах здраво и с двете.

Мариан протегна ръцете към него.

— Ще ми покажеш ли колко здраво си се държал?

15.

— Би ли ми дала съвет за онзи номер с бързото изравняване, точно преди да кацнеш? — попита Бел. Надпреварата започваше след три дни и той си бе насрочил тест за сертификат в Аеро клуба.

— Не го прави! — отвърна през смях Джозефина. — Това е най-добрият ми съвет. Упражнявай се с прекъсвача и не опитвай трикове, които машината ти не умее.

— Моите алетони са същите като твоите.

— Не са! — усмивката ѝ се скри.

— Укреплението на крилата е същото.

— Подобно.

— Също толкова силно.

— Не бих разчитала на това — каза тя сериозно.

Темата винаги я изправяше на нокти, но Бел забеляза, че вече не повтаря предишното си твърдение, че бащата на Даниела е работил за Челере. Сякаш подозираше, че обратното е истината.

Бел внимателно продължи:

— Може би имаш предвид, че аз няма да мога да се справя.

Тя отново се усмихна, благодарна, че Бел е сменил темата.

— Ще можеш. Наблюдавам те и ти определено имаш талант.

— Радвам се да го чуя — каза Бел. — Не мога да изоставам от теб, ако ще те пазя.

Всъщност, охраната на Джозефина не се състоеше само от Бел и детективите. Стрелци от „Ван Дорн“ щяха да се сменят на покрива на помощния вагон. Два автомобила „Роудстър“ за пресечени местности стояха в готовност в един закрит вагон с рампа, за да последват Джозефина, ако се отклони от релсите. И всеки ден детективите щяха да заемат предварително местата си на следващата планирана спирка от трасето.

При хангара настана суетня.

Бел се приближи до Джозефина и извади браунинга си.

— Джозефина! Джозефина! Къде е тази жена?

— О, божичко! — простена тя. — Престъпник Уайтуей!

— Джозефина! Джозефина! — Уайтуей тръгна към тях. — Ето къде си! Добри новини! Страхотни новини!

Бел прибра оръжието си. Най-добрата новина, за която се сещаше, е Хари Фрост да е арестуван.

— Адвокатите ми — извика Уайтуей — убедиха съда да анулира брака ти с Хари Фрост, задето се е опитал да те убие!

— Да го анулират?

— Ти си свободна... свободна!

Айзък Бел реши, че се е задържал твърде дълго на срещата между двамата и се измъкна през вратата.

— Стоп! — чу острата заповед на Мариан.

Операторът ѝ, прегърбен над голяма машина, подпряна на триножник, спря да върти ръчката, сякаш на ръката му ненадейно бе кацнал ястреб. Операторите на госпожица Морган добре знаеха, че господин Бел не иска да го снимат.

— Скъпи мой, колко се радвам да те видя!

Мариан изглеждаше прекрасно в работния си костюм, блуза шемизета и дълга пола, с вдигната коса, за да не ѝ пречи, когато гледа през обектива.

Обясни му, че тя и хората ѝ следват Престън Уайтуей цяла сутрин, за да снимат сцени за началото, което беше озаглавено: „Пристигането на спонсора!“

Бел я прегърна през кръста.

— Колко забавно. Може ли да обядваме?

— Не, трябва да заснема всичко това. — Мариан почти зашепна: — Джозефина как прие новината?

— Сякаш се опитваше да обуздае малко вълнението на Уайтуей от това, че е „Свободна! Свободна!“.

— Престън сигурно събира смелост да ѝ поиска ръката.

— По всичко личи, че е така — съгласи се Бел. — Грее като клада, облечен е с нов костюм и лъщи, сякаш бръснарят е бил на косъм да остърже кожата му до дъно.

Мариан бе подготвила хората си и те вече въртяха ръчката на камерата, когато Престън Уайтуей поведе нюйоркските журналисти към голямата жълта палатка на Джозефина, обещавайки им, че ще обяви важна промяна в състезанието. Бел внимателно оглеждаше журналистите с помощта на Хари Уорън, нюйоркския специалист по бандите. Бел го помоли да поеме екипа в Белмонт парк на мястото на Арчи.

Уайтуей бе осъществил най-съкровено си желание — другите вестници вече не можеха да пренебрегват надпреварата за купата „Уайтуей“.

Състезанието бе най-голямата новина в страната. Конкурентите му обаче не бяха много доволни от това развитие на нещата и въпросите на журналистите два дни преди началото бяха открито враждебни. Четиридесетима репортери се надвикваха, окуражавани от колегата на Бел Скъдър Смит, който твърдеше, че някога е бил истински репортер.

— Ако този детектив е пиан, колкото изглежда — каза Бел на Хари Уорън, — го отстрани за седмица и го лиши от заплата за един месец.

— Нищо му няма — увери го Хари. — Това е част от дегизировката.

— Каква дегизировка?

— Пиан репортер.

— Е, мен успешно ме заблуждава.

— Ще отречете ли, господин Уайтуей — нададе вой един репортер от „Телеграм“, — че изключително краткият маршрут от Белмонт парк до пистата Емпайър сити в Йонкърс е трик, за да я напълните с платежоспособни зрители от Ню Йорк?

— Не е ли вярно, че човек може да измени разстоянието и с безмоторен самолет? — извика мъж от „Трибюн“.

— Петнайсет километра, господин Уайтуей? — попитаха от „Таймс“. — Не можеха ли летците да вървят пеш?

— Или да карат велосипеди? — включи се детектив Смит.

Бел не можеше да не се възхити на умния начин, по който Уайтуей позволяваше на конкурентните репортери да се позабавляват, преди да им го върне тъпкано. Всъщност, подозираше, че Уайтуей е

имал предвид тази промяна през цялото време, за да примами другите вестници в капана си.

— С удоволствие задоволявам очакванията ви за нова сензация, като обявявам промяна в последната минута. Първият кръг на състезанието до пистата Емпайър сити в Йонкърс ще включва прелитане на всичките тридесет километра от Белмонт парк до Статуята на свободата. Когато пристигнат при американския символ на свободата, летците, състезаващи се за златната купа „Уайтуей“, ще направят кръг около статуята, за да могат стотици хиляди да ги видят от бреговете на реката и от плавателните съдове за зрители. След това ще насочат машините си на север към Йонкърс, за общо шестдесет и пет километрова отсечка през първия ден на надпреварата. Тези смели пилоти ще се възползват от възможността да „огладят ръбовете“, докато пресичат два водни басейна — коварната река Ййст ривър и широкият залив Ъпър бей, след което ще поемат над широката Хъдсън, за да се приземят леко, с божия помощ, на вътрешното поле на Емпайър сити, извънредно удобно за тази цел... Благодаря, господа! Убеден съм, че редакторите ви с нетърпение очакват историите ви, за да пуснат първи извънредните броеве.

Е, вярно беше, че извънредните броеве на неговите вестници отдавна бяха в ръцете на всяко вестникарче в страната. Но репортерите вече търчаха към телефонните будки на пистата и ругаеха, че са ги измамили така и как редакторите щели да им го изкарат през носа.

— Мразя тази проклета статуя! — каза Хари Фрост на Джийн Уийкс.

Уийкс, опитен лодкар от Стейтън Айлънд, се подпираше на кормилния лост на корабчето си за скариди, привързано за калния бряг на Кил ван Кул. То беше дълго седем метра и широко почти три и не бе необичайно за вида си, но олющената боя и вехти палуби криеха бензинов двигател, който го правеше много по-бързо от останалите корабчета в законната търговия със скариди.

— Защо така, господине?

— Привлича чужденци. Имаме твърде много имигранти, не ни трябват повече мелези.

Джийн Уийкс, чието семейство бе емигрирало от Англия, преди още дедите на Фрост да стъпят на „Мейфлауър“^[1], остави лудият да се пени. Фрост му обеща цяла пачка, за да го прекара. Преди години Уийкс би взел парите и би го изхвърлил през борда. Или би опитал, призна той пред себе си. Лудият беше много едър тип, а издутините под палтото му едва ли бяха манерка и кутия с обяд. Ако искаше парите на лудия, трябваше да си ги заслужи, като му свърши работата.

— Къде казахте, че искате да отидете, господине?

Фрост разгърна един вестник, извънредно издание, и го разстла на покритата с изсъхнала сол пейка до кормилния лост. Докато мърмореше ругатни под носа си срещу бриза, който подръпваше хартията, той показа на Уийкс една карта от първия кръг на надпреварата за купата „Уайтуей“.

— Виж как ще обиколят тъпата статуя и ще тръгнат нагоре по реката.

— Мда.

Едрият тип беше отбелязал едно място на картата с Х.

— Искам да съм тук, а слънцето да е зад мен.

---

[1] Името на кораба, с който британски и холандски заселници пристигат от Европа през 1620 г. — Б.пр. ↑

16.

— Има ли промяна в залозите за Джозефина? — Айзък Бел попита букмейкъра Джони Мъсто в нощта преди стартирането на надпреварата.

— Още са двацет към едно, сър. Хиляда долара за Летящата любима ще ви спечелят двацет хиляди.

— Вече заложих две хиляди.

— Така е, сър. И възхищавайки се на смелите ви спортни инстинкти, се чудя колко още бихте могли да спечелите с увеличението на първоначалната си инвестиция. Ако малката спечели, може да си купите роудстър и вила в провинцията, за да си го карате дотам.

Заобиколен от облаци одеколон и биячи със студени очи, които прибираха парите и наблюдаваха полицаите, Джони Мъсто вървеше по вътрешното поле и мънкаше:

— Залагайте, залагайте, господа, залагайте! Шансове? Кажете какви, ваши са. За всеки сто долара, ще спечелите петдесет, ако чисто новият „Къртис Пушър“ на сър Едисън Сидни какъв-беше-там пристигне пръв в Сан Франциско. Същото и за французчето Шевалие с неговото „Блерио“. Едно към две, господа, едно към две за Шевалие. Но ако Били Томас лети най-бързо за синдиката Вандербилт, за сто ще получите сто!

— Ами Джо Мъд? Какви са шансовете там? — попита един мъж с голяма пура.

Джони Мъсто се усмихна радостно. Мъж, благословен от съдбата, помисли си Бел.

— Самолетът на човека от народа ви дава рядък шанс за голяма печалба: три към едно. Триста за сто долара, заложени на Джо Мъд. Ама ако търсите питомното, сложете сто на сър Едисън-и-така-нататък и вземете петдесет кинта, за да заведете момичето си до Атлантисити... Чакай! Какво е това? — Мъж с жилетка на механик и каскет му шепнеше в ухото. — Господа! Коефициентът на сър Едисън-и-така-нататък-какъв-беше-там се е сменил. Сто ще ви спечелят четиридесет.

— Че защо!? — нададе вик един от залагащите, разочарован, че евентуалната му печалба намалява.

— Шансовете му да победи останалите са се подобрили. Механиците му отрязали канарда от предната част на машината му. Решили, че не им трябва преден елеватор, имали си вече отзад. Сър Едисън-и-така-нататък ще лети с безглав самолет. Сега никой не може да го победи!

Същата нощ, саботьорът, предизвикал смъртоносния последен полет на термодвигателя, който уби Джъд и потрошил няколко самолета, нервно потъркваше лакът, докато наблюдаваше механиците на сър Едисън Сидни Мартин да правят последни настройки по новообезглавения къртис на англичанина. Без предния си елеватор машината изглеждаше много стегната.

Саботьорът го бе разгледал по-рано, докато го изпробваха на последните слънчеви лъчи, и се бе съгласил с всички на полето, които си знаеха работата, че къртисът лети много по-добре отпреди, а и като че ли по-бързо. Букмейкърите, които вече се бяха влюбили в шестцилиндровия двигател с деветдесет конски сили на компания „Къртис мотор“ — много благонадежден, според абсолютно всички — водеха вълната от хора, които не спираха да повтарят, че това е фаворитът в състезанието, особено в ръцете на шампион като английския баронет.

Най-после механиците сложиха покривало на машината, изключиха генератора, захранващ работните им прожектори, и вкупом поеха към койките си в жп парка. Като не спираше да се оглежда за вандорнски детективи, мъжът извади дърводелска скоба и свредел от чантата си и се захвана за работа.

— Изпитът ви за сертификат трябваше да е започнал преди пет минути, господин Бел.

Представителят на Аеро клуба чакаше до машината на Бел и нетърпеливо махна с бележника си. Бел скочи на пилотското място на „Американския орел“, хвърли шапката си на един от хората, които щяха да крепят крилото му и си сложи шлема и пилотските очила.

— Готов!

Забави се, защото с Анди преговаряха стратегията в последния момент. Анди и момчетата бяха подготвили моноплана на едно открито тревно пространство, бяха подгрели двигателя и бяха заклинили колелетата.

— За да получите пилотския си лиценз, господин Бел, трябва да се издигнете на тридесет метра и да преминете по маршрута, маркиран от пилоните. След това ще се изкачите на сто и петдесет метра и ще останете там десет минути. След това ще демонстрирате три метода на спускане: безопасно безмоторно спускане в поредица от кръгове, остро спираловидно спускане и леко, постепенно угасване на двигателя. Разбрахте ли?

Бел се ухили.

— Позволено ли е да продължа да се движа, докато съм на сто и петдесет метра за десет минути?

— Разбира се. Трябва да се движите. Иначе машината ще падне. Хайде, да ви видим! Нямам цял ден.

Но двигателят на Бел едва бе започнал да ускорява, когато пълния Грейди Форър, шефът на отдел „Проучвания“ във „Ван Дорн“, дотича през дима от рициново масло, викайки на Айзък да почака.

Бел изчака. Гномът спря ускорението си. Анди Моузър извади сандъка, с който Айзък се бе покачил на моноплана. Грейди се покачи и каза:

— Разбрах как Фрост е оцелял, след като с Арчи го простреляхте.

— Отлично! Как?

— Помниш ли как ти казах, че преди десет години един чикагски свещеник е изработил куршумоустойчива жилетка от няколко слоя особено стегната копринена тъкан, специално изтъкана в Австрия?

— Армията я отхвърли. Тежеше осемнайсет килограма и беше гореща като в ада.

— И все пак. Познай кой е инвестирал в тази жилетка?

— Чикаго... — Бел се досети. — Разбира се! Това е точно каквото Фрост би подкрепил. Да си куршумоустойчив е мечтата на престъпника.

— А човек с неговите размери може да носи подобна тежест.

— Значи единствената рана на Хари Фрост остава счупената от Арчи челюст.

— Следващия път — препоръча Грейди, — си носете топ.

Бел нареди на Грейди да предаде информацията на всички, работещи по случая. Ножове, револвери и други пистолети не могат да навредят на Фрост. Да си носят пушки. И да се целят в главата, за всеки случай.

— Добре, сър — каза Бел на човека от Аеро клуба. — Готов съм за изпита.

Анди посегна да завърти витлото. Бел докосна прекъсвача. Понечи да извика: „Контакт!“ — но вместо това каза:

— Чакай!

— Сега пък какво има? — възкликна изпитващият.

С крайчеца на окото си Бел зърна търчащ към него млад агент на „Ван Дорн“ от нюйоркския офис. Бел даде сигнал на Анди, който отново постави сандъка до самолета. Еди Тобин скочи на него и се приведе толкова близо до Бел, че само той можеше да чува.

— Май че са забелязали Хари Фрост в Сейнт Джордж.

Сейнт Джордж на Стейтън Айленд беше курортно градче, където Кил ван Кул се срещаше с Ъпър бей. Там бяха издигнати великолепни хотели с прекрасна гледка към нюйоркското пристанище. Оживените брегове на Сейнт Джордж гъмжаха от фериботи, влекачи, шлепове за въглища, парни яхти, рибарски лодки и корабчета за стриди.

— Сигурни ли сте, че е бил Фрост?

— Знаете, че част от родата е в бизнеса със стриди.

— Знам — отвърна Бел, без да добави нищо.

За някои семейства от Стейтън Айленд, бизнесът със стриди се простираше в дейности, които Пристанищния патрул на нюйоркската полиция наричаше пиратство. Малкият Еди беше сред най-честните хора на този свят и Бел би му поверил живота си. Но кръвта вода не става, заради което Еди Тобин бе необичайно добре информиран частен детектив, що се отнася до мътните води на нюйоркските морски канали.

— Някакъв тип, който много приличал на Хари Фрост — огромен, червендалест, със сива брада — размахвал пачка пари, за да наеме превоз.

— Що за превоз?

— Казал, че искал да е стабилен съд. Широк, като корабче за стриди и скариди. И бърз. По-бърз от пристанищния патрул.

— Намерил ли си е?

— Оттогава две от най-бързите корабчета са се покрили. И двете са на типове, които биха го направили за пари. Фрост, ако е бил той, е носил много.

Айзък Бел го тупна по рамото.

— Добра работа, Еди!

Лицето на помощник-детектива, белязано от брутален гангстерски побой, който почти го бе убил, се изкриви в усмивка. Очите му бяха невредими, макар едното да бе полускрито от отпуснат клепач, и сега светеха от гордост.

— Може ли да попитам какво мислите, че значи това, господин Бел?

— Първо, дано да е бил Фрост, а не някакъв бандит, опитващ се да изнесе нещо от някакъв кораб или да измъкне някое приятелче от затвора и да го откара на място с по-милостива юрисдикция. Ако е бил Хари Фрост, значи е търсел стабилно място, откъдето да стреля и след това да се измъкне бързо.

Бел извади дългите си крака от пилотската кабина на „Орела“ и скочи, приземявайки се като акробат на тревата.

— Анди! Бъди в готовност!

— Чакайте! — викна изпитващият. — Къде отивате, господин Бел? Дори не сме започнали изпита!

— Съжалявам! Трябва да довършим друг път.

— Но трябва да имате диплома, за да се включите в състезанието. Това са правилата.

— Аз изобщо не участвам в състезанието. Анди! Пребоядисай го в жълто.

— В жълто?

— Жълтото на Уайтуей. Същото като това на Джозефина. Кажете на момчетата й, че съм наредил да ти дадат колкото аеролак ти е нужен и да ти помогнат с боядисването. Искам го жълт до утре сутрин.

— Как ще ви различават хората? Машините ви и сега изглеждат почти еднакви. Много ще е объркващо.

— Това искам — каза Бел. — Няма да улеснявам задачата на Хари Фрост.

— Ами ако стреля по вас, мислейки ви за нея?

— Ако стреля, ще разкрие позицията си. И тогава ще е в ръцете ми.

— Ами ако ви уцели?

Бел не отвърна. Вече даваше напътствия на детективите си.

— Малкият Еди е открил страхотна следа. Разположете стрелци на лодки по Ийст ривър, Ъпър бей и Хъдсън, чак до Йонкърс. Този път Хари Фрост ще ни падне!

КНИГА ТРЕТА
„НАГОРЕ, НАГОРЕ, ОЩЕ МАЛКО НАГОРЕ“

17.

Надпреварата започна и Айзък Бел качи самолета си на около триста метра над Белмонт парк, за да следи за евентуални неприятности. Този следобед ветровете бяха коварни — два пъти отменяха стартовия топовен изстрел заради тях — и макар да бе новак, Бел споделяше любовта на пилотите към летенето нависоко. Джозефина Джоузеф, Джо Мъд, лейтенант Чет Бас, автомобилният състезател Били Томас, фермерът на памук Стив Стивънс и Рене Шевалие — всички предпочитаха височините по причини, формулирани много точно от баронет Едисън Сидни Мартин: „Като падаш отвисоко, имаш време да се спреш. Иначе земята е твърде близо.“

Височината даваше на Бел поразителна гледка към състезателната писта на Белмонт парк. Ярkozелената вътрешна част на пистата бе осеяна със самолети във всякакви цветове. Групички механици, които се отличаваха по жилетките и белите ризи, се суетяха около тях, местеха кабели, настройваха двигатели, пълнеха резервоарите и радиаторите. Петдесет хиляди зрители, размахали кърпички, се бяха събрали по трибуните.

Добре че включи задръстванията в плановете си. Над жп парка се издигаха облаци от въглищен дим. Помощните композиции вече се изчакваха една друга, за да поемат към състезателната писта Емпайър сити в Йонкърс. Релсите сякаш бяха оживели от върволицата пълзящи влакове — бавни и тромави като шествие от циркови слонове. Композициите се надпреварваха за позиции при стрелките, инженерите надуваха свирки, спирачите се суетяха, диспечерите викаха, а кондукторите си скубеха косите. Този изпълнен с шумове и дим балет щеше да се играе всяка сутрин, когато летците поемаха към следващата спирка по трасето. Вагонът на Бел вече беше в Йонкърс.

Композицията с временния щаб тръгна още в полунощ, придружена от два шестместни автомобила „Томас Флайър“.

Покривите на всеки товарен вагон и всеки локомотив бяха изрисувани с цветовете и имената на състезателите. От въздуха

пилотът можеше с един поглед да разбере дали локомотивът и вагоните под него са на неговия влак, на противниковия или са просто обикновен товарен влак.

Жълтата върволица на „Джозефина спешъл“ се дърпаше от бърз локомотив „Атлантик 4-4-2“ с големи колелета. Подобният на палат личен вагон на Престън Уайтуей беше закачен най-отзад и разделен от личния вагон на Джозефина от хангарния вагон, ресторантския вагон, спалните на механиците, вестникарите и детективите, както и от вагона за коли с ролс-ройса на Уайтуей. Влакът на Джозефина беше пръв. Бел се бе погрижил за това, като им нареди да тръгнат преди зазоряване и да не взимат вагона с втория набор инструменти. Ако всичко се развие по план, „Джозефина спешъл“ щеше да чака в Йонкърс при приземяването ѝ.

Бел се надяваше нейното приземяване да е първото за деня, след като необмислено бе поставил още хиляда долара в парфюмираната длан на Джони Мъсто.

На петнадесет километра на запад, точно в посоката на пъплещите влакове, детективът виждаше смога на Ню Йорк сити да оцветява небето в синьо. Небостъргачите на Уолстрийт стърчаха над смога и бележеха мястото, където долен Манхатън се сливаше с пристанището и разделяше водите, от които Хари Фрост щеше да нападне.

По Ийст ривър, Ъпър бей и река Хъдсън, в три бързи лодки чакаха нюйоркските агенти на „Ван Дорн“, водени от Хари Уорън и Еди Тобин. Благодарение на щедри парични поощрения, пристанищният патрул на нюйоркската полиция щеше да ги подкрепи, ако се наложи.

Бел съзнаваше болезнено, че е почти невъзможно да контролира пръснатите навсякъде агенти. Ако следеше операцията от земята, можеше да дава заповеди и да получава доклади по телефона, по телеграфа или по автомобилни куриери. Много щеше да му помогне някое радио „Маркони“, като тези, чрез които американският флот се свързваше с бойните кораби. Само че една безжична телеграфна машина тежеше много повече от „Американския орел“ и изискваше изключително силен електрически източник, тъй че трябваше да разчита на съобразителността и предприемчивостта на детективите на земята и във водата.

Топовният изстрел даде началото на надпреварата. Айзък Бел не го чу през рева на двигателя, но видя белият облак дим от дулото на оръдието.

Преди старта състезателите теглиха клечки, за да определят стартовите позиции. Пръв по тревата се понесе плантаторът Стив Стивънс. Огромният му бял биплан бе захранван от две осемцилиндрови антоанети, подобни на двигателя на Джозефина, ала по-големи. Димитри Платов ги бе монтирал, шегувайки се с другите механици, че високото им съотношение на мощност към тегло почти компенсира тонажа на южняка. На Стивънс му трябваша почти двеста метра, за да се отдели от земята.

Клатушкайки се, докато правеше завой, самолетът заобиколи стартовия пилон, където времето му за отлитане бе записано от Уейнър. Когато обаче пое на запад, на Бел му се стори, че самолетът се движи изненадващо бързо.

Лейтенантът от армията Чет Бас се издигна почти веднага след това в оранжевия си „Райт 1909 милитъри флайър“. Джо Мъд ги последва с биплана си. Мигове след като Мъд заобиколи началния пилон, сър Едисън Сидни Мартин го подмина в синия си безглав пушър. Машините излитаха една след друга, времето им бе засичано, и самолетите поемаха към Статуята на свободата.

Джозефина бе изтеглила най-късата клечка. Издигна се последна, след едва осемдесет метра се спусна опасно близо до земята, когато зави покрай пилона и се изстреля на запад като от прашка. Бел полетя над и зад нея, благодарейки мислено на Анди Моузър, че е настроил собствения му двигател толкова добре, че може да поддържа скоростта на мощния двигател „Антоанета“ на Джозефина.

Осъзна сложността на задачата си в мига, в който откритите полета на Насау се смениха с покривите на силно застроения Бруклин. Виждаше на километри навсякъде, но нищичко не виждаше добре. Ако Хари Фрост стреля, скрит зад някой комин, кафез или простор, Бел щеше да разбере за нападението, едва когато куршумът пробие машината на Джозефина.

Или неговата собствена, мрачно помисли Бел. Двата самолета наистина си приличаха много. Джозефина постоянно менеше курса си заради въздушните течения и резките повеи. Ако Фрост се окажеше внезапно на четиристотин метра встрани от целта си, същите

предмети, които го скриваха, щяха да скриват и нея. Ето защо най-вероятно бе, той да нападне от водата.

Бел видя проблясването на вода под себе си десетина минути, след като Джозефина излетя.

Ню Йорк бе насечен от притоци и заливчета, задръстени от влекачи и фериботи, пълни със зрители, шлепове, параходи, димящи товарни кораби, рибарски лодки, корабчета за стриди, гребни лодки, моторни лодки и помощни кораби. Бруклинският мост свързваше Бруклин и Манхатън над Ийст ривър. Към корабостроителницата на Американския флот се движеше бял боен кораб, обграден от малки влекачи. Други кораби, боядисани в камуфлажно сиво, бяха закотвени на кея. Монтираха им модерни решетъчни мачти.

Бруклин опираше в канала Бътърмилк. От другата страна на този тесен проток се намираше Гавернърс айлънд. Една бързоходна лодка патрулираше наред протока, а на палубата ѝ се виждаше бяла буква „В“ от плат — „Ван Дорн“. Оттатък Гавернърс айлънд имаше открити води почти километър и половина преди да се стигне до Статуята на свободата.

Огромната медно зелена статуя бе висока сто метра и се издигаше на гранитен пиедестал върху старото звездовидно укрепление на миниатюрния Бедлоус Айлънд. Бел забеляза и вторият маркиран кораб на агенцията край Бедлоус. Прокрадваше се край фериботите и шлеповете, дооборудвани със седалки за зрители, и частните яхти, пълни с хора, размахващи шапки и кърпички.

Белият биплан на Стив Стивънс вече заобикаляше междинната точка и чезнеше далеч на север по река Хъдсън. Следваше го автомобилният състезател Били Томас със зеления си „Къртис Пушър“. Зад него се движеха още трима: червеният биплан на Джо Мъд тъкмо завиваше зад високата статуя, заедно с още двама други летци. Липсваше синият пушър на Едисън Сидни Мартин и Бел знаеше, че Джозефина сигурно се притеснява — англичанинът има такава преднина, че сигурно вече пие чай в Йонкърс.

Бел свали лявата си ръка от ръчката и хвана бинокъла, висящ на врата му. Огледа водите за малки корабчета, като това, което се предполагаше, че е наел Фрост. На север забеляза няколко влекача и два огромни ферибота, оставящи големи дири. Бел погледна пред тях и видя потъващ яркосин самолет. Самолетът на сър Едисън Сидни

Мартин. Фюзелажът и долната част на крилото вече бяха под водата. „Орелът“ залитна като автомобил, поел към канавка. Бел пусна бинокъла, за да използва и двете си ръце. Когато овладя машината, отново пусна ръчката и погледна през бинокъла. Англичанинът беше коленичил на щръкналото нагоре крило на пушъра. Очилата му бяха накриво и шлемът му го нямаше, ала някак бе успял да запали цигара. Поздрави първия влекач, който мина край него с махване на ръка.

В този момент Бел попадна на въздушна яма и му се наложи да използва и двете си ръце, за да овладее машината. Теченията ставаха все по-бурни и го клатушкаха свирепо. Предположи, че се е натъкнал на точката, в която противоположни ветрове от реките и залива се сблъскват. Независимо от причината, силните течения изпитваха сериозно моноплана му и дизайна на крилете на Ди Векио.

Ненадейно машината се наклони рязко, зави надясно и започна да пада.

18.

Бел реагира инстинктивно. Бързо и решително се опита да неутрализира завоя с руля. Докато го въртеше, дръпна ръчката, за да вдигне носа. Нищо не се случи. „Американския орел“ се килна още по-рязко.

Инстинктите бяха предали Бел. Витлото на самолета сочеше към празното небе, а корабите в пристанището ненадейно се оказаха точно под дясното му рамо. И след това, преди да прецени къде греши, всичко се завъртя лудешки ред очите му.

Бел зърна размазано жълто петно. За секунда то стана огромно. Машината на Джозефина! Той профуча покрай нея като експресен влак. Разминаха се само на няколко метра. За миг си представи реакцията на Джо Ван Дорн, ако главният детектив, който трябва да пази Летящата любима на Америка, се сблъска с нея пред милиони зрители.

Скорост! Спомни си първият отговор на Джозефина, когато ѝ зададе въпрос за летателна техника: „Скоростта ти е приятел. Скоростта прави въздуха силен.“

Бел върна руля в неутрална позиция, спря да натиска към себе си контролната ръчка и я избута напред. Тогава, колкото можеше по-внимателно, сякаш успокояваше уплашен кон, той наклони ръчката, вдигна алетонът на лявото крило и сниши този отдясно.

„Американския орел“ се изправи, спря да пада странично, свали носа и ускори.

Бел преодоля кризата за секунди. Теченията още го побутваха, но самолетът вече не падаше като скала. Скорост, помисли си отново Бел, докато машината се успокояваше. Лесно е да го знаеш, когато летиш гладко, трудно е да си го спомниш в напечени моменти.

Завихрянето на речни и морски ветрове, което почти го уби, се оказа доста коварно. То породил втори бесен въртоп, по-свиреп от първия, който този път обаче създаде затруднения на Джозефина.

Бел осъзна, че е извадил късмет. Онези ветрове всъщност почти го бяха подминали. С пълната си сила те сега се стовариха върху

машината на Джозефина, толкова тежко, че я превъртяха. Самолетът застана на една страна и след миг падаше неконтролируемо с носа нагоре.

Докато машината на Джозефина падаше покрай него, парче от лявото ѝ крило се отчупи.

Отломъкът, оплетен в жиците на крилото, известно време падаше заедно със самолета. Беше алетон. После се освободи от жиците и отлетя като листо на вятъра. Ако самият Бел не бе изпитал ветровете, би решил, че Хари Фрост е отстрелял частта с едрокалибрена пушка. Но това не беше дело на злонамерено нападение, а на безмилостната майка природа. Ефектът бе също толкова смъртоносен.

Джозефина не се поколеба. Скорост!

Бел видя как се хвърля напред с цялата тежест на дребната си фигура, за да избути ръчката напред. Опитваше се да свали носа, за да започне да пада с витлото напред, а не странично и нагоре. В същото време наклони оставащия ѝ алетон срещу посоката на въртенето си.

Бел напрегна всеки свой мускул, сякаш можеше само със силата на волята си да помогне на машината ѝ да се изправи. Но изглежда, че въпреки хладнокръвието, куража, мълниеносните ѝ рефлексии и огромния ѝ опит, силата на вятъра и критичната загуба на алетон, щяха да я пратят във водите на пристанището.

От височината на Бел лицата на хората по корабите край Статуята на свободата приличаха на голямо бледо петно. Зрители от десетки лодки гледаха към падащия самолет. Чуха се ужасени викове.

Бел натисна прекъсвача и спря двигателя. Спусна рязко надолу и подмина машината на Джозефина под остър ъгъл, опитвайки се да не изостава. Импулсът му да ѝ помогне бе колкото дързък, толкова и безсмислен. Вятърът в укрепващите жици премина в писък, когато „Орелът“ увеличи скоростта си.

Тридесетина метра над водата самолета на Джозефина рязко се наклони в завой, който щеше да я блъсне в пиедестала на Статуята на свободата. Самолетът ѝ се изравни със земята и пое по вятъра, който идваше от юг. Сنيши се още и с клатушкане се насочи наляво.

Опитва се да се приземи, с неочаквана надежда си помисли Бел. Като че ли се целеше в малка морава под каменните стени на звездовидното укрепление.

Тясното място не изглеждаше по-голямо от зеленчукова градина, едва шестдесет метра дълго и широко колкото крилете на моноплана ѝ. Но докато Бел отново се връщаше в хоризонтално положение и палеше двигателя, видя, че не ѝ е нужно повече. Колелетата срещнаха земята в началото на моравата, а монопланът отскочи, тръгна напред и спря на половин метър от водата.

Джозефина излезе от пилотската кабина. С ръце на хълбоците тя разгледа крилото, от което се бе отчупил алетонът. След това зае позата на огромната зелена статуя над нея — вдигна дясната си ръка и махна на тълпите зрители от корабите. Бледата вълна поразени от ужас лице се превърна в пърхане на хиляди кърпички, с които хората приветстваха смелостта и късмета ѝ.

Когато Айзък Бел видя маркиран с „В“ параходен катер на „Ван Дорн“ да бърза към Бедлоус, самият той зави покрай носа на Статуята на свободата и пое по река Хъдсън със сто километра в час. Природата му бе помогнала с тези ветрове и той не би пропилял подобен подарък. Джозефина бе на земята в безопасност и скоро щеше да е под закрилата на въоръжени детективи, а ако Хари Фрост се спотайва някъде напред, самолетът на Бел щеше да е единственият жълт самолет, в който да се цели убиецът.

Детективът не чака дълго.

Четири минути по-късно, на шест километра по-нагоре над обгърнатата от дим река, покрай главата му изсвистя куршум от мощна далекобойна пушка.

19.

Последва втори куршум. Третият се заби във фюзелажа на „Орела“ точно зад Айзък Бел и разтърси задната част на седалката му. Четвъртият простърга по върха на триъгълната греда над едното крило. Бяха тежки куршуми тип „Марлин“, от четиридесет и пети до седемдесети калибър, предположи Бел, любимите на Фрост. Петият изстрел разтресе руля му толкова силно, че разклати контролната ръчка. Стрелбата идваше някъде иззад него. Явно беше преминал над позицията на Фрост и вече се отдалечаваше от обсега му.

Бел направи много тесен обратен завой с „Американския орел“ и се върна отново там, претърсвайки гъмжащата река за лодката, от която се стреля. Когато стрелбата започна, летеше точно в средата на Хъдсън, между острова Манхатън и Ню Джърси. Бе твърде далеч и от двата бряга, за да може Фрост да стреля толкова точно. Лодката трябваше да е точно под Бел, някъде в мътната река, скрита сред другите плавателни съдове.

Бел забеляза корабче с къс, широк и плитък корпус да се провира между една платформа, понесла половин товарен влак, и тримачтова шхуна с цял облак платна. Реши да погледне отблизо. Беше корабче за стриди, което се движеше с необичайно голяма скорост. От бензиновия двигател се носеха сини изпарения, а зад корабчето се къдреше широка диря. Кормчията се беше привел над кормилото в задната част. Мачтата бе прибрана на палубата. До нея бе легнал едър мъж, с размерите на Хари Фрост, който сякаш бе паднал. Ала когато самолетът на Бел настигна корабчето, видя проблясъка на слънцето по цевта на дълга пушка.

Бел хвана контролната ръчка с лявата ръка, извади с дясната пистолета и натисна ръчката напред. Ако Хари Фрост се чудеше защо жълтият моноплан на жена му се е върнал, щеше да преживее най-голямата изненада в живота си.

„Орелът“ се спусна към корабчето. Бел подпря браунинга си на корпуса на самолета, хвана легналата фигура на мерника си и стреля три пъти. Един от куршумите пръсна трески по палубата, а друг

направи дълбок улей в мачтата. Самолетът поднесе встрани сред въздушните течения и третият изстрел попадна далеч от целта.

„Орелът“ мина толкова близо над корабчето, че Бел чу гърленият отговор на пушката на Фрост, също три изстрела, толкова бързи, че пробиха три дупки съвсем близо една до друга в крилото на метър от рамото на Бел и разкъсаха плата като гюлета. До тук с изненадата от двата еднакви жълти самолета.

— И да стреляш можеш — промърмори Бел. — Признавам ти го!

Бел подмина корабчето като светкавица. Когато отново обърна „Орела“ и пое обратно, видя, че плавателният съд е поел с висока скорост към Уийхоукън.

Отгоре се виждаше огромна плетеница от железопътни релси, които започваха от кейовете и ги свързваха с депата. Виждаше се и огромно заграждение за добитък и селскостопански животни. Хиляди от тях бяха разтоварвани от влаковете, идващи от запад, и товарени на корабчета за животни, които щяха да ги прекарат през реката, към кланиците на Манхатън.

Бел се понесе след корабчето и стреля отново и отново. Но на такава малка височина самолетът подскачаше и се плъзгаше по ниските ветрове, така че детективът не можеше да насочи оръжието си добре, а Хари Фрост, прицелвайки се от стабилната платформа на корабчето, успя да изпрати срещу Бел изумително точна градушка от олово. На крилото се появи още една дупка, а един куршум облиза бузата му.

Следващият изстрел улучи една укрепваща жица. Тя се скъса шумно, освобождавайки тонове напрежение.

Бел затаи дъх, очаквайки цялото крило да се строши. Резките завои щяха да увеличат напрежението. Само че трябваше да завие, при това бързо, за да може да направи още един набег срещу корабчето, преди то да стигне до кейовете. Ако Хари Фрост стигне до брега, има огромен шанс да избяга. Бел отново полетя след корабчето, като не спираше да стреля с почти безполезния си пистолет. Закле се, че ако се измъкне жив, ще нареди на механиците си да сложат стойка за оръжие в „Американския орел“.

Кормчията на Фрост насочи корабчето към кей, където от едната страна бе закотвена шхуна с гафел на мачтата, а от другата сто и десетметров нитратен клипер разтоварваше гуано. Плаващите съдове

скриваха кея зад гора от мачти. За Бел беше невъзможно да стреля по Фрост, камо ли да опита да се приземи.

Корабчето спря до една стълба. Фрост се покатери бързо и ловко, като гризли на дърво. Щом стъпи на кея, известно време гледа как Бел кръжи отгоре. После му махна победоносно за довиждане и се спусна към брега. Двама едри мъже с шапки с увиснала периферия му препречиха пътя — детективи от някоя железопътна компания. Фрост ги събори с по една ръка, без дори да забави ход.

Очите на Бел трескаво затърсиха място за кацане из промишлената зона. Нямаше морави никъде, разбира се. Железопътната зона беше пълна с товарни влакове, а огражденията за животни бяха натъпкани с добитък. Бел избра единствената възможност. Водейки битка със страничния вятър и надявайки се на осемдесет метра открито пространство, той се опита да се приземи на кея, успореден на този, по който се измъкна Фрост. За щастие, един локомотив задърпа няколко товарни вагона към депо. Само че на негово място се появиха няколко хамали с ръчни колички, както и впряг коне, мъкнеци товарен фургон.

Шумът от двигателя на Бел уплаши конете. Животните се заковаха на място, а когато видяха яркожълтия моноплан да се спуска от небето, заотстъпваха назад. Хамалите се хвърлиха към най-близките прикрития.

Кеят беше двадесет и пет метра широк, а крилете на „Американския орел“ — дванадесет. Бел го приземи точно между две железопътни релси, върху гладката дървена платформа на кея. Колелетата на гумени ремъци поеха първоначалния удар, който ги изтласка нагоре към летвите, за които бяха закрепени. Те пък подействаха като спирачки. Ала дъските на кея бяха по-гладки от тревата и „Орелът“ се плъзна напред като скиор. Не губеше почти никаква скорост, докато не се сблъска с една ръчна количка. Тя се оплете във витлото на самолета и той сякаш се заби в земята. Триметровите перки от орехово дърво се строшиха като кибритени клечки.

Бел скочи от самолета и без да губи време, смени пълнителя на пистолета. Корабите по кея на Фрост пречеха на детектива да вижда беглеца. Бел бе стигнал почти до брега, когато отново зърна Хари Фрост. Тичаше с пълна сила към загражденията за животни.

Още един железопътен полицай направи грешка да му се изпречи на пътя. Фрост го събори и извади револвера от колана на полицаая. Негов колега извика на Фрост и извади собственото си оръжие. Фрост спря, бавно се прицели и повали мъжа с един изстрел. Не продължи да бяга. Обърна се бавно сякаш предизвикваше някой да дойде да го спре.

Бел беше стотина метра зад него. Стрелбата с пистолет бе невъзможно трудна оттам, дори с модифицирания му браунинг. Бел се засили с дългите си крака. От седемдесет и пет метра той се прицели в главата на Фрост, предполагайки, че онзи носи куршумоустойчивата си жилетка. Все още бе много далеч. Бел подпря пистолета на лявата си ръка, издиша и плавно натисна спусъка. Възнагради го вик на болка.

Ръката на Фрост притисна ухото му. Викът премина в яростен животински рев и Фрост изпразни револвера на ченгето срещу Бел. Докато наоколо му свистяха куршуми, Бел стреля отново. Фрост хвърли празното оръжие и затича към огражденията за животни. Ококорени добичета се отдръпнаха по-далеч от него. Фрост прескочи оградата и се приземи сред тях. Изплашените животни се скупчиха в другия ъгъл. Едно от говедата падна върху оградата и събори част от нея.

Животните се скупчиха около образувалия се отвор, натискът им събори останалата част от ограждението и те се разбягаха във всички посоки. Само след секунди между Фрост и Бел вече имаше стотици кастрирани бичета. Фрост се буташе край тях, крещеше им и стреляше с пистолет, който извади от палтото си.

Бел беше обграден от тичащи животни и блъскащи се рога. Опита се да си освободи място, като стреля във въздуха. Но полуделите от страх животни не спираха натиска си върху него. Детективът се подхлъзна на мазния от тор кей. Едната му пета политна във въздуха и той почти падна. Ако паднеше, животните щяха да го прегазят. Огромно биче с петно на главата се носеше към него — тексаско дългорого, лесно го разпозна благодарение на дългите годините, прекарани на Запад. Тази порода обикновено беше по-миролюбива, отколкото изглеждаше, ала това биче изблъскваше по-дребните от себе си като кегли за боулинг.

Бел прибра пистолета, за да освободи ръцете си. Видя, че няма какво да губи, а ако рискува, ще си спаси кожата, така че скочи с

мълниеносна скорост, хвана бичето с двете ръце за рогата, праметна се над главата му и скочи върху гърба му. Стисна го между краката си с всичка сила, сграбчи рошавата козина между рогата в непоколебим юмрук, свали пилотския си шлем и го размаха като укротител на диви коне.

Уплашеното биче се завъртя паникьосано, изблъска останалите, прескочи една полусрутена част от ограждението и с тропот се върна обратно в него. Бел се изтърколи и с олюляване се изправи на крака. Хари Фрост не се виждаше никъде.

Бел заоглежда наоколо с надежда да види смачканото тяло на Фрост. Знаеше, че собственото му оцеляване беше резултат на изключителен късмет и не вярваше и Фрост да е извадил същия. Само че не откри нито тяло, нито дори изпуснато оръжие, скъсано палто или смачкана шапка. Сякаш убиецът се бе изпарил.

Бел продължи да го търси, докато гледачите на добитъка в паника се опитваха да съберат разпръснатите се животни. Каменните отвеси на Палисейдс хвърляха все по-дълги сенки, когато детективът се натъкна на малка тухлена постройка, на няколко сантиметра под нивото на кея. Беше кръг от тухли и хоросан, почти два метра в диаметър, отчасти покрит от дебел чугунен диск. Клекна за да го огледа. Релефно бяха отлети цифрите 1877.

Дойде един от гледачите на добитък.

— Какво е това? — попита Бел.

— Стар похлупак на гърловина.

— Виждам. Какво похлупва?

— Стар канал, предполагам. Няколко са наоколо. По тях се оттича мръсотията на животните... Ама кой може да го е преместил? Сигурно тежи тон!

— Един силен мъж — отвърна замислено Бел. Взря се в мрака под него. Имаше шахта, облицована с тухли. — До реката ли стига?

— Стигаше. Сега сигурно спира под някой кей.

Бел бързо купи едно фенерче от железопътното ченге и се върна. Насочи го надолу в шахтата, прегърби се под ниския таван и закрачи. Тунелът вървеше напред с лек наклон. Миришеше на тор и десетилетна влага. И както бе предположил гледачът на добитък, след почти четиристотин метра една дебела вертикална греда препречваше

пътя. Съдейки по парчетата натрошена тухла около нея, Бел предположи, че са я забили, без да знаят за тези стари отходни канали.

Високият детектив се шмугна покрай нея и тръгна към звуците на течаща вода. Можеше да помирише реката. Тухлите станаха хлъзгави, а фенерчето осветяваше ивици плесен, сякаш реката ги мокреше по два пъти дневно, когато се надигаше. Подмина още една греда и внезапно стигна до изхода на канала. Преди брегът да бъде изкуствено удължен, тази част е била в реката. В краката му струи солена и сладка вода се спускаха към морето. Отгоре зърна гъста мрежа от греди и подпори — корема на кея. Бел стъпи на последното тухлено ръбче и се огледа.

— Какво те забави? — чу се отнякъде.

Айзък Бел имаше частица от секундата, за да насочи светлината към брадясалото, окървавено лице, преди Хари Фрост да стовари юмрука си върху него.

20.

Бел имаше зад гърба си четири години колежански бокс и десет години като агент на „Ван Дорн“, включително разследване на територията на Аризона, дегизиран като странстващ боец, а после като дървосекач. Реагира на нападението, като влезе в удара.

Мисълта му сякаш се завъртя в турбина. Хванаха го неподготвен. Ако падне в краката на Фрост, е мъртъв. Единственият му шанс е да е сигурен, че Фрост не може да продължи атаката си.

Фрост много му помогна, защото ударът му изхвърли Бел в река Хъдсън.

Течението се движеше бързо към морето.

Айзък Бел бе почти в безсъзнание, с наранена челюст и пулсираща глава. Видя как Фрост лази по тясната кална издатина, която отливът бе открил по брега под кейовете. Той заобикаляше подпорите на кея и се опитваше да не изостава от течението. Търчеше като куче, което иска да скочи след топката, но го е страх да не се удави.

Течението блъскаше Бел в подпори, скрити от водата. Той се хвана за една от тях. Детективът и убиецът бяха разделени от не повече от пет метра.

— Фрост! — извика Бел, стискайки хлъзгавото дърво. — Предай се!

За изненада на Бел, Хари Фрост се разсмя.

Бел очакваше да изреве някоя проклетия, но вместо това убиецът се смееше. Не беше и маниакален смях.

С почти весел тон, Фрост каза:

— Върви по дяволите!

— Всичко приключи! — извика Бел. — Не можеш да се измъкнеш от нас.

Фрост отново се засмя.

— Няма да ме спипате, преди да спипам Джозефина.

— С нищо няма да ти помогне да убиеш клетата си съпруга, Хари. Предай се!

Фрост спря да се смее.

— Клетата ми жена? — По окървавеното му лице премина тръпка. — Клетата ми жена?! — Той възкликна яростно: — Нямаш представа какви ги вършеха!

— Кой? Какво искаш да кажеш?

Фрост го зяпна оттатък прииждащата вълна.

— Не знаеш нищо — рече той с горчивина и сви рамене като канари. Преди изражението му отново да се скове в маска, той се поусмихна странно. — Хей, гледай ти. — Хари Фрост се наведе и загреба кал. Изправи се: държеше браунинга на Бел. — Изпуснал си го, когато се метна в реката и ми избяга. Дръж! — Хвърли пистолета в лицето на Бел.

Бел го улови в движение. Нагласи в дланта си дръжката и спусна предпазителя.

— Ръцете! Вдигни ръцете!

Хари Фрост се обърна с гръб към детектива и закричи във водата, нагоре по течението.

— Вдигни ръцете!

— Не ме е страх от теб — надсмя му се Фрост през рамо. — Ти си нищо! Не можеш и един удар да понесеш. Избяга!

— Спри на място!

— Ако нямаш смелостта да понесеш още един удар, със сигурност нямаш силата да ме застреляш в гръб.

Бел се прицели в краката на Фрост, за да го забави, докато излезе от водата и да го спипа. Ала студът го бе сковал. Главата му се маеше от удара. С усилие на волята той стабилизира дулото, обхвана хубаво спусъка с показалец, за да не пропусне.

Пистолетът му тежеше.

— Нямаш волята да натиснеш спусъка — подхвърли Фрост.

Оръжието странно натежаваше в ръцете му. Съзнание ли губеше? Не! Просто оръжието му бе необичайно тежко. Защо Фрост му го подхвърли, вместо да го застреля? Бел свали пръст от спусъка, върна предпазителя на мястото му, обърна оръжието и огледа дулото. Беше натъпкано с кал.

Фрост го беше пристиснал в калта, преди да го вдигне, за да се взриви дулото в ръката на Бел. Типичен Хари Фрост! Подобно на изкривените подкови през прозорците на жертвите му, осакатената

ръка на главния следовател на „Ван Дорн“, щеше да е предупреждение за всеки от агенцията — не заставайте на пътя на Хари Фрост.

Бел потопи пистолета във водата и го размърда, за да отмие калта. Ако имаше късмет, щеше да успее да стреля веднъж-дваж. Когато обаче се огледа за целта си, Хари Фрост се бе стопил в сенките.

— Фрост! — извика детективът, но му отвърна само смях изпод един отдалечен кей.

— Къде е Джозефина? — извика Бел в телефона, който откри в административната сграда до огражденията за животни.

— Добре ли си, Айзък? — попита Джоузеф Ван Дорн.

— Къде е Джозефина?

— На Бедлоус Айлънд, поправя си самолета. А ти къде си?

— Кой я наблюдава?

— Шестима от най-добрите ми детективи и двайсет и седем журналисти. Да не говорим за господин Престън Уайтуей, който кръжи на яхтата си и свети с прожектори, за да може годеницата ти да снима филм. Добре ли си?

— Идеално, стига да си взема ново витло, нови укрепващи жици за крилото и една „Ремингтън“ с автоматично презареждане.

— Изпратих съобщение на Мариан, че си добре. Къде си, Айзък?

— При кошарите за животни в Уийхоукън. Фрост се измъкна.

— Става му навик — хладно отбеляза шефът му. — Поожули ли го поне?

— Отнесох му едното ухо.

— Добро начало.

— Но това не го спря.

— Накъде се е запътил?

— Не знам — призна Бел. Главата го болеше и усещаше челюстта си, сякаш бе дъвкал трънлив плет.

— Дали ще опита отново?

— Увери ме, че няма да се спре, докато не я убие.

— Говорили сте? — Тонът на Ван Дорн подсказваше на Айзък, че ако може да види шефа си през телефона, нямаше да пропусне вдигнатите му вежди.

— За кратко.

— Как е с главата?

Айзък Бел не спираше да мисли по този въпрос, откакто се бе добрал до брега.

— Хари Фрост не е луд — каза той. — По някакъв странен начин дори се наслаждава на това, което прави. Както предупредих и Уайтуей в Сан Франциско, Фрост знае, че не му остават повече карти. Няма да се спре, докато не подпали казиното.

Джоузеф Ван Дорн рече:

— И все пак, нещата, на които е готов, за да отмъсти за мнимата изневяра на жена си, влизат в определението „луд“ за повечето хора.

— Нека те питам нещо, Джо. Защо според теб Фрост не е убил Джозефина, докато са били още заедно?

— Какво искаш да кажеш?

— Защо Фрост е застрелял Марко?

— За да сложи край на аферата, надявайки се, че тя ще се върне при него?

— Да. С изключение на едно. След като е убил Марко... ако го е убил...

— Убил го е! — прекъсна го Ван Дорн. — Говорихме за това.

— След като е убил, или се е опитал да убие Марко — повтори Бел с равен тон, — защо сега Фрост се опитва да убие Джозефина?

— Или е луд, или просто е полудял от ревност. На всички е известен с нрава си.

— А защо първо не е убил Джозефина?

— Искаш от мен да ти дам смислени причини защо един луд убива в реда, в който е избрал да убива?

— Знаеш ли какво ми каза?

— Не съм бил там, когато ти е избягал, Айзък — рече саркастично Ван Дорн.

Бел твърде много се беше вгълбил в размишленията си, за да обърне внимание на подкачането.

— Хари Фрост ми каза „Нямаш представа какви ги вършеха.“

— Какви са ги вършели? Марко и Джозефина са щели да избягат заедно, това са вършели — или поне това си е мислел Фрост.

— Не, не звучеше, сякаш има предвид само това. Подсказваше, че двамата са правили нещо друго срещу него. Сякаш бе открил някакво предателство, по-лошо от изневяра.

— Какво?

— Не знам. Но започвам да си мисля, че се борим с нещо, по-сложно от това, с което първоначално се заехме.

— Заехме се да пазим Джозефина — отвърна твърдо Ван Дорн.
— Засега тази задача е достатъчно сложна не за една, ами за две детективски агенции.

Ако в теорията ти има нещо вярно, ще трябва да повикаме трета.

— Изпрати ми един „Ремингтън“ с автоматично презареждане.

Ван Дорн изпрати помощник-детектив с ферибота за Уийхоукън. Момчето бе натоварено с пушка и сухи дрехи за Бел. Час по-късно пристигна Анди Моузър с инструменти, укрепващи жици и лъскаво ново витло, завързано за решетката на колата.

— Добре, че сте богат, господин Бел. Това струваше сто кинта.

— Да се хващаме на работа. Искам до утре машината отново да може да лети. Вече магнах скъсаните жици.

Анди Моузър подсвирна.

— Еха! Никога не съм виждал скъсана ръблингова жица.

— Хари Фрост ѝ помогна.

— Изумително е, че крилото не е паднало.

Бел каза:

— Машината се оказа издръжлива. Тези жици, ето тук, и онези там поеха товара на скъсаните.

— Винаги съм казвал, че господин Ди Векио ги правеше така, че да летят дълго време.

Замениха витлото и скъсаните жици и закърпиха дупките от куршумите на Фрост по плата на крилото. След това Бел отрязва тридесетина сантиметра от приклада на пушката, а Анди импровизира въртящо се гнездо за стрелба, като обеща, когато се върне в работилницата си в хангарния вагон, да монтира нещо за постоянно, „с лимит на въртенето, за да не си простреляш собствените перки, без да искаш“. Когато Хари Фрост посмееше да стреля отново по самолета, щеше да разбере, че на „Орела“ са му пораснали нокти.

21.

На шест километра надолу по течението, в основата на Статуята на свободата, Джозефина се опитваше да поправи самолета си. Ослепена от прожекторите по параходната яхта на Уайтуей, тя се давеше от възлищен дим и понасяше слабоумните въпроси на репортери, докато с детективите механици от „Ван Дорн“ се мъчеха да оправят осакатеното крило на машината. Щетите обаче бяха отвъд уменията им и скромния набор инструменти, с който разполагаха. Младата жена вече губеше надежда, когато получи помощ от последния човек, от когото бе очаквала.

Димитри Платов скочи от катера на Пристанищния патрул, ръкува се с полицаите, позволили му да се вози с тях, и махна на Джозефина с дърводелския си метър. Всички твърдяха, че хубавият руснак е най-добрият механик в състезанието, а никога не се бе доближавал до машината ѝ, нито пък ѝ бе предлагал услугите си. Бе почти сигурна каква е причината.

— Какво правите тук? — попита тя.

Той наклони сламената си шапка.

— Платов е на помощ.

— Стив Стивънс не се ли страхува, че ще го победи, ако ми помогнете?

— Стив Стивънс яде победителско ядене в Йонкърс — отвърна Платов и под мустака му блеснаха бели зъби. — Платов сам шеф.

— Не ми трябва помощ, а спасение, господин Платов. Щетите са много по-тежки, отколкото си мислех.

— Поправяме ги, не се бой — рече Платов.

— Не знам. Ето, тази втулка... хей, бихте ли светнали с онези фенери?

Вандорниците веднага се подчиниха и преместиха електрическите фенери, които бяха включили към динамото на Статуята.

— Виждате ли? Втулката, която крепи щифта за алетона, не е достатъчно силна. Нито пък е добре закрепена за рамката. На другото крило изглежда още по-зле. Чист късмет е, че и то не се счупи.

Платов опипа с пръсти втулката, като ветеринар теле и се обърна към най-близкия механик.

— Моля, вие донесе втората торба инструменти от лодката?

Вандорнецът забърза към дока.

Платов се обърна към другия детектив.

— Моля, вие донесе още фенери.

Джозефина каза:

— Не мога да повярвам на очите си. Що за аматьорски замисъл. Мъжът, построил машината, явно не е разбирал какви натоварвания ще понесе тази част.

Димитри Платов погледна Джозефина от упор и пристъпи току до нея.

Тя се стресна. До този момент, не се бе приближавала до него на повече от двадесет метра и никога не бе забелязвала колко е къдрава косата му, как бакенбардите покриват бузите, брадичката и устните му, и колко ярко искряха очите му. Почувства се привлечена от този поглед. Имаше нещо странно познато у него.

— Лош замисъл? — попита той с английски без никакъв акцент. — Ще го приема за лична обида.

Джозефина зяпна удивена. Покри уста с мазната си ръкавица и остави петно по бузата си. Гласът на Марко Челере — този, който бе използвал, само докато са сами — съвсем слаб италиански акцент, докато изговаряше британските фрази, научени, докато е бил помощник на бирмингамски шлосер.

— Марко! — прошепна тя. — О, моя Марко, ти си жив!

Той ѝ смигна едва доловимо.

— Да разпръсна ли зрителите? — промълви той.

Тя кимна, още скрила уста с ръкавицата си.

Марко повиши тон, обръщайки се към хората от „Ван Дорн“ с познатия си руски акцент.

— Господинчовци, идеята е, че много готвач прави супата лоша. Нека Платов сам е гений, който поправя машината на Джозефина Летящата.

Детективите се спогледаха.

— Джозефина ще ми е помощничка — добави Платов.

Детективите изглеждаха смутени. Подозираха ли нещо, запита се Джозефина. Слава богу, че Айзък не е тук. Веднага щеше да забележи

шока по лицето ѝ.

Тези по-млади и неопитни момчета все пак виждаха, че нещо не е съвсем наред, но дали бяха достатъчно наблюдателни, за да поставят под въпрос механика майстор, познат на всички като „лудия руснак“ Платов?

— Няма проблем — каза Джозефина. — Ще му помагам.

Ръководителят на вандорниците кимна в съгласие. В края на краищата, тя беше по-добър механик от всички тях. Те се върнаха обратно при въжетата, които използваша за заграждения срещу прииждащите журналисти.

— Ще сме тук, ако ти трябваме, Джозефина.

Марко каза:

— Подавай на Платов френски ключ, Джозефина.

Тя затършува за инструмента. Не можеше да повярва на очите си. Ала се чувстваше, сякаш се будеше от кошмара, започнал няколко дни след сватбата ѝ, когато стана свидетел на това как Хари Фрост пребива човек с юмруци и ритници почти до смърт, задето ѝ се бил усмихнал. Съпругът ѝ не я бе наранявал, но още тогава разбра, че някой ден ще го стори — внезапно и без предупреждение. Плащаше страховита цена за самолетите си. Беше постоянно на нокти, дори когато Хари хвалеше страстта ѝ към летенето и ѝ купуваше машини. Но това беше до миналата есен, когато започна да подозира Марко.

Хари действа светкавично. Първо я изключи от завещанието си. След това изрева в лицето ѝ, че ще я убие, ако посмее да поиска развод. И когато я хвана здраво в капана си, отказа да плати дълговете на Марко и да откупи машината, която им бе нужна, за да се състезава Джозефина за купата „Уайтуей“. Когато Хари покани Марко на лов, тя очакваше най-лошото.

Сигурна беше, че това е уловка, за да изведе Марко в гората и да го убие под алибито „ловна злополука“.

Ала Марко имаше план да спаси и себе си, и Джозефина, и да се намеси в състезанието — блестящ план да фалшифицира собственото си убийство и да накисне Хари.

Той повреди телескопичния мерник на ловната пушка на Фрост и се разположи така, че да скочи на тясна издатина точно под ръба на скалата, когато Хари стреля. Джозефина щеше да премине оттам, за да види стрелбата, а Хари Фрост щеше да избяга. Марко щеше да се

престори на мъртъв, тялото му — отнесено от течението на Норт Ривър. Жестокият съпруг на Джозефина щеше завинаги да остане в лудницата, където му е мястото. А Джозефина щеше да е свободна да омае Престън Уайтуей, богатия вестникар от Сан Франциско, за да спонсорира участието ѝ с нов моноплан на Челере. По-късно, след като Хари се озове зад решетките, Марко щеше да се появи от горите на Адирондак, сякаш е загубил паметта си за всичко, освен че е бил ранен от Хари Фрост.

Ала нещата много се объркаха. Хари все пак уцели Марко — Джозефина видя със собствените си очи как италианеца пада от скалата, а Хари избяга.

Джозефина страшно се уплаши за живота на Марко и се чувстваше виновна за плана, който от дистанцията на времето вече ѝ се струваше твърде несигурен. Искаше ѝ се Марко да не я беше склонил. Точно както съжеляваше, че изпълнява плана им да позволи на Уайтуей да спонсорира участието ѝ в състезанието. Просто никога не ѝ бе хрумвало, че богатият, хубав вестникарски магнат ще се влюби в мъжкарана, израсла във ферма.

Някои жени биха казали, че възможността да му стане съпруга е шанс, който тя не заслужава, но тя не искаше този шанс. Обичаше Марко и скърбеше за него. И сега, ненадейно, неочаквано се оказва, че той е добре — беше като закъснял коледен подарък.

— Марко? — прошепна тя. — Марко? Какво се случи?

— Какво се случи ли? — промълви той тихо, докато продължаваше да оглежда крилото на моноплана. — Съпругът ти пропусна, но не толкова, колкото очаквахме. Проклетите му едрокалибрени патрони почти ми отнесоха главата.

— Знаех си, че трябваше да сложим халосни. Повредата на мерника беше твърде рискована.

— Хари Фрост е твърде умен за халосни. Вече ти го казах. Откатът щеше да е по-слаб, звукът — също. Трябваше да е истински куршум. Но подцених лукавството му. Само след един изстрел явно е разбрал, че нещо не е наред с мерника. Компенсира още на втория опит. И изведнъж летях надолу.

— Видях!

— Убедителен ли бях? — попита Марко с още едно смигване.

— Мислех, че си мъртъв... О, скъпи мой! — тя едва се сдържаше да не му се хвърли на врата.

Мустаците му помръднаха от усмивка.

— Аз също си мислех така. Паднах на издатината, както трябваше, но пък загубих съзнание. Когато се събудих, се беше стъмнило. Замръзвах. Ужасно ме болеше главата. Не можех да движа ръката си. Знаех само, че съм жив и че по някакво чудо Хари не ме бе открил, за да ме довърши.

— Защото знаеше, че съм видяла всичко. Избяга.

— Както бяхме планирали.

— Само че не трябваше да умираш. Не трябваше да те ранява.

Марко сви рамене.

— Подробности. Планът все пак проработи. Горедолу. Хари избяга. За съжаление, се престарава — отдавна трябваше да са го заловили или убили. Но имаш чудесен аероплано за състезанието, отново по план.

— Ами ти, Марко?

Марко сякаш не я чу и продължи:

— Ще спечелиш най-голямото състезание в света.

— Да го спечеля? Вече изоставам с ден, а то едва започна.

— Ще спечелиш! Ще се погрижа да спечелиш. Не се тревожи! Никой няма да те изпревари.

Звучи толкова убеден, помисли си тя. Откъде може да е толкова сигурен?

— Ами ти, Марко?

Отново той сякаш не чу въпроса ѝ, а вметна:

— И имаш обожател.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички в Белмонт парк твърдят, че Престън Уайтуей се е влюбил в теб.

— Това е абсурдно! Просто си е паднал по мен.

— Анулирал е брака ти.

— Не съм го молила. Просто го е направил.

— Трябваше да го омаеш, за да ти купи самолет. Но когато питаш „Ами ти, Марко?“, мисля, че ти вече си отговорила на въпроса си.

— Как така?

— В твоя план май няма място за Марко.

— Нямам план. Просто исках самолета ти, както бяхме решили!

— Получила си повече, отколкото бяхме решили.

Горещи сълзи премрежиха погледа на Джозефина.

— Марко, не вярваш, че бих предпочела Уайтуей пред теб, нали?

— Как да те виня? Мислила си, че съм мъртъв. Той е богат, а аз съм беден майстор на самолети.

— Никой не би могъл да те замени! — възропта тя. — А сега, когато си тук, можем...

— Какво? — с отчаяние попита той. — Да сме заедно? Колко още ще ти позволи Уайтуей да караш моя моноплано, ако те види с мен?

— Затова ли си се престорил на мъртъв?

— Престорих се по няколко важни причини. Бях лошо ранен. Ако бях останал в Норт Ривър, Хари щеше да ме убие в болничното легло.

— Но как...

— Качих се на товарен влак за Канада. Едно гостоприемно семейство фермери ме прибра и се грижи за мен цяла зима. Когато разбрах, че си с Уайтуей, вече в състезанието, а Хари те преследва, реших да се присъединя дегизиран и да наглеждам всичко, преди да изляза от гората като Марко.

— А кога ще го направиш?

— След като спечелиш.

— Защо чак тогава?

— Току-що ти казах. Уайтуей ще те ревнува от мен, както те ревнуваше и Хари. Може би не с такава злоба, но достатъчно, за да спре да те финансира и да ти отнеме самолета. Все пак е негов, нали? Или го е приписал на теб?

— Не. Негов е.

— Жалко, че не си поискала да е на твое име.

Тя увеси нос.

— Не зная как бих могла. Той и бездруго плаща за всичко, дори за дрехите ми.

— Богатите често са сърдечни, но никога щедри.

— Не знам как мога да те гледам и да се преструвам, че не си ти.

— Съсредоточавай се върху косматата ми дегизировка.

— Но прочете ти, устните ти... — представи си го, както бе преди, лъскавата му черна коса, високо чело, елегантен мустак, дълбоките тъмни очи.

— Не можем да си позволим да мислим за устни, докато не спечелиш! — заяви той. — Карай самолета ми. Спечели състезанието! И не забравяй, Джозефина, че след това Летящата любима на Америка ще е жена с купища пари. А Марко, изобретателят на спечелилата машина, ще е уреден с договор за стотици самолети от италианската армия.

— А ти как се чувстваш, когато ме гледаш отдалеч?

— Как ли? Както още от първия път, когато те видях. Сякаш океан от щастие изпълва сърцето ми. Хайде сега да поправим машината!

Айзък Бел опита да заспи, увит с одеяло под моноплана си, но мислите му не се отделяха от странните думи на Хари Фрост. Ненадейно той седна, прикован от съвсем различна и още по-странна мисъл. През деня бе поразен от издръжливостта на самолета си и благодарен, задето му е спаси живота, още преди Анди Моузър да отбележи, че Ди Векио ги е строил, за да летят дълго време.

Бел се obu и изтича до кабинката за пращане и получаване на съобщения на железницата, където имаше телеграф. Необичайната сила на „Американския орел“ идваше от многобройните укрепващи елементи и дублиращи се връзки в контролния пулт на самолета. Създателят му не само бе използвал най-добрите материали, но бе предвидил повреди в структурата и се бе подсигурил.

Подобен изобретател не му приличаше на човек, който би се самоубил след фалита си. Подобен мъж, мислеше Бел, щеше да надмогне провала. За него фалитът би бил просто временна пречка.

— От „Ван Дорн“ съм — каза Бел на диспечера от Централната нюйоркска железница. Имаше разрешение от собственика, но диспечерът така или иначе с огромна радост прие да помогне на човек от надпреварата.

— Да, сър — каза мъжът. — Какво мога да направя за вас?

— Искам да изпратя телеграфно съобщение.

Диспечерът постави пръст на вилката.

— На кого?

— Джеймс Дашууд. Агенция „Ван Дорн“, Сан Франциско.

— Съобщението?

Диспечерът набра на морзов код думите на Бел:

„Проучи самоубийство Ди Векио. Ускори разследване
Челере. Незабавно!“

22.

— Гледай как лети!

С пълна газ и двигател, издаващ високочестотно ръмжене, подобно на късащо се платно, жълтият моноплан на Джозефина очерта права линия в небето над Уийхоукън, Ню Джърси, докато слънцето изгряваше.

— Завърти!

Айзък Бел вече беше в пилотската кабина на „Орела“, след като научи, че Димитри Платов и механиците от „Ван Дорн“ са работили цяла нощ, за да заменят повредения алетон и изкривените му от вятъра крепящи елементи. Джозефина току-що бе излетяла от Бедлоус Айлънд.

За да е готов за действие възможно най-скоро, Бел разположи „Орела“ в началото на кея, където предния ден се приземи. Собственият му двигател вече бе загрял и готов за летене. Запърпори след първото завъртане на витлото.

— Клинове!

Издърпаха клиновете изпод колелетата и монопланът тръгна. Анди и помощникът му тичаха до крилете, за да ги крепят, докато Бел набираше скорост върху гладките дъски между железопътните релсите и накрая се издигна след Джозефина.

Не се отделяше от нея, докато летяха над река Хъдсън, като не изпускаше от очи корабите и лодките, търсейки следи от Хари Фрост и междувременно упражняваше летенето с една ръка на контролната ръчка, докато с другата въртеше пушката. След около двадесет километра двата самолета свиха към вътрешността на щата Ню Йорк, където градчето Йонкърс бълваше дим в небето.

Макар Бел да следваше самолета на Джозефина, той се опитваше да следи и картата на състезанието, на която бяха отбелязани ориентири. Бе завързал парчето хартия за бедрото си и сега направи черта, водеща до състезателната писта Емпайър сити, която вече се виждаше на няколко километра от брега, до огромен кален ров, където парни багери копаеха нов резервоар за Ню Йорк сити.

Бел видя състезателни коне да правят сутрешни разгревки, подтичвайки по пистата, ала вътрешното поле бе празно. В железопътния парк се мъдреше само дългият жълт хангарен вагона на Джозефина. Когато Бел се приземи след нея, научи, че всички други самолети вече са поели към Олбъни.

Докато механиците наливаха бензин, масло и вода в резервоара на Джозефина и бензин и рициново масло в този на Бел, те им съобщиха, че Стив Стивънс е постигнал най-добро време от Белмонт парк до Йонкърс с биплана си с два двигателя „Антоанета“ — но памуковият плантатор бил бесен на Платов, че е помогнал на Джозефина да поправи самолета си.

— Тази е идеята — имитираха приятелски руснака, — че всеки човеци се състезават заедно.

— И господин Стивънс извика на горкия Димитри — продължиха с имитациите механиците, този път на тежкия южняшки акцент на Стивънс: — „Ти, социалист неден!“

Бел забеляза, че Джозефина не се присъединява към всеобщия смях. Лицето ѝ бе изопнато от напрежение. Навярно бе много разстроена, че е изостанала толкова назад още в началото на състезанието. Обикновено любезна и усмихната, сега тя подвикваше на механиците да не се мотаят, докато правеха допълнителни поправки на повреденото крило.

— Не се тревожи — каза внимателно Бел, — ще ги настигнеш.

Детективът даде знак на един от вандорниците да се приближи.

— Имате ли представа защо алетонът е паднал от крилото?

— Попаднала е на малко въздушно завихряне.

— Знам. Възможно ли е шарнирът да е бил повреден предварително?

— Саботаж? Първо това проверих, господин Бел. Но машината никога не е оставала без наблюдение, докато е на земята. Господин Абът беше пределно ясен. Бдим като соколи. В Белмонт спяхме до самолета. Будувахме на смени.

Анди и помощникът му пристигнаха с кола от Ню Джърси, преди да приключат с работата си механиците на Джозефина. Вкараха колата във вагона на „Американския орел“ и Бел изпрати влака напред.

Стана обед, преди Джозефина да успее да излети. Тя направи кръг над трибуните, за да може заместникът на Уейнър да запише кога

е тръгнала.

След това се издигна на триста и петдесет метра и пое на север. Айзък Бел летеше малко над нея, на четиристотин метра. Според картата му до карнавалната поляна на Алтамонт в Олбъни имаше над двеста километра. Маршрутът бе лесен за следване — Централната нюйоркска железница повтаряше контура на реката на изток, докато над град Хъдсън с нея не се сляха няколко по-къси железопътни линии от изток. При този объркващ възел, разпоредителите в състезанието бяха отбелязали с големи стрелки от плат релсите, по които да се водят летците.

Двата моноплана продължиха на север без произшествия и настигнаха влака на Бел, който пък се бавеше, за да може да ги дочака преди спирката си. Огнярят в котелното вкара още малко въглища, за да не изостава влака от тях.

Ненадейно на петнадесет километра от Олбъни Джозефина премина в рязко безмоторно спускане.

Айзък я последва в дълга поредица от низходящи лупинги и още бе високо, когато тя се приземи на прясно окосена ливада до селцето Касълтън на Хъдсън. През бинокъла Бел видя причината за приземяването ѝ. От двигателя ѝ изригваше пара. Нещо се бе случило с водното му охлаждане.

Бел се върна над релсите. Прелетя ниско над собствения си влак и показва на хората си откъде е дошъл, след което забеляза и влака на Джозефина, който ги настигна. Спусна се пред локомотива и зави в посоката, където се приземи Джозефина. Влакът спря в следващия страничен коловоз, точно до този на агентите от „Ван Дорн“. Спирачите наскачаха и заразмахваха червени флагове зад влака, а отпред натиснаха ръчка, така че жълтият влак да отбие.

Бел кацна при Джозефина и ѝ каза, че помощта е на път. Помощта пристигна с две коли. Едната бе ролс-ройсът на Престън Уайтуей с двама детективи механици, които се заеха незабавно с машината на Джозефина, а другата кола беше „Томас Флайър“, модел 35, на която се возеше Анди Моузър. Той възстанови запасите от бензин и рициново масло на „Орела“ и настрои двигателя му. Проблемът на Джозефина се оказа по-сериозен от скъсан маркуч за вода. Цялата водна помпа беше повредена. Флайърът пое обратно към влака, за да вземе нужната част.

— Господин Бел — каза Анди, — ще им отнеме поне два часа.

— Така изглежда.

— Може ли да ви поискам услуга?

— Разбира се — каза Бел и вече бъркаше в джоба си, мислейки, че Анди ще му поиска заем. — Какво ти трябва?

— Вземете ме със себе си.

— В небето? — Объркан попита Бел, защото Анди се ужасяваше от височини и никога не бе искал да лети.

— Анди, сигурен ли си?

— Не съзнавате ли къде сме?

— На петнайсетина километра от Олбъни.

— На трийсет километра западно от Даниела. Чудех се дали не бихме могли да прелетим над „Райдър“ и да помахате с криле. Може би Даниела ще ни види.

— Това е най-малкото, което бихме могли да сторим. Завърти перките и скачай. Ще преминем много близо.

Бел не се изненада, че Анди има карта. Болният от любов механик дори бе отбелязал с червено сърце приюта за душевноболни. Намериха железопътна линия, която могат да следват от въздуха до най-близкия град и излетяха. Анди се бе наместил зад Бел и гледаше картата.

Самолетът се носеше със сто километра в час и подкрепян от западен вятър, след по-малко от двадесет минути видяха мрачната тъмночервена сграда. Обиколиха я няколко пъти. Зад всеки зарешетен прозорец се показва пациент. Все една от тях трябваше да е Даниела.

Летящите машини бяха стряскаща гледка за хората извън големите градове, които никога не бяха виждали подобно нещо. Коридорите вероятно гъмжаха от пациенти, сестри и пазачи и всички зяпаха и възклицаваха. Специфичният звук на двигателя на „Орела“ със сигурност щеше да е достатъчен на Даниела, за да разбере, че е машината на баща ѝ, дори да не може да го види.

Лицето на горкия Анди изразяваше смесица от радост и тъга, вълнение и неудовлетвореност.

— Сигурен съм, че го чува! — извика Бел.

Анди кимна — знаеше, че Бел се опитва да го утеши.

Бел се спусна още и направи малък кръг над кулата с покоите на Райдър, където бе разговарял с Даниела.

Погледна часовника, който висеше на носещата крилете греда. Предостатъчно време и гориво. Защо да не уцели два заека с един куршум — да облекчи малко душата на момчето зад себе си и да разпита Даниела за смъртта на баща ѝ.

Зад стените моравата бе обширна. Айзък лесно приземи „Орела“. Няколко пазача изтичаха, за да разберат какво става. Появи се и доктор Райдър, който ги поздрави с усмивка, зад която се криеше явно неудоволствие да ги види.

— Впечатляващо пристигане, господин Бел.

— Дойдохме на посещение на госпожица Ди Векио.

— Разбира се, господин Бел. Ще ѝ трябва малко време да се приготви.

— Изведете я навън. Мисля, че ще ѝ хареса свежият въздух.

— Както желаете. Ще я доведа скоро.

Анди гледаше зданието и малките му зарешетени прозорчета.

— Онзи мъж не ви харесва — отбеляза той.

— Не, не ме харесва.

— Но ви се подчинява.

— Няма избор. Знае, че познавам банкера му. А и знае, че ако падне и косъм от главата на Даниела, ще му направя лицето плоско.

Бел веднага забеляза, че бялата рокля, с която излезе Даниела, е чисто нова. Веднага след това разбра, че за нея Анди Моузър е малко братче, а не потенциален любовник. Бел се отдръпна, за да могат да се видят на спокойствие. Анди нямаше представа какво да каже.

Бел му помогна:

— Анди, защо не покажеш на Даниела какво си направил с машината на баща ѝ?

Анди ентусиазирано се зае със задачата, а Даниела обикаляше заедно с него около самолета, охкаше, ахкаше и галеше плата.

— Много подобрения — обяви тя накрая. — Още ли е своенравен, господин Бел?

— Анди го е превърнал в агънце — каза Бел. — Повече от веднъж този самолет ми спасява живота.

— Не знаех, че вече знаете да летите.

— Още се учи — мрачно отбеляза Анди.

— Баща ви е построил чудесна машина — каза Бел. — Изключително силна. Онзи ден една укрепваща жица се повреди и

останалите успяха да компенсират напрежението.

— Еластико! — възкликна Даниела.

— А баща ви беше ли еластико като самолета си? — внимателно попита Бел.

Големите ѝ очи се озариха от щастливи спомени.

— Като бия. Индийска гумена топка. Римбалцаре! Направо отскачаше.

— Шокирахте ли се, когато разбрахте как е умрял?

— Че се е самоубил? Не. Ако опъваш един ластик твърде много и твърде често, той ще се разкъса. Човек се разкъсва, когато твърде много неща се объркат. Но преди беше римбалцаре. Джозефина моноплана на Челере ли пилотира в състезанието?

— Да.

— Как се справя?

— Изостава с цяло денонощие.

— Брава! — Даниела се усмихна.

— Изненадах се да науча, че Марко има още една машина в състезанието. Голям биплан с два двигателя.

Даниела се подсмихна подигравателно:

— Откъде мислите, че е откраднал и него?

— От баща ви?

— Не. Марко открадна биплана от един блестящ студент, с когото се сприятели в Париж на техническото изложение по аеронавтика и автомобилен дизайн.

— Как се е казвал?

— Сикорски.

— Руснак?

— Отчасти руснак, отчасти поляк.

— Познавала ли сте го?

— Баща ми изнесе лекция на изложението. Познавахме всички.

— А познавате ли Димитри Платов?

— Не.

— А баща ви?

— Никога не съм чувала това име.

Бел се зачуди дали да ѝ зададе още един въпрос. Какво още можеше да научи за самоубийството на баща ѝ, което да си струва болката, която този въпрос би ѝ причинил? Или да разчита на Джеймс

Дашууд да изрови нещо от Сан Франциско? Анди го изненада, като пристъпи близо до него и промърмори през стиснати устни:

— Стига! Остави я на мира!

— Даниела? — започна детективът.

— Да, господин Бел?

— Марко Челере е убедил Джозефина, че той е изобретил самолета.

Ноздрите ѝ се разшириха, а очите ѝ проблеснаха гневно.

— Крадец!

— Чудя се не бихте ли могла да ми дадете... аргументи, за да я убедя в противното?

— Какво я интересува нея?

— Усещам безпокойство у нея. Съмнение...

— Какво значение би имало, дори да я убедите?

— Душата ѝ е честна.

— И много амбициозна, както знаете.

— Не бих вярвал на всичко от вестниците. Конкурентите на Престън Уайтуей едва наскоро започнаха да подкрепят начинанието му.

Даниела направи яден жест към стената.

— Никакви вестници не чета тук. Казват, че вестниците ще ни объркат.

— А откъде знаете, че Джозефина е амбициозна?

— Марко ми каза.

— Кога?

— Фукаше се, точно преди да го намушкам. Казваше, че била амбициозна, но той бил още по-амбициозен.

— Още по-амбициозен? Тя иска само да лети. А какво иска той? Пари?

— Власт! Марко не се интересуваше от пари. Искаше да е принц, крал! — Тя тръсна глава и избухна в гневен смях: — Крал на жабите!

— А какво има в машината на Джозефина, което би могло да е изобретение само на баща ви?

— Защо ви интересува?

— Карам самолет, създаден от баща ви. Разбрах доста неща за гения на баща ви и за уменията му, може би дори за мечтите му. Не мисля, че трябва да му бъдат откраднати, особено след като самият той

не може да ги защитава. Може ли да ми дадете нещо, с което аз да го защита?

Даниела затвори очи и сбърчи чело.

— Разбирам — каза тя. — Нека помисля... Вижте, вашият моноплано... той е от по-късно. След като Марко направи копието си. Марко е като попивателна. Помни всичко, което види, но никога не ражда собствени идеи. Затова моноплано на Марко няма подобренията, които баща ми е поставил в твоя.

— Какво например? Какво е подобрил? Какво е променил?

— Алетони.

— Но те изглеждат еднакво. Сравних ги.

— Погледни пак. По-отблизо.

— Какво да погледна.

— Кардине. Как го казвате? Ос. Шарнир! Виж как алетоните са свързани със самолета ти. После погледни тези на Джозефина.

Бел видя стреснатото лице на Анди Моузър.

— Какво има, Анди?

— Момчетата казваха, че алетоните й били много халтаво закрепени. Щифтовете били твърде малки. Затова алетонът се е откачил.

Бел закима.

— Благодаря ви, Даниела — рече той, доволен от посещението. — Трябва да вървим. Добре ли се отнасят с вас?

— По-добре, грация. И имам адвокат. — Тя се обърна към Анди и му се усмихна ослепително. — Благодаря, че ме посети, Анди! — Анди я сграбчи в прегръдка и я стисна здраво. Даниела завъртя очи и каза: — Анди, когато някоя дама ти подаде ръка, по-добре да целунеш ръката.

Бел рече:

— Анди, пригответи машината за излитане. Ще съм там след минутка. — Изчака Анди да се отдалечи и се обърна към Даниела. — Трябва да ви попитам нещо.

— Какво?

— Била ли сте някога влюбена в Марко Челере?

— В Марко ли? — Тя се засмя. — Шегувате се!

— Никога не съм го срещал и...

— Бих обикнала морски таралеж, преди да обикна Марко Челере. Отровен морски таралеж. Нямаме представа колко е коварен. Лъжите за него са като въздуха. Сплетничи, преструва се, краде. Той е труфаторе.

— Какво е труфаторе?

— Имбролионе.

— А това какво е?

— Импосторе! Дефраудаторе!

— Професионален мошеник — отгатна Бел.

— Какво е това? — попита тя.

— Човек, който си играе с доверието на хората. Крадец, който се преструва, че ти е приятел.

— Да! Това е Марко Челере. Крадец, който се преструва, че ти е приятел.

Пъргавият ум на Бел заработи на висока скорост.

Убит крадец с изчезнало тяло беше един тип загадка. Убит професионален измамник с изчезнало тяло беше съвсем друго. Особено, след като Хари Фрост му изкрещя, огорчен: „Не знаеш какви ги вършеха.“

Нито пък ти, Хари Фрост, мислеше си Бел. Не и докато не си опитал да убиеш Марко Челере. Затова не си убил първо Джозефина. Не си искал да я убиваш изобщо. Това извратено щение се е появило едва по-късно, когато си научил нещо, което ти се е сторило още по-лошо от изневярата.

Бел сякаш имаше криле. Посещението си струваше и още как. Макар още да не знаеше какво са кроили Марко и Джозефина, беше сигурен, че Хари Фрост знае. А на глас каза:

— Джозефина ми каза, че сте ридала, задето Марко ви е откраднал сърцето.

Не се изненада от отговора на Даниела.

— Сигурно Марко ѝ е разказал тази лъжа. Никога не съм срещала момичето.

Даниела помогна на Бел и Анди да избутат „Орела“ до далечния край на моравата и да го обърнат по посока на вятъра. Даниела стискаше една от дъските, за които бяха прикрепени колелата на машината, а Анди завъртя витлото, след което бързо изтича в кабината.

Даниела беше силна, забеляза Бел и знаеше какво да се прави със самолет.

Детективът прелетя над стената на приюта и последва железопътните релси до пресечката с маршрута на Централната нюйоркска железница, след което пое към гарата на Касълтън на Хъдсън. Когато премина високо над главната улица, видя впрягове от бели коне, дърпащи пожарни коли, а на слънцето блестяха инструментите на спретнат духов оркестър.

Духовият оркестър на пожарната се движеше напред по улицата и водеше цяла тълпа към ливадата, където поправяха машината на Джозефина. Подминаха едно тухлено училище, чиито врати се отвориха широко и оттам се изляха стотици деца, за да се присъединят към парада. Явно хората са чули новината, осъзна Бел. Целият град бе излязъл да посрещне момичето — хората нямаше да се поберат на полето.

Бел ускори към целта, бързо се приземи и изтича да предупреди детективите си.

— Целият град пристига при Джозефина. Пуснали са децата от училище. Ще сме тук цяла нощ, ако не тръгнем веднага.

23.

Джозефина се засуети.

— Бързо, бързо! — викаше тя на механиците си.

— Ще те закарам до пътя — каза Бел. — Поговори им. Нека те видят, за да не задръстят полето.

— Не — каза тя. — Не искат да видят мен, искат да пипнат машината. Видях какво е миналата година в Калифорния. Децата си пишеха имената по крилете и бодяха с моливи плата.

— И родителите им ще са с тях.

— Родителите бяха още по-зле. Късаха части за сувенири.

— Ще им препреча пътя — каза Бел.

Той изпрати ролс-ройса и флайъра да пресекат пътя на парада — временно решение, защото развълнуваната тълпа просто щеше да ги заобиколи. Премести „Орела“ си напред, за да отвлече вниманието на хората.

Момченца, избързали пред парада, прескочиха браздата, която делеше пътя от ливадата. Бел разбра, че няма как да спре децата, които нямаха понятие от опасностите на въртящите се перки.

Когато изглеждаше, че ще препречат пътя на Джозефина, всички вдигнаха глави.

Бел чу рев, който трудно можеше да се обърка — шестцилиндров „Къртис“. Баронет Едисън Сидни Мартин премина над тях с яркосиния си самолет, който Бел видя за последно във водите на нюйоркското пристанище.

— Този мъж — възкликна Анди — има девет живота!

Джозефина пусна гаечния ключ и скочи на своя „Челере“.

Момчетата се заковаха на място и зяпнаха небето.

Двата жълти моноплана на земята им се бяха стрували олицетворение на великолепието. Ала гледката на летяща машина, която лети, бе още по-забележителна.

— Завърти! — извика Джозефина.

Двигателят нададе вой. Механиците, крепящи крилете, обърнаха самолета по посока на вятъра, Джозефина набра скорост и се издигна в

небето. Беше само на косъм от парада по посрещането.

На панаирната ливада Алтамонт в Олбъни се носеше упорита мълва за саботаж. Механиците на полето обсъждаха дали крилете на пушъра на сър Едисън Сидни Мартин са били умишлено отслабени. Бел отиде да потърси англичанина. Намери го, заедно със съпругата му Аби на прием в една жълта палатка, опъната до частния вагон на Престън Уайтуей.

Вестникарският магнат спря Бел и му прошепна нервно:

— Не ми харесват тези слухове. Колкото и странно да изглежда, май се борим и с втори лунатик, а не само с Хари Фрост. Искам да разследваш дали има убиец сред нас, или Фрост просто си го изкарва на всички.

— Вече започнах работа по въпроса — каза Бел.

— Искам постоянна информация по въпроса, Бел! Постоянна!

Бел се огледа, за да потърси нещо, с което да откачи Уайтуей от себе си.

— Кой е онзи привлекателен французин, който говори с Джозефина?

— Французин? Какъв французин?

— Онзи, атрактивния.

Уайтуей стремително си проправи път през гостите, за да застане собственически до Джозефина и да изгледа изпод вежди Рене Шевалиер, пилотът на блериото, който успя да я разсмее, въпреки негодите ѝ.

Бел се приближи до Едисън Сидни Мартин, поздрави го, задето отново е оцелял, и попита как така безглавият му пушър е паднал във водата.

— Едно от момчетата ми твърди, че открил дупка, издълбана в опорната греда на крилото. Гредата се пречупила, а после и самото крило не издържало.

— Саботаж?

— Глупости!

— Защо да са глупости?

— Смятам, че е била дупка, оставена от чеп в гредата, а някой конструктор я е подбрал, без да му мисли.

Макар че никога не биха си признали.

— Може ли да погледна?

— Боя се, че отплава, преди да извадят самолета от водата. Докато натоварим машината на шлепа, загубихме няколко парчета.

Бел намери механика, работещ по самолета на англичанина — беше американец от компания „Къртис“, който се подсмихна пренебрежително, когато чу теорията за чепа.

— Ако не е било това — попита Бел, — възможно ли е някой да е пробил дупката, без да иска и да я е покрил, за да скрие грешката си?

— Не!

— Защо не?

— Никой конструктор не би поел този риск. Биха си признали и биха платили от собствения си джоб, за да не пострада името им. Вижте, господин Бел, ако дърводелец прави къща и без да иска пробие дупка в някоя дъска, ще я запуши, ще боядиса отгоре и никой няма да разбере. Но подпорна греда на крило на самолет е съвсем друга работа. Всички знаем, че ако нещо там се счупи, машината полита като камък.

— Както и се е случило.

— Като нищо можеше да е убийство. Англичанинът има луд късмет, че изплава цял.

— Защо според теб настоява, че е било дупка от чеп?

— Баронетът е като девственица в бардак. Не може да си представи, че някой ще го нарани, за да спечели състезанието, както и не може да си представи, че някой ще иска да спечели заради парите. Все казва „победата е достатъчна награда“, освен когато не казва „самото състезание е наградата“. Момчетата направо откачат, като го чуят. Той, един вид, е над тия неща с титлата си и богатата си жена. Само че изобщо не е честно спрямо господин Къртис. Глен Хамънд Къртис никога не би позволил от фабриката му да излезе половинчат продукт.

— Пушърът бил ли е наблюдаван през нощта преди началото на състезанието?

— Да, заедно с всички останали в Белмонт парк. Само вашата пилотка имаше собствени пазачи, но чувам, че е заради ненормалния ѝ съпруг.

— Тогава, ако нито дупка от чеп, нито греда, пробита по погрешка, биха излезли от фабриките „Къртис“, как смяташ, че се е

озовала дупката там?

— Саботаж! — заяви категорично механикът. — Както казват всички. Някой е направил дупка, където няма да я видим. Където я е скривал я платът, я някоя сглобка. И с фармана му се случи, нали? А и вижте какво стана с двигателя на Платов. Всичко това беше саботаж, нали?

— Беше — съгласи се Бел.

— Само дете нещо не виждам връзката между тях и лудия съпруг на Джозефина. А вие виждате ли, господин Бел?

Бел подаде два долара на механика.

— Ето, купи на момчетата по нещо за пиене.

— Не и докато не стигнем Сан Франциско. Отсега нататък ще спим трезви като краставички под пушъра. По един от нас ще будова по цяла нощ.

Бел се замисли върху смуцаващия факт, че от трите саботажници само един можеше да се свърже пряко с Хари Фрост. Три саботажници, откакто състезателите се бяха събрали на Белмонт парк. Сър Едисън Сидни Мартин два пъти, а веднъж Платов и горкия механик Джъд.

Първата катастрофа на баронета бе очевидна част от плана на Хари Фрост. Но как да уличи Фрост във второто нападение на англичанина? Какво би спечелил той от това? А от дерайлираният двигател на Платов? Нима Фрост се бе прицелил в цялото състезание? На този етап в това нямаше логика. Фрост бе твърде целеустремен, за да разпилява така силите си. Той със сигурност би се концентрирал само върху убийството на жена си, което само по себе си щеше да опетни необратимо състезанието на Престън Уайтуей.

Но защо някой, който не работи за Фрост, би унищожил двигателя на Платов? И защо бе предизвикана катастрофата на пушъра?

Най-вероятният отговор беше един: за да бъде елиминиран силен състезател.

Кой би се облагодетелствал? В ума на Бел се въртяха три възможности, две вероятни и една странна, но не и възможна. Саботьорът може би беше участник — един от летците — и елиминираше най-силните си съперници. Или комарджия, опитващ се да промени залозите, като се отърве от фаворитите. Или, странно, но

възможно — самият спонсор на състезанието в опит да привлече внимание към него.

Най-вероятно бе да е участник. Петдесет хиляди долара беше огромна награда, повече пари, отколкото човек може да спечели на обикновена работа за цял живот.

От друга страна, парите, заложи в течение на надпреварата, щяха да са многократно повече от тези при конно надбягване. Хората от занаята, като Джони Мъсто, можеха да ги приберат за себе си.

И накрая оставаше самият Престън Уайтуей. Бел не можеше да не си спомни думите му, че най-хубавото, което би се случило на надпреварата, би било някой от мъжете участници да се разбие, преди да достигне Чикаго.

— Естествен подбор на състезателите — бе казал той със студен тон, — ще го превърне в сблъсък само между най-добрите летци срещу смелата мъжкарана Джозефина.

Може би вариантът беше твърде неправдоподобен. Ала дали бе под достойнството на Престън Уайтуей да стори нещо такова, за да продава вестници? Истината, фактите и моралът не го бяха спрели да започне война с Япония заради Големия бял флот. Нито пък го бяха спрели да не използва потапянето на бойния кораб „Мейн“, за да подпали Испано-американската война.

Джозефина Джоузеф изостана още повече по време на отсечката Олбъни-Сиракюз, след като набързо поправеният алетон заяде и трябваше да заменят цялата му рамка. След това изгуби още половин ден между Сиракюз и Бъфало, когато гръмна един от цилиндрите на двигателя ѝ.

Айзък Бел я успокои, че не е единственият участник с проблеми. Вече три самолета бяха извън състезанието. Един голям „Воазин“ се бе оплел фатално в оградата на пасбище, а един бърз „Амброаз Гупи“ биплан се разглоби, когато неочаквано течение го запрати в горичка малко преди полето, където се бе опитал да се приземи. Солидният Рене Шевалиер пък падна в изкуствения канал Иъри в Пенсилвания и блериото му ставаше вече само за подпалки, а той почти се удави в плитките води, неспособен да се крепи на двата си счупени крака.

Джозефина, която бе станала доста въздържана, откакто напуснаха Белмонт парк, го изненада приятно с една от ярките си усмивки.

— Благодаря ти за подкрепата, Айзък. Сигурно трябва да се благодаря, че още не съм си строшила нищо.

Бел нае трети механик — умело чикагско момче на име Юстъс Уийд, загубил работата си след катастрофата на воазина — за да поддържа „Орела“. Това даде на Анди време да проучи причините за всеки от трите нови инцидента, търсейки следи от саботаж. Като син на полицаи, Анди събра доказателствата внимателно и докладва, че освен падането на Едисън Сидни Мартин повечето инциденти имат логично обяснение, несвързано със саботаж. Каза, че би могъл да направи изключение за Шевалиер, но не бе сигурен, тъй като ключовите части от машината бяха на дъното на канала Йъри.

Бел продължи с разпит на механиците. Кой е приближавал машината? Кой е влизал в хангарния им вагон? Някакви непознати? Никой не помнеше нищо нередно. Понякога механиците намираха какво да покажат на агентите от „Ван Дорн“ счупена опорна греда, смачкана тръба за гориво, изкривена укрепваща жица — а понякога нямаше нищо.

Престън Уайтуей не спираше да мели на главата на Бел, че „сред нас има убиец“. Бел не говореше много, защото още не можеше да се освободи от съмнението, че това може и да е Уайтуей — не точно убиец, а хладнокръвен саботьор, незачитащ живота на пилотите.

Участниците продължиха на запад, а катастрофите зачестиха. Летците правеха грешки или ставаха жертви на неочаквани пориви на вятъра. Някои машини се повреждаха, така че бавеха пилотите с часове. Здравият червен биплан на Джо Мъд пускаше толкова много масло, че цялата предна част на машината бе почерняла. Това почти го уби, когато маслото се подпали над Бъфало. Мъд имаше повече късмет от Чет Бас. Райт флайърът на Бас поднесе настрани, докато се приземяваше в Йъри, Пенсилвания, и го изхвърли на десет метра встрани от машината.

Бел се заслуша внимателно в разгорещените дискусии, които последваха. Бас щеше да изгуби два дни в болницата с мозъчно сътресение, което накара летците и механиците да обсъдят дали да не монтират колан, за да не падат пилотите от кабините. Един австрийски

аристократ, който летеше с моноплан „Пискоф“ се присмя на „страхливата“ идея. Мнозина се съгласиха с него. Но Били Томас, шофьорът на състезателни коли, доказал смелостта си многократно по пистите, преди да се научи да кара туин пушъра на синдиката Вандербилт, обяви, че австриецът може да върви по дяволите и че ще си сложи колан.

В същия ден, когато го стори, един мощен порив захвърли пушъра му в железопътна семафорна мачта върху една сигнална кула. Самолетът рикошира в двайсетина телеграфни жици и се вряза през прозорците на втория етаж на сигналната кула.

Коланът на Били Томас го задържа в кабината на разрушената машина, но от спирачната сила коженият ремък така силно притисна тялото му, че разкъса няколко вътрешни органа. Били Томас бе вън от състезанието.

Разговорите същата нощ на панаирната ливада в Кливлънд се въртяха около идеята за еластични колани. Механиците се заеха с плътните гумени ленти, с които се прикрепваха колелетата на самолетите към конструкцията.

Австрийският аристократ още се присмиваше на идеята. На следващия ден вятърът рязко наклони неговия „Пискоф“ и той падна от моноплана си от четиристотин метра над Толедо, Охайо. На погребението му Едисън Сидни Мартин обяви, че съпругата му „бурно“ е настоявала да си сложи колан.

В самолетите на Джозефина и Бел пилотската седалка бе по-навътре във фюзелажа и шансът да изпаднат бе по-малък. Джозефина пренебрегна молбите на Престън Уайтуей да носи колан. Била оцеляла от катастрофа с горящ биплан и я било страх да не остане приклекена в кабината.

По идея на Мариан Айзък Бел нареди на Анди да прикрепя с гумени ленти един широк колан от мотоциклет. До една от гумените ленти бе поставен остър като бръснач ловджийски нож.

Никой не знаеше нищо за Хари Фрост, откакто бе избягал от Айзък Бел под кейовете на Уийхоукън.

Бел подозираше, че Фрост чака състезанието да стигне Чикаго. От там бе започнал яркия си възход към престъпните върхове. Никъде

другаде на континента Фрост нямаше толкова много връзки с криминални банди и корумпирани политици, както там. Никъде другаде нямаше такава власт над полицията.

Само опитай, мрачно си помисли Бел. Агенция „Ван Дорн“ също бе създадена в Чикаго. И детективите ѝ познаваха града като петте си пръста. В Гари, Индиана, състезанието бе спряно заради бури по бреговете на езерото, а синоптиците предвиждаха, че лошото време ще продължи поне няколко дни. Бел тръгна към Чикаго, за да разучи положението в града.

— Ако опита нещо тук, ще го надвием — закле се Бел на Джоузеф Ван Дорн, докато говореха по телефона.

Бел се намираще в чикагския офис на агенцията, а Ван Дорн — във Вашингтон. Шефът му му напомни да действа трезво.

Бел смени темата и заговори за саботажите. Ван Дорн го изслуша внимателно и отбеляза:

— Трудното при този тип разследване е, че летящите машини се разбиват лесно и без чужда помощ.

— Само че — отвърна Бел — в случаите на Едисън Сидни Мартин, Рене Шевалиер и дори Чет Бас се разбиват най-добрите. Само някой да се откъсне от останалите и нещо се обърква.

— Стив Стивънс още не се е разбил. В „Уошингтън пост“ пише, че засега той води.

— Джозефина го настига.

— Колко си заложил на нея?

— Достатъчно, за да си отворя собствена детективска агенция, ако спечеля.

Вестниците бяха започнали да обръщат внимание на факта, че летец, по-тежък от президента Тафт, лети по-бързо от два пъти по-леки мъже и три пъти по-леко момиче.

— Според вестника — позасмя се Ван Дорн, — конят победител май ще излезе бик.

Бел също беше чел.

„От Ню Йорк до Чикаго за седем дни?“, развълнувано питаше „Дилейн дилър“, преди времето да се намеси и да обуздае прекомерния оптимизъм. „Полет чудо! Възедрият памуков плантатор още води!“

— Трябва да признаеш Уайтуей — каза Ван Дорн. — Този Стивънс е същински П. Т. Барнъм^[1]. Цялата страна говори за

състезанието. Сега, когато другите вестници нямат избор, освен да го отразяват, започват да подкрепят свои си фаворити и да очернят конкурентите. Всеки има мнение. Журналистите от спортните страници казват, че Джозефина няма как да спечели, защото жените не били издръжливи.

— Букмейкърите са съгласни.

— Републиканските вестници казват, че работници не бива да се издигат над положението си, а още по-малко да се издигат в небето. Социалистическите вестници искат аристократите да си стоят на земята, защото въздухът принадлежал на всички. Всички се дивят на приятеля ти Едисън Сидни Мартин и го наричат „британската котка“, задето все оцелява от катастрофите.

— Както каза Уайтуей, публиката обича аутсайдерите.

— Ще взема влака — каза Ван Дорн. — Ще се видим в Чикаго. Междувременно, Айзък, имай едно наум: работата ни е да пазим Джозефина, със или без саботажите, за които говориш.

— Връщам се в Гари. Времето скоро би трябвало да се оправи.

Бел затвори телефона и се замисли. Макар да обеща да се занимава само с пряката си задача, не можеше да не обърне внимание на фактите, които показваха, че се случва нещо повече от атаките на Хари Фрост срещу Джозефина. Имаше и нещо друго, нещо може би по-голямо, по-сложно и по-страшно от разярен съпруг с влечение към убийство. Имаше още работа за вършене. Бел не само трябваше да спре Хари Фрост, но трябваше да разгадае и престъпление, за което не знаеше почти нищо.

---

[1] П. Т. Барнъм — Phineas Taylor Barnum, прочут американски шоумен, бизнесмен, измамник, артист и основател на цирк от средата на деветнадесети век. — Б.пр. ↑

24.

Айзък Бел прати телеграма на Дашууд в Сан Франциско, като му повтори нареждането си да се разрови в самоубийството на Ди Векио. Също така искаше да знае какво е правил Марко Челере, веднага след пристигането си от Италия.

Съобщението му хвана Дашууд в един от редките моменти, когато упоритият млад детектив нямаше спешен случай. Дашууд отвърна незабавно.

„Извинения за забавяне.
Самоубийство Ди Векио сложно.
Марко Челере пристига Сан Франциско.
Става преводач за италиански журналист на обиколка
Калифорния.“

Айзък Бел прочете телеграмата два пъти.

— Преводач?

Джозефина му беше казала, че ѝ е било трудно да си говори с Марко Челере. Не можела да разбере акцента му.

Госпожице Джозефина, помисли си с усмивка Бел. Какво сте намислила? Може би сте искала да разсеете подозренията в изневяра? Уверявала сте новия си благодателе Престън Уайтуей и суровата му майка, че сърцето ви е чисто? Или сте покривала Марко Челере?

Когато детектив Джеймс Дашууд чу началните трели на арията „Челесте Аида“ да се носят сред мъглите в залива на Сан Франциско, той се обърна към монахините, които водеше със себе си:

— Пристигат.

— Защо рибари ще пеят Верди? — попита игуменката, хванала здраво под ръка красивата млада послушница, която говореше италиански.

Дашууд ги бе завел на новия рибарски пристан, където ги обграждаше вода, която не се виждаше. Хладната влага се усукваше около тях и мокреше бузите им.

— Рибарите пеят, за да разпознаят лодките си в мъглата — отвърна слабият, младолик Дашууд. — Или поне така са ми казвали, макар че според мен си улесняват навигацията, като слушат ехото от брега.

Той лесно си бе намерил преводач. Сан Франциско беше пълен с италиански имигранти, напуснали бедната си пренаселена родина. Ала досега не бе успял да си намери такъв, с когото биха разговаряли затворените, уплашени рибари от Стария свят.

Учители, вносители на зехтин и сирене, дори един мъж от шоколадовата фабрика до пристана се сблъскаха със стена от мълчание. Този път, надяваше се Дашууд, щеше да е по-различно. Игуменката се бе съгласила да доведат момичето при рибарския пристан, за да превежда въпросите на детектива и отговорите на рибарите, но едва след като Дашууд бе представен от абата на богат крайбрежен манастир, с когото младият детектив се запозна по време на разследването на случая със Саботьора. Дашууд също така обеща да дари почти абсурдно голяма сума на женския манастир.

Пеенето се усили. Корабни сирени избумтяха в басов контрапункт, включиха се и свирки на шлепове, докато плавателните съдове внимателно си търсеха пътя към невидимото пристанище. Мъглата оредяваше и се сгъстяваше в носени от бриза парцали. Дългият черен корпус на четиримачтов кораб ненадейно се показва и също толкова внезапно изчезна. Подмина ги и висок параход, прозрачен като призрак, и също изчезна. После се показва зелена лодчица с триъгълно платно.

— Ето ги — каза Дашууд. — Пиетро и Джузепе.

— Кой е едноръкият? — попита игуменката.

— Джузепе. Откъснала му я акула. Или рибата дявол.

Красивата Мария се прекръсти. Дашууд ѝ каза успокоително:

— Така наричат октопода.

Детективът толкова често бе посещавал рибарския пристан, че някои го смятаха за купувач на риба на едро. Джузепе обаче му се намръщи с досада. Когато погледът му попадна върху черните роби на

монахините, той се прекръсти и побутна Пиетро, който се готвеше да усуче въже около един кнехт. Пиетро също се прекръсти.

Добро начало, помисли си Дашууд. Поне не го замерваха с рибешки глави както при предния му опит.

— Какво искате да ги пита Мария? — попита игуменката.

— Първо, истина ли е, че на улицата до квартирата си са чули спор между двама изобретатели на летящи машини?

— А ако са чули?

— О, със сигурност са чули. Но искам да ги убедим, че не им мисля злото и всъщност се опитвам да поправя една злина, която няма нищо общо с тях.

Игуменката — прагматична ирландка, която бе успяла да вдигне манастира на крака след неотдавнашното тежко земетресение и пожари и дори да приюти монахини като Мария, чиито манастири се бяха сринали, каза:

— Мария ще се измъчи да ги убеди дори в половината от всичко това, детектив Дашууд.

След три дни на силни ветрове и дъжд, участниците във въздушната надпревара на Уайтуей се издигнаха във въздуха от разкаляните полета на Гари, Индиана, с надеждата да стигнат оръжейната база на Илинойската национална гвардия в Чикаго, преди да започне нова буря. На скамейките, издигнати край широкия параден площад на базата, нетърпеливите зрители обаче бяха уведомени, че мълни и гръмотевици отново са принудили летците да се приземят, този път в Хамънд.

За да успокои донякъде тълпата, петдесетчленният оркестър на Националната гвардия засвири модни шлагери. Местните пилоти полетяха с ранни модели на „Райт флайър“, за да ги забавляват, опитвайки се да пускат гипсови „бомби“ върху „боен кораб“, нарисуван наред площада с тебешир. Паважът бе осеян с парчета гипс, когато по мегафона най-сетне дойде съобщение, че небето над Хамънд се е прояснило и състезателите отново летят.

Час по-късно някой извика:

— Тук са!

Всички вдигнаха очи към небето.

Един по един самолетите заприиждаха. Водеше белият биплан на Стив Стивънс. Той обиколи стената на подобната на крепост база и после заподскача по паветата на площада, докато двете му витла вдигаха облак от гипсов прах. Отряд войници в официални униформи отдадоха чест, а почетна стража стреля във въздуха.

Двама мъже от охранителните служби на „Ван Дорн“, които пазеха покрива на базата, се бяха привели напред в стрелковите гнезда и гледаха небето.

Зад тях от надстройката над стълбището тихо се появи широкоплещест едър мъж, заобиколи един прозорец на покрива, още една надстройка, която скриваше асансьорния механизъм и се промъкна по-близо.

— Ако бях Хари Фрост — простърга гласът му, — вие, момченца, щяхте да сте мъртъвци.

Охранителите се обърнаха стреснато и видяха „самия него“, мрачния като буреносен облак господин Джоузеф ван Дорн.

— И психопатът щеше да може след това да убие дамата летец, за чиято охрана ни плащат толкова добре.

— Съжаляваме, господин Ван Дорн! — разкаяно увеси нос Майлаго.

Люис имаше оправдание.

— Мислехме, че Националната гвардия охранява собствените си стълбища.

— Неделните войничета от Националната гвардия — подигравателно изсумтя бесният Ван Дорн — идват от къщите на мамчетата си, за да защитават Чикаго от стачкуващи работници и нашественици от Канада. Не биха познали Хари Фрост, ако го срещнат. Нито пък ще могат да се справят с него. Затова сте тук!

— Да, сър, господин Ван Дорн — отвърнаха двамата младежи в хор.

— Имате ли плакати?

Двамата извадиха плакатите на Хари Фрост, с и без брада.

— А пистолети?

Отвориха палтата си и му показаха револверите си.

— Не се отпускате! Наблюдавайте стълбите!

Долу на площада Марко Челере, маскиран като Димитри Платов, стоеше рамо до рамо с механиците, пристигнали по-рано с помощните влакове. Те наблюдаваха нервно небето за нови знаци на приближаваща буря.

Челере изръкопляска въодушевено, когато Стив Стивънс се приземи пръв — най-малко това се очакваше от Платов. Ала през цялото време, докато се усмихваше и пляскаше, си представяше флотилии от летящи машини, косящи войниците с картечници и сриващи базата с динамит от небето.

25.

Небесната касапница, за която бленуваше Марко Челере, щеше да има нужда от още несъздадени летящи машини. Тези небесни бойни кораби щяха да имат два или три, дори четири двигателя на огромни криле и да пренасят много бомби на дълги разстояния. Помалки и маневрени машини щяха да ги съпътстват и да ги пазят от контраатака.

Челере беше напълно наясно, че идеята му не е нова. Художници визионери, както и хладнокръвни воители отдавна си фантазираха за бързи въздушни кораби, способни да носят много пасажери или бомби. Но чуждите идеи бяха като въздух и вода за него. Той беше попивателна, както му изкрещя веднъж Даниела Ди Векио. Крадец и попивателна.

И какво, ако Димитри Платов, измисленият руски механик на самолети, майстор на части и конструктор на термодвигатели, бе неговото единствено оригинално творение? Италианската поговорка казваше: „Нуждата е майка на изобретателността“. Марко Челере имаше нужда да унищожи летящите машини на съперниците на Джозефина, за да може тя да спечели с неговата. И кой би свършил тази работа по-добре от добродушния, отзивчив Платов?

Челере наистина бе великолепен майстор на части, с необичаен талант да си представи готовия продукт, още преди да започне работа. Тази дарба го бе отличила от обикновените механици и шлосери, когато на дванадесет стана чирак в бирмингамска работилница — позиция, която баща му, сервитьор имигрант, му осигури, като съблазни съпругата на собственика. С парче метал на струга пред себе си, другите момчета виждаха... ами, парче метал. Но Марко можеше да види завършената част, още преди да започне да върти метала. Сякаш виждаше какво трябва да излезе наяве от безформената буца.

Освобождаването на тази форма бе просто — само трябваше да премахне излишъка.

Това важеше и в живота. Още в първия моноплан на Ди Векио той видя себе си, Марко Челере, който печели договор за военни

самолети, с които Италия да победи архиврага си, Турция, и да спечели колониите на Османската империя в Северна Африка.

Скоро след като изкопираната от него машина се разби, той видя втория си шанс, стаен в луксозния влак, спрял в Сан Франциско за първата калифорнийска Авиационна среща. От там слязоха Хари Фрост и малката му невяста. Изумително богатата двойка — тежкият бомбардировач и маневреният му ескорт — по-богата от краля на Италия, му даде втора възможност да се опита да продаде военните машини на бъдещето.

Джозефина, отчаяно искаща да лети и закопняла за обич, бе прелъстена лесно. Изключително наблюдателна, решителна и смела във въздуха, на земята тя бе лесна плячка. Там решителността ѝ се превръщаше в импулсивност и момичето изглеждаше странно неспособно да предвиди последствията от действията си.

И ето, че се появи и състезанието, където щеше да стане ясно, че неговите самолети са най-добри. Трябваше да бъдат! Беше копираше от най-добрия. Не се съмняваше, че с летателните си умения Джозефина ще спечели, подпомогната и от неговите умения като саботьор. Победата щеше да върне доверието на италианската армия у него. Щяха да забравят досегашните провали, а бойните му самолети ще унищожат Турция и ще спечелят северноафриканските колонии.

В далечината се появиха две жълти петънца: Джозефина и Айзък Бел точно зад нея, като овчар. Тълпата започна да скандира:

— Джозефина! Джозефина!

Уайтуей е гений, помисли си Челере. Тълпата наистина обичаше своята Летяща любима. Щом Джозефина спечелеше купата „Уайтуей“, целият свят щеше да знае името ѝ. И всеки генерал щеше да знае с чия машина е спечелила славата си.

Ако Стив Стивънс успее да завърши състезанието, още по-добре — Челере щеше да продава и тежки бомбардировачи. Това обаче беше голямо „ако“. Неконтролируемите вибрации, породени от липсата на синхрон в двата двигателя, можеха да направят машината на парчета. Ако Стивънс се разбие, преди да финишира, Челере щеше да го отдаде на теглото на фермера, както и на слабите му пилотски умения. Трябваше да признае пред себе си, че младият Игор Сикорски би разрешил проблемът с вибрациите, но това не бе по силите на Челере.

А и вече бе твърдо късно да открадне идеите на руснака.

Ако само термодвигателят, който купи в Париж, бе проработил... но и това се оказа отвъд способностите му.

Мъжете от охранителните служби на „Ван Дорн“, които пазеха покрива на базата, старателно наглеждаха вратата към стълбището, както ги предупреди шефът им, макар че всеки възглас привличаше вниманието им към парадния площад и скамейките, както и към приземяващите се самолети.

Но сега и двамата лежаха в безсъзнание в краката на Хари Фрост, хванати неподготвени от юмруците му чукове, след като бе изскочил не от надстройката на стълбището, а от тази на асансьора, където се бе скрил още сутринта.

Фрост закрепил далекобойната си пушка на парапета и изчака търпеливо главата на Джозефина да изпълни кръгчето на телескопичния му мерник. Летеше право към него, готова да обиколи базата, както трябваше да направи според правилата. Виждаше я през размазаните очертания на свистящите перки. Нямахше да е толкова удовлетворяващо, колкото да я удуши, но вандорниците не му даваха възможност да се приближи. Така че трябваше да действа според ситуацията. А и мерникът правеше така, че сякаш стояха един срещу друг на масата за вечеря.

Още щом Айзък Бел видя набраздените камъни на парапета, той натисна рязко напред контролната ръчка и накара „Орела“ да се спусне. На онзи покрив самият той би устроил засада, ако бе на мястото на Фрост. Правилата изискваха Джозефина да прелети толкова близо, че Фрост можеше да я удари и с камък, ако иска.

Направлявайки машината си с дясната ръка, Бел завъртя с лявата ремингтъна. Видя стреснатото изражение на лицето на Джозефина, когато профуча покрай нея. Отпред на парапета проблесна стомана. Зад проблясъка огромният силует на Хари Фрост се прицелваше в жълтия самолет на Джозефина.

Тогава Фрост видя връхлитащия го „Американски орел“.

Завъртя цевта по посока на Бел и стреля. На покрива на базата можеше да е още по-точен, отколкото бе на корабчето. Двата куршума

пробиха фюзелажа точно зад кабината и Бел осъзна, че само изключителната скорост на спускането му го е спасила.

Сега беше негов ред. Изчака витлото да спре да му пречи и натисна спусъка на ремингтъна. В лицето на Фрост полетяха каменни късчета, той изпусна пушката и падна назад.

Айзък Бел обърна „Орела“ рязко — твърде рязко — усети, че ще започне да се превърта, коригира движението, преди да изгуби контрол и отново атакува.

Фрост прескочи падналите детективи и се затича по покрива. Пушката му лежеше, където я бе изпуснал, а той притискаше ръка към окото си. Бел стреля два пъти. Единият куршум натроши стъклото на надстройката при асансьора. Другият закачи петата на Фрост.

Силата на 35-калибровия куршум събори едрия мъж.

Бел отново завъртя „Орела“, без да обръща внимание на писъка на вятър в опорните греди и зловецото скърцане, което се разнесе из контролната кабина.

Отново се спусна към сградата, за да довърши Фрост.

В другия край на покрива се отвори вратата на стълбищната надстройка. Показаха се войници с пушки и се подредиха ветрилообразно, тъй че Бел не можеше да стреля, без да рискува да уцели някой от тях. Фрост се скри зад асансьорната надстройка. Докато прелиташе, Бел видя убиеца да отваря вратата и да влиза.

Джозефина вече се беше приземила и имаше място за него. Той стори същото. Колелетата срещнаха паважа тежко, завъртяха самолета напреки и когато поднеслата опашка почти спря самолета, Бел скочи от него и изтича по предните стъпала на базата, като в движение извади пистолета си.

Почетна гвардия от войници в официални униформи му препречи пътя.

— „Ван Дорн“! — извика Бел на сержанта им. — В надстройката при асансьора има убиец. Последвайте ме!

Сержантът, ветеран от Морската пехота, обкичен с медали от Испано-американската война, затича веднага след детектива, като изкомандва хората си да го последват.

Вътрешността на оръжейната база беше огромно, подобно на катедрала място за упражнения, широко колкото цялото здание и на половината от дължината му. Касетъчният таван се издигаше до самия

покрив. Бел се затича към шахтите на асансьора и стълбите. Вратите на асансьора бяха затворени, а медната стрелка, указваща къде се намира кабината, сочеше върха на шахтата.

— Двама да стоят тук! — нареди той. — Не го пускайте навън, ако кабината тръгне надолу. Останалите, след мен!

Той изкачи четирите етажа на бегом, следван от подрънкващите войници, стигна до покрива и пристъпи навън, точно когато Джо Мъд с рев обиколи сградата, на метри пред синия самолет на сър Едисън Сидни Мартин.

Бел изтича до надстройката на асансьора. Вратите бяха заключени.

— Стреляйте по ключалката.

Войниците погледнаха към сержанта си.

— Хайде! — нареди им той.

Шестимата мъже стреляха по три пъти във вратата. Когато се отвори, Бел се хвърли вътре с пистолет в ръка. Помещението по поддръжката бе празно. Той сведе поглед към решетестия под. Виждаше кабината, която още бе на върха на шахтата, точно под него. И тя беше празна.

Хари Фрост бе изчезнал.

— Къде е? — извика сержантът. — Не виждам никого. Сигурен ли сте, че сте го видял тук?

Айзък Бел посочи отворения капак в пода на кабината.

— Спуснал се е по кабела.

— Невъзможно. Няма как някой да се задържи за този намастен кабел.

Бел скочи в кабината и погледна през отвора. С острия си взор забеляза две бразди в маслото, покрило стоманения кабел. Показа го на сержанта.

— Откъде, по дяволите, е намерил спирачно въже?

— Дошъл е подготвен — каза Бел, докато се прехвърляше от другата страна на кабината, за да поеме бегом по стълбите.

— Знаете ли кой е бил?

— Хари Фрост.

По лицето на стария войник пробягна страх.

— Преследваме Хари Фрост?

— Не се тревожете. Няма да стигне далеч.

— Чикаго е неговият град, господине.

— Както и нашият. А „Ван Дорн“ никога не се отказват.

26.

Същата вечер Айзък Бел паркира големия си „Пакард 30“ на един pistolетен изстрел разстояние от триетажното имение на улица „Диърборн“, в което се намираше клуб „Евърлей“, най-люксоznия бордей в Чикаго. Нахлупи шофьорското кепе ниско над очите си и загледа след двама едри агенти на „Ван Дорн“, които изкачваха предните стълби. Не бяха от Чикаго и портиерите и управителите нямаше да ги разпознаят — носеха достатъчно скъпи дрехи, за да имат вид на клиенти, чието място бе там. Позвъниха. Тежката дъбова врата се отвори, въведоха детективите вътре и вратата се затвори зад тях.

Бел наблюдаваше тротоарите за полицаи и гангстери.

Движение до вирчето светлина на една от уличните лампи привлече вниманието му. Дребна фигура, младеж с омачкан костюм и бомбе се промъкна покрай светлината, без да навлиза в нея, а после прекоси тротоара, достатъчно близо, за да го разпознае Бел.

— Даш!

— Здравейте, господин Бел.

— Откъде, по дяволите, се появи?

— Господин Бронсън ми разреши да ви докладвам лично. Осигури ми безплатен превоз, само трябваше да охранявам експресния влак на Оувърленд експрес.

— Идваш точно навреме. Носиш ли си револвера?

Джеймс Дашууд извади един дългоцевен колт от кобура на рамото си.

— Ето го, господин Бел.

— Виждаш ли онези френски прозорци на балкона на третия етаж?

— Третият етаж, да.

— Онези стълби водят от балкона до покрива. Предпочитам да не се замесвам в публична престрелка с някого, който се опитва да избяга от стаята през онези прозорци. Виждаш ли облата дръжка?

Зрението на Дашууд бе достатъчно остро, за да може да фокусира едва видимата сред сенките петсантиметрова топка.

— Видях я.

— Ако помръдне, стреляй по нея.

Бел извади златния часовник от джоба си и проследи голямата стрелка с пръст.

— След двайсет секунди нашите хора ще почукат на вратата на онази стая.

След двадесет и три секунди дръжката се завъртя.

Дашууд, обучен от майка си — бивш стрелец в шоуто на Дивия Запад на Бъфало Бил — стреля веднъж.

Дръжката излетя от вратата.

— Скачай! — викна Бел. — Да чуем какво има да ни каже този приятел.

След няколко секунди агентите на „Ван Дорн“ излязоха от предната врата на бордея, крепейки помежду си един мъж, сякаш бе пиян и му помагаха да ходи. Бел премести пакарда до тях и те го вкараха на задната седалка.

— Осъзнавате ли кой съм аз? — фучеше той.

— Вие сте градски съветник Уилям Фоули, известен някога с прякора „Бил Бордея“, не толкова заради красивото си лице, колкото заради управленческите си умения в сферата на порока.

— Ще наредя да ви арестуват!

— Кандидатирал сте се за втори мандат с платформа, заклеяваща бордеите.

— Съветникът носеше тези — каза единият детектив и показва на Бел два джобни пистолета, кама и кожена палка.

— Къде е Хари Фрост, Бил?

— Кой? — невинно се почуди Бил Фоули.

Като всеки успял чикагски престъпник, издигнал се до обществена длъжност, Фоули лесно разпознаваше детективите на „Ван Дорн“, особено когато седеше сред тях. Даваше му смелост знанието, че няма да го застрелят в някоя уличка или да го удавят в езерото Мичиган, за разлика от някои други организации в града.

— Хари Фрост? Никога не съм го чувал.

— Тази вечер харчеше парите му в най-скъпата къща за забавления в Чикаго. Пари, които ти е платил днес следобед, за да осребриш чек за пет хиляди долара.

Къде е той?

— Не ми остави адрес.

— Лошо за теб.

— Какво ще направите, ще ме предадете на шерифа? Който е чичо на жена ми?

— Както казах, шансовете ти за втори мандат зависят от това да се държиш прилично. Клиентът ни публикува вестници тук, които не би искал да те очернят, нали?

— Не ме е страх от вестниците на Уайтуей — подсмихна се Фоули. — Никой в Чикаго пет пари не дава за онова калифорнийско псенце, което...

Бел го прекъсна.

— Хората в Чикаго може и да потърпят още корумпираността ти, но определено ще теглят чертата, ако дори намекнем, че съветник Уилям Т. Фоули участва в заговор за убийството на госпожица Джозефина Джоузеф, Летящата любима на Америка.

Фоули облиза нервно устни.

— Къде — потрети Бел — е Хари Фрост?

— Напусна града.

— Съветник Фоули, не изпитвайте търпението ми.

— Не, не се шегувам! Тръгна си. Видях го!

— С кой влак?

— С автомобил.

— Какъв автомобил?

— „Томас Флайър“.

Бел се спогледа с Джеймс Дашууд. Флайърът беше здрава кола, с която лесно се прекосяваха пресечени местности, заради което и Бел я бе избрал за помощния си екип. Подобно превозно средство беше способно да се движи по лоши пътища и прерия, и дори по железопътни релси. Това щеше да направи Фрост изключително подвижен.

— В каква посока тръгна?

— На запад.

— Сейнт Луис?

Съветник Фоули сви рамене.

— По-скоро Канзас сити, накъдето продължава състезанието, ако е вярно това, което пише във вестниците.

— Сам ли е?

— Има си механик и шофьор.

Бел се спогледа отново с Даш. От Чикаго до Канзас сити имаше осемстотин километра и Фрост се беше подготвил за това.

— И двамата могат да стрелят — добави Фоули.

— Имена?

— Майк Стотс и Дейв Мейхю. Стотс кара. Мейхю е механикът. Работеше в телеграфната станция, докато не го хванаха да продава резултати от конни състезания на букмейкърите. Телеграфистите трябва да пазят това в тайна, знаете.

— Това, което не знам — рече Бел, мръщейки се, докато мислеше, — е защо изведнъж така се разприказвахте, съветник. Да не би да си измисляте в движение?

— Не! Знам само, че Хари няма да се връща. Направих му последна услуга.

— Откъде знаеш, че няма да се върне?

— Мислех, че никога няма да дочакам тоя ден, но вие го прогонихте.

Айзък Бел заведе Джеймс Дашууд в една закусвалня да хапнат и хлапето да му разкаже какво е открило в Сан Франциско.

— Последния път, когато ми прати телеграма, Даш, беше разбрал, че Челере и Ди Векио са били в Сан Франциско миналото лято. Челере пристигнал по-рано, работил като преводач, след което построил биплан, продал го на Хари Фрост, а последният изпратил машината в Адирондак и наел Челере да работи по самолетите на Джозефина в лагера им. И Челере, и Ди Векио избягали от Италия от кредиторите си. Ди Векио се самоубил. Какво още знаем сега?

— Спречкали са се.

Двама рибари имигранти от Италия, обясни Дашууд, чули дълго и гневно надвикване пред квартирата си. Ди Векио обвинил Марко Челере, че е откраднал идеята му за укрепване на крилете.

— Това вече го знам — каза Бел. — Челере пък казал, че е било обратното. Какво друго?

— Ди Векио започнал караницата, като се развикал на Челере, че е откраднал цялата машина. Челере отвърнал с въпрос — ако било

вярно, защо италианската армия купила неговите машини, а не тези на Ди Векио?

— И какво отвърнал Ди Векио?

— Че Челере е отровил пазара.

Бел закима нетърпеливо. И това го бе научил от Даниела.

— Какво тогава?

— Започнал да вика на Челере да си държи ръцете по-далеч от дъщеря му. Името ѝ е...

— Даниела, знам — прекъсна го Бел. — А какво общо има благоприличието на дъщеря му със сделката с италианската армия?

— Ди Векио извикал: „Намери си друга жена да ти върши мръсната работа.“

— Каква мръсна работа?

— Човекът използва дума, която преводачите ми много се затрудниха да преведат.

— Технически термин. Алетоне?

— Не технически термин. Момичето знаеше какво значи, но се боеше да го каже пред игуменката.

— Игуменката? — повтори Бел и фиксира протезето си със студен поглед. — Даш, какви си ги вършил?

— Бяха монахини.

— Монахини?

— Винаги сте ми казвал, че хората искат да говорят, само че трябва да ги предразположиш. Момичето беше единственият преводач от италиански, с когото рибарите пожелаха да говорят. Като започнаха, не можехме да ги спрем. Мисля, че беше, защото монахинята бе много красива.

Айзък Бел се пресегна през масата и потупа Дашууд по рамото.

— Браво на теб!

— Затова се забавих, защото ми отне дълго време да я намеря. Така или иначе, справяше се страхотно, докато онази дума не я спря. Умолявах ги, дори предложих да се моля с тях, и накрая тя ми прошепна: „Жиголо“.

— Ди Векио е обвинил Челере, че е жиголо? — Всъщност Бел не се изненада, спомняйки си как скоро след като Джозефина и Хари Фрост пристигнали в Сан Франциско, тя склонява съпруга си да ѝ купи биплана на Челере.

— Споменаха ли нещо по-конкретно?

— Ди Векио казал, че Челере е убедил дъщерята на италианския генерал да накара баща си да купи биплана. От чутото, рибарите решили, че по-младият мъж не за пръв път се опитва да сключва сделки с помощта на жени.

— А Ди Векио обвинил ли е Челере, че взима пари от жени?

— Купил някакъв двигател на авиационно изложение в Париж. Като че ли жена му осигурила средствата. В Сан Франциско обаче отново бил разорен. Мисля, че сделката с армията се провалила.

— Да, машината се разбила, докато генералът летял с нея.

— А, значи затова Ди Векио не спирал да обвинява Челере, че им е продал лош самолет и така направил целия модел нерентабилен.

— А Ди Векио обвинил ли е Челере, че е опитвал номера с жиголото с Даниела?

— Затова го предупреждавал: „Не докосвай дъщеря ми!“

— Изглежда рибарите ти са се натъкнали на страхотен скандал.

— Не точно. Живеели са там.

Бел се вгледа в лицето на младия детектив.

— Много информация си намерил, Даш, може би достатъчно, за да си струва чакането. Случайно ли попадна на всичко това или си знаел къде да търсиш?

— Второто и затова нещата стават още по-интересни. Господин Бел, двамата изобретатели са се карали пред хотела, където е умрял Ди Векио. В нощта, когато е умрял.

27.

Айзък Бел прикова Дашууд с тежък поглед, като веднага започна да преценява възможността гневният спор да е завършил с убийство.

— Същата нощ?

— Същата нощ. В същата къща, където Ди Векио се самозадушил, като угасил пламъка на газена лампа и оставил газта включена.

— Убеден ли си, че се е самоубил?

— Проучих случая. Затова и дойдох, за да ви обясня на четири очи защо смятам това, което смятам.

— Продължавай — подкани го Бел.

— Вече разследвах самоубийството, както ми бяхте наредил, когато чух за скандала. Казахте ми, че истинската фамилия на Марко Челере е била Престоджакомо. Открих, че е отседнал там под това име. Все повтаряте, че мразите съвпаденията, затова допуснах, че има връзка. Говорих с патолога на Сан Франциско. Призна, че обикновено не си правят труда да проучват внимателно причините за смъртта на италиански имигранти. В града имало много от тях и повечето били доста затворени. Зачудих се, ами ако се престоря, че мъртвецът не е италианец, а американец? И ако се престоря, че не е беден, а печели по три хиляди долара на година, има къща, прислужници и готвач? Какви въпроси бих задал, ако такъв човек се задуши в хотелската си стая?

Бел скри гордата си усмивка и попита строго:

— Какво ще заключиш?

— Газта е чудесен начин да убиеш някого и да ти се размине.

— Откри ли следи, които да потвърждават подобна спекулация?

— Ди Векио имал голяма цицина на главата, каза ми нощният администратор на хотела, сякаш бил паднал от леглото, когато припаднал. Или се е събудил омаломощен, опитал да стане и паднал. Или го е ударил същият човек, който е включил газта. За нещастие никога няма да разберем.

— Вероятно няма — съгласи се Бел.

— Може ли да ви попитам нещо, господин Бел?

— Давай!

— Защо поискахте да разследвам самоубийството му?

— Управлявам последната летяща машина, която Ди Векио е построил. Не се държи като машина, която би построил самоубиец. Самолетът е необичайно здрав, сякаш създателят му е обожавал да прави самолети и е искал да продължи да ги прави. Но това е само странно усещане, не доказателство.

— Но когато прибавим странното усещане към странната цицина на главата на Ди Векио, съвпаденията започват да се натрупват, нали?

— По един странен начин — Бел се усмихна.

— Но както казвате, господин Бел, никога няма да разберем. Ди Векио е мъртъв, както и човекът, който вероятно го е убил.

— Може би... — замислено промърмори Бел. — Даш? Онзи двигател от Париж, който Челере купил с парите на жена. Каза „някакъв двигател“. Какво имаше предвид?

Дашууд се ухили.

— Това много обърка горките монахини. Направо започнаха да си говорят сами.

— Защо?

— Рибарите го нарекоха полпо. Това значи „октопод“.

— Че кой двигател е като октопод? — почуди се Бел.

— Някоя осемцилиндрова „Антоанета“, може би.

— Ами, наричат октопода още „риба дявол“. Само че това няма смисъл, когато опре до двигатели.

Бел попита:

— Какво стана, когато монахините се объркаха?

— Рибарите опитаха с друга дума. Каламаро.

— Какво е това? Сепия?

— Да, така я преведе Мария.

Мария беше красивата монахиня.

— Двигател като сепия или октопод? Доста са различни, всъщност: сепията е дълга и тясна с пипала отзад, а октоподът е тумбест, кръгъл и има осем пипала. Даш, искам да отидеш в библиотеката. Открий какво общо имат госпожа Сепия и господин Октопод.

Юстърс Уийд, роденият в Чикаго помощник на Анди Моузър, поиска от Анди да го освободи за вечерта, за да се сбогува с приятелката си, която живееше в Южната част.

— Върни се преди изгрев — каза му Анди. — Ако времето се задържи ясно, ще полетят към Пеория.

Юстърс обеща, че ще се върне навреме — знаеше, че ще спази това обещание, защото майката на Дейзи ще стои от другата страна на холната врата и ще слухти. Опасенията му, разбира се, се оказаха верни. В девет вечерта госпожа Рамзи се обади от другата стая:

— Дейзи? Пожелай приятна вечер на господин Уийд. Време е за лягане.

Юстърс и червенокосата хубавица Дейзи дълго време се гледаха, сигурни, че ще е по-подходящо време за лягане, когато майка ѝ не е наблизко. Но майка ѝ беше наблизко, затова Юстърс отвърна любезно:

— Лека нощ, госпожо Рамзи — и получи твърдо „Лека нощ“ през затворената врата. Юстърс неочаквано разбра, че госпожа Рамзи не е толкова коравосърдечна, колкото бе предположил. Прегърна Дейзи за истинска целувка за лека нощ.

— Кога ще се върнеш? — прошепна тя, когато устните им се разделиха, за да си поемат дъх.

— Състезанието ще продължи още три седмици, ако всичко мине добре. Може би четири. Надявам се да съм си вкъщи след месец.

— Толкова дълго! — изстена Дейзи. След това ненадейно попита: — Хубава ли е Джозефина?

С второто си мъдро осенение за вечерта, Юстърс отвърна:

— Не съм обръщал внимание.

Дейзи го целуна настойчиво и се притисна до него, докато майка ѝ не извика през вратата:

— Лека нощ!

Юстърс се запрепъва надолу по стълбите на сградата. Главата му се маеше, а сърцето му преливаше от радост.

Двама здравеняци бяха застанали на тротоара, момчета от Западната част.

На Юстърс му се стори, че го чака схватка и че няма да я спечели. По-добре да избяга. Беше висок и слаб и вероятно можеше лесно да им се измъкне. Но преди да успее да помръдне, те се разделиха и

застанаха от двете му страни. За негово изумление и внезапен ужас, отвориха по един сгъваем нож.

— Шефът иска да те види — каза единият. — Тихо ли ще дойдеш?

Юстъс кимна, без да откъсва очи от ножовете.

— За какво става дума?

— Ще разбереш.

Поведоха го през няколко пресечки до улица с барове. Там го въведоха в един от тях, слабо осветен и задимен. Прекосиха го и влязоха в задна стаичка, кабинета на собственика. Той беше мъж с бирен корем и бомбе, жилетка и вратовръзка. Седеше зад бюро, където нагрятото от свещ клокочеше чугунено гърненце с парафин. Миришеше подобно на изгорелия рицин от изпаренията на двигателя „Гном“ на Айзък Бел.

До гърненцето имаше къса медна тръба, миниатюрна кана за вода с тясно гърло, кожена торба, малко по-дълбока от дългата тръба и дебела палка с гъвкава дръжка и ремък за увиване около китката.

— Затворете вратата!

Здравеняците го сториха и застанаха от двете ѝ страни. Собственикът на бара направи знак на Юстъс да се приближи.

— Казваш се Юстъс Уийд. Момичето ти се казва Дейзи Рамзи. Хубавка. Искаш ли да остане такава?

— Какво ще...

Мъжът взе палката и остави тежкия край да се поклаща като махало.

— Или искаш да се върнеш след състезанието и да видиш мекица на мястото на лицето ѝ?

Паникьосан, Юстъс реши, че са го сбъркали с някой. Мислеха си, че дължи пари от хазарт, което беше абсурдно, защото той не играеше хазарт, освен билиард, но пък бе твърде добър, за да го нарича „хазарт“.

В следващия миг осъзна, че не са го сбъркали с никой. Знаеха, че поддържа самолета на главния детектив от „Ван Дорн“. И знаеха за Дейзи.

Юстъс започна:

— Защо... — вероятно бе свързано с Хари Фрост, лудия, опитващ се да убие Джозефина.

Преди да успее да довърши въпроса си, собственикът го прекъсна със спокоен тон.

— Защо те заплашваме ли? Защото ще направиш нещо за нас. Ако го направиш, ще се върнеш в Чикаго и ще намериш Дейзи както си я оставил. Обещавам ти, че още тази нощ ще разпространим новината: ако някой даже ѝ подсвирне на улицата, ще го довлекат, за да отговаря пред мен. Ако не направиш каквото искаме... ще те оставя да се досетиш сам. Всъщност няма нужда. Вече ти казах, нали? Разбираш ли?

— Какво искаш?

— Искам да ми кажеш, че разбираш, преди да продължим с това, което искаме.

Юстърс не виждаше друг изход, освен да каже:

— Разбирам.

— Разбираш ли, че ако отидеш при ченгетата, няма как да знаеш кои ченгета са наши ченгета.

Юстърс бе отраснал в Чикаго. Знаеше за ченгетата и гангстерите и знаеше старите истории за Хари Фрост. Кимна — разбираше. Собственикът на бара повдигна вежди и зачака, докато Юстърс не каза:

— Разбирам.

— Добре. Тогава с Дейзи ще живеете щастливи.

— Кога ще ми кажеш какво искате?

— Веднага. Виждаш ли гърненцето?

— Да.

— Виждаш ли какво къкри там?

— Мирише на парафин.

— Така е. Парафинов восък. Виждаш ли това? — Той вдигна десетсантиметровата медна тръба.

— Да.

— Знаеш ли какво е това?

— Медна тръба.

— Издухай пламъка на свещта.

Юстърс сбърчи чело, объркан. Мъжът срещу него каза:

— Наведи се и издухай пламъка, за да спре парафинът да къкри.

Юстърс се наведе, чудейки се какъв е този номер и дали нямаше да го ударят или да плиснат врящия восък в лицето му. Докато

издихваше пламъка, космите по врата му настръгнаха. Никой не го удари. Никой не го заля с врящ восък.

— Добре. Сега ще го изчакаме да изстине.

Съдържателят на бара зачака в пълно мълчание. Биячите на вратата запристъпваха от крак на крак. От бара се дочу неясен разговор и груб смях.

— Вземи тръбата.

Юстъс я взе, повече любопитен, отколкото уплашен.

— Потопи единия край в парафина. Внимателно, да не си изгориш пръстите на гърнето. Още пари.

Юстъс потопи тръбата в парафина, който се сгъстяваше и втвърдяваше.

— Подръж я... — След шестдесет секунди мъжът каза: — Извади я. Добре. Сега в каната, за да я охладиш... Подръж я. Така, сега ще трябва да си бърз. Обърни я с празния край надолу, за да запуши парафинът горния край... Току-що направи запушалка. Виждаш ли.

— Да, този край е запушен.

— Сега вземи каната и излей водата от нея в тръбата. Внимателно, не ти трябва много. Около две лъжици, нали така?

— Да, така мисля — съгласи се Юстъс.

— Сега, дръж я права и не разливай. Потопи показалеца на другата си ръка във восъка... Не се тревожи, няма да се опариш. Ще те жегне малко, защото е топъл, но не пари.

Юстъс потопи пръст.

— Почти сме готови — каза съдържателят. — Гребни малко восък и запуши с него другия край.

Юстъс изпълни. Натъпка восъка в отвора и заглади краищата.

— Направи го пак, вкарай още малко, трябва да сме сигурни, че е водоустойчиво — напълно водоустойчиво. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Добре, обърни го. Да видим дали капе.

Юстъс леко го обърна и го задържа, като ученик, който показва, че е свършил работата за шест плюс.

Онзи срещу него взе тръбата от ръката му и я разтърси силно. Запушалките работеха. Не течеше вода. Пусна тръбата в торбата, стегна връзките и я подаде на Уийд.

— Гледай да не я държиш на топло, за да не се разтопи восъкът.

— Какво да правя с нея?

— Гледай никой да не я вижда, докато някой не дойде да ти каже къде да я оставиш. След това я сложи, където ти кажат.

Напълно озадачен, Юстърс Уийд претегли торбата в длан и попита:

— Това ли е всичко?

— Всичко? Името на твоето момиче е Дейзи Рамзи. — Ниският, тантурест собственик на бара взе палката и така силно удари с нея бюрото, че гърненцето подскочи. — Това вече е всичко.

— Разбирам — побърза да каже Юстърс, макар да не разбираше почти нищо. Като начало, защо беше цялото изпълнение с гърненцето, пръчката и водата. Защо просто не му подаде торбата с пръчката в нея?

Мъжът го изгледа сурово и се усмихна.

— Чудиш се защо е всичко това, нали? — Той посочи гърненцето.

— Да, сър.

— За да нямаш извинение, ако изгубиш каквото ти дадох. Вече можеш да направиш второ. Ти си механик на самолети, един от най-добрите. Можеш да направиш каквото си поискаш. За да може, когато някой ти каже къде да го поставиш, да го поставиш където ти каже? Ясно?

— Разбирам.

— Добре, изчезвай от тук! — Мъжът даде знак на биячите. — Ще те изпратят от квартала, без никой да те тормози. Сега си ценен, не искаме хората да се чудят защо си насинен. Обаче, да не забравиш, никой не бива да вижда тръбата с вода. Ако някой започне да пита, Чикаго ще загуби една хубава муцунка.

Биячите го изведоха през вратата. Собственикът се провикна на изпроводяк:

— Между другото, ако се чудиш какво е това и как ще работи, недей. А ако разбереш и не ти се понрави, помни нослето на Дейзи. И очите й.

Айзък Бел остави Дашууд в малко хотелче на една пресечка от „Палмър хаус“^[1], което даваше стаи с отстъпка на извънградски агенти от „Ван Дорн“. След това се върна в района на червените фенери и

паркира на добре познатата улица, която не се бе променила особено за десет години. Край склада за вестници имаше камиони, вместо каруци, но улиците още бяха покрити с хлъзгави павеа, а в порутените здания се помещаваха барове, бордеи, съмнителни квартири и заложни къщи.

На слабата светлина на редките улични лампи, той виждаше ъгъла, където се срещаха старата и новата стена, вдигната след взрива на Фрост. На прага спеше мъж — същият праг, където се бяха сгушили децата през онази вечер. От малка уличка излезе една проститутка.

Забеляза пакарда и приближи, изпълнена с надежда. Бел отвърна на усмивката ѝ, погледна я в очите и ѝ подаде десетдоларова банкнота.

— Прибери се. Почини си тази вечер.

Дори и за миг не бе повярвал, че „Ван Дорн“ са прогонили Хари Фрост от Чикаго. Престъпникът бе напуснал града по собствена воля и по собствени причини. На Бел му бе напълно ясно, че Хари Фрост е колкото непредсказуем, толкова и адаптивен. В онзи „Томас Флайър“ гангстерът щеше да контролира прериите на Средния Запад и огромната равнина отгатык Мисисипи, докато политици, банкери и бандити от чикагската му организация го прикриваха, пращаха му пари и изпълняваха заповедите му.

А това, че бе взел телеграфен работник в колата бе извратено гениален ход. Хари Фрост щеше да праща Дейв Мейхю да се катери по телеграфните стълбове да подслушва морзовия код и да му докладва за хода на състезанието. Направо дяволско, помисли си Бел.

Фрост бе организирал нещата така, че стотици хора да му помагат в издирването на Джозефина.

Един пияница се препъна иззад ъгъла, строши бутилката си в канавката и ревна с пълно гърло:

*„Ела, Джозефина, в моята летяща машина...
Нагоре, нагоре, по-високо лети...“*

---

[1] Палмър хаус — четиризвезден хотел в Чикаго. — Б.пр. ↑

28.

Джеймс Дашууд настигна Айзък Бел на около триста километра на запад от Чикаго, в едно железопътно депо близо до панаирното поле на Пеория, край бреговете на река Илинойс. Беше гореща, влажна вечер — обичайна за Средния Запад, каза Бел на младия калифорниец, и във въздуха тегнеше миризмата на въглищен дим, пара, траверси, намазани с креозот, и пържената вечеря на механиците.

Помощните влакове бяха спрели непосредствено един до друг на съседни странични коловози, освободени специално за състезанието. Влакът на Бел беше най-близо до главния коловоз, с изключение на един златисто зеленикав, собственост на дървосекачески магнат, който бе инвестирал в синдиката Вандербилт. Той беше заявил, че няма причина да не продължи да следи състезанието отблизо, въпреки че самолетът на неговия кандидат се разби в една сигнална кула. Пилотът, Били Томас, извади късмет и сега се възстановяваше. Той е истински спортсмен и би настоял шоуто да продължи и без него, твърдеше магнатът.

Влакът на Джозефина бе от другата страна на този на Бел — изрично бе накарал машиниста си да се нареди до шестте жълти вагона. И двата влака бяха пуснали автомобилните си рампи, за да могат роудстърите да излязат, за да търсят части в железариите на Пеория и да разучат пътя напред. От вечерното парти, което Престън Уайтуей бе организирал, се носеха смях и звън на кристал. Дашууд намери Бел, взрян в едромащабни топографски карти на Илинойс и Мисури, които висяха от тавана на хангарния вагон.

— Какво намери, Даш?

— Намерих една книга по морска зоология, „Проучване на цефалоподите“. Сепията и октоподът са цефалоподи.

— Да, доколкото помня — каза Бел. — Какво общо имат?

— Тягата.

Бел се завъртя вихрено с лице към Дашууд.

— Разбира се! И двете се движат, като изтласкват вода в противоположна на движението посока.

— Сепията повече от октопода, който предпочита да ходи и да се приплъзва.

— Движат се реактивно.

— Но с какъв двигател биха ги сравнявали онези рибари.

— С термодвигателя на Платов. Той използваше думата „реактивно“. — Бел се замисли. — Значи рибарите са чули Ди Векио да обвинява Челере, че е жиголо, задето е взел пари от жена и е купил някакъв двигател по време на парижко изложение. Реактивен двигател. Звучи точно като термодвигателя на Платов.

Тежка ръка потропа по стената на вагона и на върха на рампата се появи обилно изпотен мъж.

— Главен детектив Бел? Аз съм Асбъри, контактът за централен Илинойс.

— Да, разбира се. Влез, Асбъри.

Мъжът бе пенсиониран полицаи, който от време на време покриваше района на Пеория, обикновено в случай на банкови обири. Бел се ръкува с него, представи му детектив Дашууд от Сан Франциско и попита:

— Какво си намерил?

— Ами... — Асбъри обърса капките от лицето си с червена кърпичка, докато обмисляше отговора си. — Състезанието доведе много непознати в града. Но досега не съм видял някого с размерите на Хари Фрост.

— А някой хвана ли ти окото? — попита търпеливо Бел.

Колкото по на запад отиваха, толкова по-лаконични полицаи и детективи очакваше да среща, пред някои от които шериф Ходж от Норт Ривър би изглеждал като плямпало.

— Имаше един комарджия тежкар от Ню Йорк. Дойде с няколко здравеняци. Веднага ме надуши.

— Тумбест тип на средна възраст, с кариран костюм? Мирише на бръснарница.

— Същият. Мухите се рояха на парфюма му като прилепи по залез.

— Джони Мъсто, от Бруклин.

— Какво прави чак в Пеория?

— Едва ли е дошъл да се изкъпе в реката. Благодаря, Асбъри. Ако наминаваш през вагон-ресторанта на господин Уайтуей, кажи им,

че съм поискал да ти направят нещо за вечеря... Даш, иди да понаобиколиш Мъсто. Ако имаме късмет, няма да разбере, че си от „Ван Дорн“. От другия край на страната си, все пак — добави Бел, макар че най-добрата дегизировка на Дашууд бе излъчването му на църковен хорист. — Дай ми револвера си. Ще забележи издутината под палтото ти.

Бел прибра дългоцевния „Колт“ в чекмеджето на бюрото си и извади изпод шапката си джобния си пистолет.

— Ето ти това.

— Няма проблем, господин Бел. — Дашууд се усмихна и направи рязко движение с китката си. Лъскав малък пистолет изскочи от ръкава право в дланта му.

Айзък Бел беше впечатлен.

— Браво, Даш! Хубав пистолет!

— Подарък за рождения ден.

— Сигурно от майка ти?

— Не, срещнах едно момиче, което играеше карти. Усвоих навика от баща й. И той играе карти.

Бел кимна, доволен, че от хористчето оставаше все по-малко.

— Върни се тук, когато приключиш с Мъсто — каза той и отиде да търси Димитри Платов.

Откри руснака да слиза с бавна крачка по рампата на хангарния вагон на Джо Мъд. Бършеше масло от пръстите си с потопена в бензин кърпа.

— Добър вечер, господин Платов.

— Добър вечер, господин Бел. Горещо у Пеория.

— Може ли да ви попитам дали сте продавал термодвигател в Париж?

Платов се усмихна.

— А аз питам вие питате защо?

— Научих, че един италианец, изобретател на летящи машини на име Престоджакомо, може да е купил някакъв „реактивен“ двигател в Париж.

— Не от мен.

— Може да го е купил под различно име. Може да се е нарекъл Челере.

— Пак не купува от мен.

— А срещал ли сте Престоджакомо?
— Не. Всъщност, никога не чувам за Престоджакомо.
— Направил е впечатление. Продад е биплан на италианската армия.
— Не съм познал италианци. Освен един.
— Марко Челере?
— Не познавам Челере.
— Но знаете кой е?
— Разбира се, италианецът, правещ машината на Джозефина и онази голямата, която поправям за Стив Стивънс.
Бел нарочно смени темата.
— Какво мислите за машината на Стивънс?
— Не би било честно да обсъждам.
— Защо?
— Работата ви е за Джозефина.
— Пазя я, не работя за нея. Просто ви питам за неща, които биха ми помогнали да я пазя по-добре.
— Не виждам какво общо имала машината на Стивънс с това.
Бел отново смени подхода и попита:
— А срещнахте ли друг руснак в Париж? Сикорски?
Бакенбардите на Платов се дръпнаха в огромна усмивка.
— Сънародник гений!
— Научих също така, че вибрациите са сериозен проблем при повече от един двигател. Може ли Сикорски да поиска двигателя ви за машините си?
— Може би някой ден. Ще ме извинявате ли, моля? Дългът дава зов.
— Разбира се. Извинете, че ви отнех от времето... О, господин Платов? Може ли да ви задам само още един въпрос?
— Да?
— Кой беше италианецът, когото познавахте в Париж?
— Професорът. Ди Векио. Голям ум. Не практичен, но големи идеи. Не можеше да направи реалност, но големи идеи.
— Моят моноплан е на Ди Векио и се справя страхотно — каза Бел, чудейки се защо Даниела му бе казала, че не познава Платов. — Бих го нарекъл реализирана идея.
Платов сви рамене.

— Познавахте ли Ди Векио добре?

— Никак дори. Само слушал съм лекция. — Ненадейно руснакът се огледа, сякаш за да е сигурен, че са сами и понижи тон заговорнически: — За биплана с два двигателя на Стивънс? Вие сте прав. Вибрациите на два двигателя разтърсват. Разтърсват на парчета. Извинете сега, моля.

Айзък Бел наблюдава известно време как руснакът се разхожда с важна крачка по полето, кланя се на дамите и целува ръцете им. Платов, помисли си детективът, по-голяма фурия си и от термодвигателя си.

И не можеше да повярва, че този човек така и не се е представил на красивата дъщеря на професор Ди Векио.

Бел продължи да разглежда топографските карти, за да си набележи места, където Фрост би могъл да атакува. Даш се върна и съобщи, че Джони Мъсто черпи наред репортерите.

— Не е незаконно — отбеляза Бел. — Букмейкърите живеят от информация. Като детективите.

— Да, господин Бел. Само че го последвах до железопътното депо и го видях да дава на същите репортери и пачки пари.

— Какво смяташ, че прави?

— Ако ги подкупва, не мога да разбера какво биха направили за него в замяна.

— Едва ли иска името си във вестниците — каза Бел.

— Какво иска тогава?

— Покажи ми къде е.

Даш посочи и каза:

— Близо до реката има един товарен вагон, където играят зарове. Мъсто събира залозите.

— Навъртай се наоколо, така че да чуваш, но не толкова близо, та да се сети, че сме заедно.

Бел подуши бруклинския комарджия, преди да го чуе — силен аромат на гардении надви по-грубите миризми на траверси и локомотивен дим. Тогава чу пресипналият шепот на Мъсто:

— Залагайте, господа! Залагайте!

Бел заобиколи самотния вагон, спрян в един тъмен ъгъл на депото.

Един бандит с очи като стъклени топчета побутна Мъсто.

— А, това ако не е един от най-добрите ми клиенти. Никога не е късно да увеличите инвестицията си, сър. Колко да добавим към трите ви хиляди за Джозефина? Трябва да ви предупредя обаче, шансовете й растат. Хаплата вече е с петнайсет към едно, някои хора забелязват, че настига Стивънс.

Усмивката на Бел беше по-дружелюбна от гласа му.

— Всъщност, чудя се дали комарджиите не се опитват да повлияят на състезанието.

— Кой, аз ли?

— Далеч сме от Бруклин, Джони. Какво правиш тук?

Мъсто възрази силно.

— Няма що да се бъркам. Победи, загуби, равни все ми е тая. Вие залагате, господин Бел. И сте, така, светски човек, ако ви преценявам вярно. Знаете, че букито никога не губи.

— Не е вярно — каза Бел. — Понякога губи.

Мъсто се спогледа изумен с бодигардовете си.

— Тъй ли? Кога това?

— Когато стане алчно.

— Какви ги говорите? Кой е алчен?

— Подкупваш репортери.

— Това са глупости. С какво могат тия драскачи да ми помогнат?

— Могат да похвалят някой самолет пред милиони залагащи читатели. С други думи, да изкривят залозите.

— Вярно ли? И кой самолет хваля?

— Този, който хвалиш от самото начало: безглавият пушър на Едисън Сидни Мартин.

— Това си е класна машина — възрази Мъсто. — Не й трябва помощ от Джони Мъсто.

— Но пък въпреки това получава много помощ от Джони Мъсто.

— Ей, не е като да преча на състезанието. Само давам информация. Обществено дело, така да се каже.

— Бих го нарекъл признание.

— Нищо не можете да докажете.

Усмивката на Айзък Бел изчезна. Детективът прикова със студен поглед букмейкъра.

— Мисля, че познаваш Хари Уорън.

— Хари Уорън? — Джони Мъсто поглади двойната си брадичка.
— Хари Уорън? Хари Уорън... Чакай да помисля. А, да! Не е ли оня от вашите, дето шпионира нюйоркските банди?

— След два дни Хари Уорън трябва да ми прати телеграма, че се е видял с теб в офиса на „Ван Дорн“ в хотел „Никърбокър“ на Четиридесет и втора и Бродуей. Ако не го направи, ще те погна.

Бодигардовете на Мъсто изгледаха лошо детектива.

Бел не им обърна внимание.

— Джони, искам да го разгласиш: нямам проблем със залозите. Имам проблем с хора, които се опитват да ги изкривят.

— Аз не съм виновен за това, дето вършат другите.

— Разгласи го!

— А на вас какво ще ви помогне?

— Няма да могат да кажат, че не са били предупредени. Приятно пътуване до Ню Йорк.

Мъсто изглеждаше съсипан.

— Как ще се върна в Ню Йорк след два дни?

Айзък извади златния джобен часовник, отвори капака му и показва на Мъсто колко е часът.

— Тичай бързо и може да хванеш влака за мляко до Чикаго.

— Джони Мъсто никви влакове за мляко не взима.

— Когато стигнеш до Чикаго, може да се глезиш с „Туентиът сенчъри лимитед“.

— Ами състезанието?

— Два дни. Ню Йорк.

Букмейкърът и хората му тръгнаха, мърморейки възмутено.

Джеймс Дашууд излезе от мястото си за подслушване на тавана на вагона.

Бел му смигна.

— Един по-малко. Той обаче не е единственият надувко в голямата игра, който следва състезанието. Искам да наблюдаваш и останалите. Разрешавам ти да залагаш само толкова, колкото да се радват на присъствието ти.

— Мислите ли, че Мъсто ще се появи отново? — попита Даш.

— Не е глупав. За съжаление, вече е нанесъл вреда.

— Как така, господин Бел?

— Подкупените репортери вече са изпратили статиите си. Ако наистина има саботьор, който се опитва да обезвреди водачите, Мъсто току-що е направил Едисън Сидни Мартин негова основна цел.

29.

Илинойските гръмотевични бури отново се разразиха и разделиха състезанието на две. Изоставащите летци, тръгнаха късно от Пеория заради механични проблеми или умора, кацнаха в Спрингфийлд. Лидерите Стив Стивънс и сър Едисън Сидни Мартин се опълчиха на черните облаци на западния хоризонт и продължиха напред с надеждата да достигнат състезателната писта в Колумбия, преди бурите да ги свалят от стотици метри височина.

Джозефина, точно между водачите и изоставащите, реши да продължи. Айзък Бел остана с нея, без да изпуска земята от поглед, търсейки следа от Хари Фрост.

Помощните влакове на водачите в началото се движеха паралелно със самолетите, а след това ускориха, за да ги посрещнат на пистата с платнени покривала, за да запазят машините от дъжда, както и с колчета и въжета, за да не ги издуха силния вятър.

Марко Челере играеше докрай ролята си на добрия и услужлив Платов, като наблюдаваше работата на огромната свита механици, помощници и прислуга на Стивънс. След това взе три дъждобрана и изтича да помогне на Джозефина и Бел, когато се появиха от небето, прорязвано от светкавици.

Двойката жълти моноплани спряха, секунди преди да започне проливният дъжд.

Челере хвърли един дъждобран на Джозефина и още един на Бел, който рече:

— Благодаря, Платов! — И извика към Джозефина: — Хайде, Джозефина, момчетата ще го вържат!

Той обгърна раменете ѝ с дългата си ръка и я поведе, докато казваше на Платов:

— Представяш ли си да съобщя на господин Ван Дорн, че Летящата любима на Америка е покосена от мълния.

— Ще бъда помагащ тук, не се тревожете. — Платов сложи своя дъждобран. Огромни капки заудряха по прашната земя. За миг засъскаха, изпарявайки се в жегата. Малко след това небето почерня

като през нощта и мразовит вятър запрати пелени от дъжд през вътрешното поле. Последните зрители затичаха към хотела до трибуните.

Хората на Бел — Анди Моузър и помагачите му — покриха „Орела“. Юстърс Уийд, новият механик от Бъфало, каза:

— Няма проблем, господин Платов, оправихме се.

Челере изтича да помогне на несръчните детективи механици на Джозефина да обезопасят и нейния самолет. Това му напомни колко бе влудяващо да не може да работи по машината ѝ — по собствената си машина — за да може да лети на пълни обороти. Джозефина бе добра, но не чак толкова. Челере може и да беше труфаторе, измамник, но притежаваше едно гениално умение — на механик.

Челере изчака, докато машините бяха покрити и докато се увери, че Бел няма да се върне. Тогава изтича през дъжда към пушъра на Едисън Сидни Мартин. Престори се, че проверява здравината на въжетата, макар че едва ли някой го виждаше през пелената мрак и вода. Баронетът и механиците му се бяха скрили във влака си. Челере имаше възможност да свърши малко работа. Само че трябваше да работи бързо и да свърши нещо неочаквано.

Изтрещя гръм. Мълния удари покрива и по водосточните тръби за кратко се процеди зелен остатъчен пламък. Следващата мълния падна наред вътрешното поле и Марко Челере осъзна, че Бел разумно се е скрил от яростта на майката природа. Затича се към най-близкото прикритие, временна дървена барака, издигната, за да се снабдяват летящите машини с бензин, масло и вода.

Някой друг също се криеше там.

Твърде късно, за да се върне. Вътре седеше англичанинът Лайънъл Ръгс, главният механик на баронета и основната причина досега Челере да страни от безглавия пушър, с изключение на дупката, която проби в Белмонт парк.

— Какво правеше с машината на шефа?

— Проверях въжета.

— Дълго време ги проверяваше.

Челере наведе глава, уж смутен.

— Добре, хванал ме. Гледах конкуренция.

— Гледаше или я работеше? — студено попита Ръгс.

— Работил? Какво да съм работил?

Лайънъл Ръгс пристъпи близо до него. Беше по-висок и по-едър от Челере. Загледа го изпитателно, а после се усмихна някак тъжно.

— Джими Бързия. Подозирах, че си ти зад тия къдрици.

Марко Челере знаеше, че няма смисъл да отрича. Ръгс го бе разпознал. Преди петнадесет години бяха работили заедно в една и съща работилница от четиринадесет до осемнадесетгодишна възраст. Дори споделяха една стая под стрехите на собственика. Челере винаги се бе страхувал, че рано или късно ще се сблъска с миналото си. Механиците в малкия нов свят на авиацията не бяха много. Джими Бързия беше английският му прякор, заигравка с фамилията му Престоджакомо, която англичаните толкова трудно произнасяха. Разпозна Ръгс отдавна и затова странеше от него. Сега двамата стояха лице в лице наред гръмотевичната буря.

— Какъв е този руски цирк? — попита Ръгс. — Сигурно са те хванали да крадеш нещо, като в Бирмингам. Едно е да оправяш дъщерята на дъртия — браво на теб — но да му крадеш дизайна за металообработващата машина, това беше подло. Старецът беше добър с нас.

Челере се озърна. Бяха сами. Около бараката беше пусто.

— Плановете на стареца не ставаха. Машината не проработи.

Ръгс поморавя.

— Естествено, че няма да проработи, открадна плановете му, преди да ги довърши... Ти беше, нали? Ти проби подпорната греда на крилото!

— Не.

— Не ти вярвам, Джими!

— Не ме интересува дали ми вярваш.

Лайънъл Ръгс се удари по гърдите.

— Мен ме интересува! Шефът е добър човек. Може да е аристократ, но е добър човек и заслужава да спечели. Не заслужава да умре в катастрофа, която малка сплетничеща гад като теб е предизвикала!

Марко Челере се огледа, за да е напълно сигурен, че са сами. Дъждът трополеше оглушително по тенекиения покрив. На два метра от бараката не се виждаше нищо.

— Забравяш, че правя инструменти.

— Как мога да забравя? На това ни научи старецът. Даде ни покрив над главите, закуска, обед и вечеря. Даде ни добър занаят. А ти му се отплати, като му открадна мечтата. И си я провалил, защото си твърде мързелив и нетърпелив дори за да я да сбъднеш вместо него.

Челере извади изпод дъждобрана си гъвкавата си линия.

— Знаеш ли какво е това?

— Линийката, която размахваш, докато се правиш на друг.

— Вярваш ли, че линийката ми е просто линийка?

— Виждаш съм те да я вадиш. Какво ѝ е специалното?

— Нека ти покажа.

Челере вдигна инструмента на слабата светлина от отворената врата на бараката. Ръгс проследи движението. Челере рязко запрати линийката като камшик напред. Ръгс изхълца и стисна гърлото си, за да удържи кръвта.

— Тази е бръснач, не е същата, която Димитри Платов размахва. Бръснач, за всеки случай. Е, сега, ти си случаят.

Ръгс се оцъкли. Пусна гърлото си и посегна към Челере. В ръцете му обаче не бяха останали сили и той падна, пръскайки кръв по италианеца.

Челере го наблюдаваше как умира в краката му.

Това бе едва второто му убийство и не бе по-лесно, макар и с добра цел. Ръцете му трепереха, а паниката се надигна, заплашвайки да превърне мозъка му в замръзнала буца, неспособна да мисли или да действа.

Трябваше да бяга. Нямахше къде да скрие тялото или да се отърве от него.

Дъждът щеше да спре и щяха да го хванат. Опита се да си представи какво би било да избяга. Дъждът щеше да отмие кръвта от дъждобрана му, но все пак щяха да го преследват. Погледна бръснача и ненадейно си представи как реже плат.

Бързо приклепна и срязва джобовете на Ръгс, като взе от тях монети и пачка пари, както и кожен портфейл. Натъпка ги в джобовете си, срязва жилетката на Ръгс и взе евтиния му джобен часовник. Огледа тялото, видя златния годежен пръстен на Ръгс и взе и него. После изтича под дъжда.

Нямахше време за саботаж. Ако по някакво чудо му се разминеше убийството, щеше да се върне и да опита отново.

На двеста километра от Колумбия, Илинойс, но още далеч от река Мисисипи, пътническият влак, движещ се на запад, забави и спря на един страничен коловоз. Марко Челере се молеше да спират за вода. В паническото си бягство той се бе надявал ирационално, че няма да го хванат, ако успее да се прехвърли оттатък Мисисипи. Молейки се да са отбили за вода, той притисна лице в прозореца и проточи врат, за да погледне водния резервоар. Защо спират толкова близо до следващия град?

Двама бизнесмени, седнали срещу него в луксозния вагон, като че ли го зяпаха. Реши да пътува така, защото му се струваше, че ще е по-безопасно да е в луксозен, а не в обикновен вагон. На закритите платформи, съединяващи вагоните, започна суетня. Челере очакваше да се покаже едър шериф с тенекиена звезда на палтото и пистолет в ръка.

Вместо това се показва вестникарче и, тичайки по пътеката между седалките, викаше:

— Идва голямото самолетно състезание!

Марко Челере купи един брой на „Анибал куриър пост“ и го прегледа със страх за новини за убийство и заподозрян, отговарящ на неговото описание.

Информацията за състезанието бе на първа страница. Престъпник Уайтуей, описан като „прозорлив, отворен към новото бизнесмен“, бе цитиран с думите:

„Колкото и да ни натъжава неотдавнашната смърт на Марк Твен — бардът на Анибал — още по-тъжно е, че господин Твен не доживя, за да види летящите машини от Голямата въздушна надпревара «Уайтуей», над САЩ от Атлантика до Тихия океан, да се приземяват в родния му град Анибал, Мисури.“

Челере прегледа и кратките новини, несвързани с града, които местните репортери взимаха от телеграфната мрежа. Първата беше интервю с „изявен авиационен специалист“, който твърдеше, че

безглавият пушър на Едисън Сидни Мартин е самолетът, с който трябва да се съобразяват останалите. „Най-здравият и най-бързият, а двигателят му се подобрява всеки ден“, твърдеше специалистът.

Сега, без Ръгс, ще се подобрява по-рядко, помисли си Челере. Но прочутият баронет нямаше да има проблеми да си наеме най-добрите механици. Пушърът си оставаше най-сериозната заплаха за първото място на Джозефина.

Челере се разрови още. Щатските запасници се бяха активизирали. Сърцето му прескочи, но веднага разбра, че е заради стачка на работниците от анибалската фабрика за цимент. Работниците били подстрекавани от „чужденци“, от „италианци“, които пък търсели закрила от италианското консулство в Сейнт Луис. Слава Богу, че се правеше на руснак, помисли си той, само за да вдигне глава и да види как мрачните бизнесмени свалят вестниците си и го гледат с присвити очи. Не приличаше на италианец с дегизировката си, но нямаше съмнение, че най-много от всички пътници във вагона прилича на чужденец. Или може би вече бяха прочели новина за убийството, както и описание на бакенбардите му, къдравата му коса, линията и сламената шапка с червена лента?

Мъжът, който седеше по-близо до него, се приведе напред.

— Хей, ти! — обърна се грубо той към него. — Ти... господине?

— На мен ли говорите, сър?

— Ти от стачкуващите ли си?

Челере претегли опасността от това да е чужд подстрекател и тази да е избягал убиец и предпочете втората.

— Аз бъда механик на самолети в състезанието Уайтуей.

Израженията им се промениха като небе, в което слънцето се показва иззад облак.

— Ти си в състезанието? Я дай лапа, приятел!

Меките им розови длани раздрусаха енергично ръката му.

— Кога ще стигнете до Анибал?

— Когато бурите се свършат. Дано няма да има урагани.

— Ей, ако си падаш по залаганията... на кого би заложил?

Челере вдигна вестника.

— Пишело, че пушърът на английския мъж най-добър.

— Да, и в Чикаго го прочетох. Ти обаче си в сърцето на нещата.

Ами Джозефина? Малката още ли изостава?

Челере замръзна. Беше видял новина от телеграфа:

„Убийство и кражба в сянката на буря“.

— Джозефина още ли изостава?

— Настига — измърмори Челере, четейки колкото може по-бързо:

„Механик от въздушната надпревара бе открит мерзко убит на състезателната писта в Колумбия с прерязано гърло, жертва на обир. Според шериф Лайдъм, убиецът може да е подстрекател на стачката в Анибал, който бяга от нея и е готов на всичко, за да улесни бягството си. Тялото на жертвата бе открито късно заради силната буря снощи.“

Марко Челере дари бизнесмените с широка усмивка.

— Джозефина настига — повтори той.

Влакът шумно изтрополи по мост с железни трегери и небето изведнъж се разстла над широка водна повърхност.

— Ето я и Мисисипи — каза един от мъжете. — Четох, че летците носят коркови жилетки, когато летят над вода. Вярно ли е?

— Добро за изплаване — каза Челере, докато гледаше през трегерите прочутата река. Кафява и пълноводна от дъждовете, осеяна с белите връхчета на вълнички, тя течеше сърдито край Анибал, чиито къщички се редяха на отсрещния бряг.

— Мислех, че по-широка — отбеляза Челере.

— И това стига, само пробвай да я прекосиш без тоя мост. Ако искаш да видиш колко е широка наистина, слез под Сейнт Луис, там, където се среща с река Мисури.

Другият също се намеси:

— А ако искаш да я видиш много, много широка, колкото океана, иди там, където и река Охайо се влива в нея. Ей, господине, какво правиш тук, когато състезанието е в Илинойс?

Отново се втренчиха в него, подозирайки, че ги е измамил.

— Разузнавал маршрута — отвърна Челере, без да му мигне окото. — В Анибал слизам от влак и се връщам при състезание.

— Определено ти завиждам. Като гледам как се усмихваш, голям си щастливец, че си част от състезанието.

— Щастлив част да съм — отвърна Челере. — Много щастлив.

Добрите планове винаги го правеха щастлив. А току-що му бе хрумнал един страхотен план. Любезният, сърдечен, налудничав руснак Платов щеше драговошно да предложи услугите си на баронета и да помага на механиците му на мястото на клетия главен механик Ръгс.

Стив Стивънс щеше да се оплаква, но проклет да е дебелият глупак! Димитри Платов щеше да помага, да помага, докато веднъж завинаги не приключи работата по дяволския безглав пушър на Едисън Сидни Мартин.

30.

Айзък Бел каза:

— Юстъс, наблюдавам те от известно време и не ми изглеждаш щастлив. Домът ли ти липсва?

Пригответяха машината за излитане от Топека, Канзас. Хлапето от Чикаго наливаше бензин през слоеве тензух, за да филтрира водата, попаднала в горивото.

Така правеха всеки ден, преди да смесят бензина с рициновото масло, което смазваше двигателя на „Орела“.

— Не, сър, господин Бел — отговори бързо Уийд.

Ала по изражението на младежа Бел веднага разбра, че нещо не е наред.

— Да не ти липсва приятелката ти?

— Да, сър — изтърси той. — Много. Но... знаете как е.

— Знам, да — отвърна прямо Бел. — Често съм далеч от годеницата си. Имам късмет, че сега снима състезанието за господин Уайтуей, така че от време на време се засичаме. Как се казва момичето ти?

— Дейзи.

— Хубаво име. А фамилията?

— Рамзи.

— Дейзи Рамзи. Трудно за произнасяне... Чакай. Ако се ожените, ще е Дейзи Уийд^[1] — ухили се Бел и успя да предизвика бледа усмивка у момчето.

— О, да... Понякога се шегуваме с това — усмивката му повехна.

Бел продължи:

— Ако нещо те тревожи, мога ли да ти помогна?

— Не, сър, благодаря, добре съм.

Еди Едуардс, беловласият началник на офиса в Канзас сити, внезапно цъфна до Бел и измърмори:

— Имаме неприятности.

Бел и въззрастният мъж забързаха към помощния вагон.

Анди Моузър, който затягаше обтегачите на жиците, укрепващи крилото, погледна питащо момчето:

— Сигурен ли си, че си добре, Юстърс? Господин Бел наистина се притеснява за теб.

— Направо може да скове човек с този негов поглед.

— Просто го е грижи за теб.

Юстърс Уийд се надяваше Анди да е прав. Защото това, което Бел забеляза на лицето му, бе преbledняването от ужас в мига, в който се сети какво ще го накарат да прави с медната тръба с вода. Не спираше да се надява престъпниците, които заплашваха живота на Дейзи, да променят решението си. Никой не бе идвал при него, нито в Пеория, нито в Колумбия, нито в Анибал или Мисури. След Анибал, където състезателите прекосиха Мисисипи, Юстърс реши, че ще трябва да направи саботажа в Канзас сити. Това беше единственият истински град на картата след Чикаго и Юстърс очакваше пристигането им там със страх.

Ала не се случи нищо, нито там, нито пък когато състезателите достигнаха до южния край на река Мисури. Юстърс дори получи писмо от Дейзи, в което тя му пишеше с какво нетърпение го очаква. Тази сутрин, край река Канзас при Топека, докато подготвяше машината на господин Бел, ужасеният механик се надяваше целият кошмар просто да отmine, ала въпреки това не можеше да спре да мисли за него. И докато господин Бел го беше наблюдавал как прецежда бензина, преди да го смеси с маслото, Юстърс Уийд ненадейно осъзна, че човекът на Хари Фрост щеше да му нареди да пусне тръбата в резервоара на самолета.

Това беше колкото кошмарно, толкова и хитро. Двигателят на „Орела“ се смазваше от самото гориво. Нямаше резервоар за масло, нито картер, нито помпа, която да поддържа налягането на маслото — всъщност, нямаше масло. Рициновото масло в бензина вършеше тази работа, като смазваше буталата на всеки от цилиндрите. Смесваше се лесно, защото рициновото масло се разтваряше в бензин.

Като парафина. Парафиновият восък, който запушваше тръбата, щеше също да се разтвори след около час и тогава водата щеше да замърси горивото. Две лъжици вода в резервоара бяха повече от достатъчно да спрат работата на двигателя. Ако по това време самолетът летеше високо, Бел можеше и да успее да планира в

безопасност. Но ако се случеше по време на излитане, приземяване или пък при завой ниско над земята, щеше да се разбие.

Айзък Бел слушаше дълбоко загрижен Еди Едуардс.

Не беше особено изненадан от зловещите новини, които Еди току-що бе получил от свой информатор в Американската армия. Някой бе извършил дързък набег срещу арсенала на форт Райли в Канзас.

— Потулили са го — обясни Еди, — защото не искали да се разчува, че престъпници са обрели оръжейния им склад.

— Какво са взели?

— Две картечници „Колт-Браунинг“ М1895 с патрондаш и въздушно охлаждане.

— Сигурно е бил Фрост — рече Бел и си представи как автоматичните оръжия обгръщат моноплана на Джозефина с буря от четиристотин и петдесет куршума в минута.

— Трябва да признаеш, че на Фрост от нищо не му пука. Измъкнал ги е изпод носа на армията.

— Как е влязъл? — попита Бел.

— По обичайния начин. Подкупил е отговорник.

— Трудно ми е да си представя как някой отговорник, колкото и да е нагъл, може да се надява, че няма да се забележи липсата на картечници.

— Фрост го е излъгал, че ще краде униформи. Казал, че ще ги продава в Мексико или нещо подобно. Някаква глупост, на която отговорникът се вързал. Мъжът пиел, както може да се предположи. Наложило му се набързо да изтрезнее във военния затвор, но така или иначе картечниците били изчезнали.

— Кога е станало това?

— Преди три дни.

Бел извади топографска карта на Канзас.

— Предостатъчно време, за да застане между нас и Уичита.

— Затова казах, че сме в беда. Макар че ми е интересно как ще побере две картечници в една кола. Още повече — как ще ги скрие. За една са нужни трима души. Заедно с платформите, на които стоят, картечниците тежат почти двеста килограма.

— Достатъчно е силен, за да използва едната сам. А и има двама помощници.

Бел проследи по картата железопътната линия, която щяха да следват състезателите до Уичита. След това проследи релсите, които се сливаха при Джънкшън сити, най-близкото градче до форт Райли.

— Ще прекара оръжията с влака, а после с някоя товарна кола или камион.

— Така че може да атакува, където и да било между Канзас и Калифорния.

Бел вече беше стигнал до същото заключение.

— Вече знаем, че не действа на дребно. Ще наеме още хора за втората картеница и ще ги разпредели от двете страни на релсите, по които ще се водим. Ще стрелят по нея от двете страни.

Бел сметна набързо няколко неща наум и добави мрачно:

— Ще започнат да стрелят по Джозефина на около километър и половина от нея. Ако някак успее да се размине с тях, ще завъртят картениците и ще продължат. При нейните деветдесет километра в час ще имат възможност да стрелят по нея цели две минути.

Стив Стивънс размаха един брой на „Уичита Ийгъл“ точно под носа на Престън Уайтуей и ревно възмутено:

— Знаеш ли какво пишат?! Твоят „Сан Франциско Инкуайърър“ ме цитира с думите, че се радвам как оня откачен руснак помага на английския тип, защото всички сме заедно и сме били като едно голямо семейство.

— Да, прочетох го — спокойно отвърна Уайтуей. — Не звучи като вас.

— Точно тъй, не звучи като мен. Защо сте го писали?

— Ако бяхте чели внимателно, щяхте да видите, че репортерите ми цитират господин Платов, който предава думите ви, че Голямото презконтинентално състезание за купата „Уайтуей“ и петдесет хиляди долара е за всички и всички сме като голямо семейство.

— Не съм казвал такова нещо!

— Все едно сте. Вече всички вярват в това.

Стивънс ритна ядно. Коремът му подскочи, а лицето му почервения.

— Ненормалният руснак, ще ми слага думи в устата... Не съм казвал...

— Какъв е проблемът? Всички смятат, че сте добър човек.

— Не ме е грижа добър ли съм или не! Искам да спечеля състезанието! И ей го Платов, с танцова стъпка ще ходи да помага на Едисън-Голямата-Работа-Сидни-Все-Тая, когато собствената ми машина ще се разпадне от друсане.

— Симпатизирам ви — каза Престън Уайтуей, като се радваше, че информаторите му се оказаха прави: фермерът може и да не успее да завърши състезанието. — Сега, сър, моля да ме извините, трябва да обърна внимание на собствения си самолет, който не се разпада, между впрочем и ще излети в способните ръце на Джозефина, която ще спечели състезанието.

— Тъй ли било? Чакайте да ви кажа нещо, господин Надувко Вестникарски, аз пък чувам, че на хората вече им дотяга от състезанието ви, защото толкова на запад може да го гледат само диви зайци, койоти и индианци.

Престън Уайтуей повдигна презрително вежда. Памуковият магнат беше много богат, но не колкото него.

— Четете още, господин Стивънс. Скоро новините ще изненадат дори вас и ще ококорят обикновените зрители.

Айзък Бел натисна прекъсвача на контролното табло, за да намали оборотите на двигателя. Анди Моузър така фино го бе настроил, че без да иска Айзък настигаше Джозефина, докато я следваше. Странно, но докато нейният „Челере“ непрестанно имаше нужда от поправки, неговият „Американски орел“ като че ли ставаше все по-устойчив. Анди все повтаряше, че бащата на Даниела е строил здрави самолети.

Летяха, като се ориентираха по железопътните релси. На шестстотин метра под тях златистата късна пшеница на Канзас изпълваше хоризонта от край до край. Из равната празна шир понякога се мярваше някоя ферма, наред обори и силози или редица от дървета по бреговете на поточета и реки. От прикритието на някое от тях Бел очакваше Фрост да открие огън по самолета на Джозефина. Затова я бе убедил да лети на около половин километър встрани от релсите, за да

увеличи разстоянието между себе си и стрелците, както и да страни от дърветата. Ако Фрост опита да атакува, Бел ѝ нареди да завие по-далеч от опасността — той щеше да се сниши в спираловидна траектория и да стреля с пушката си.

Двата самолета тъкмо преминаха над един железопътен възел, услужливо маркиран с голяма стрелка от бял плат, когато Бел усети движение зад себе си. Не се изненада да види настигащия ги сър Едисън Сидни Мартин.

Двигателят на баронета набираше все повече сили. Анди Моузър отдаваше това на „лудия руснак“. Бел не бе толкова сигурен. Един разговор с механиците на англичанина го убеди, че шестцилиндровият двигател е главният герой в представянето на самолета, не просто помощен, но и по-плавен от четирицилиндровите на останалите летци. Със сигурност не бяха готови да признаят на руснака нещо повече от това, че просто им помага.

— Вашият „Гном“, господин Бел, е може би единственият по-плавен двигател от този на баронета — заявиха механиците, — но пък е много труден за поддръжка. Добре, че си имате Анди Моузър за тази работа.

Пушърът подмина Бел, след това и Джозефина, като баронетът пътьом весело помахаше и на двамата. Бел видя как Джозефина посяга да настрои нещо по резервоара с гравитационно подаване. Увеличи скоростта, но с цената на сивкав дим, който се запроцежда от двигателя ѝ. Едисън Сидни Мартин продължи да напредва и вече бе на няколко метра пред Джозефина, когато нещо тъмно ненадейно излетя назад от самолета му.

Все едно беше ударил птица.

Ала когато пушърът се заклатушка, Бел разбра, че е излетяла перката му.

Ненадейно останал без никаква мощност и принуден да планира, Едисън Сидни Мартин опита да свали елеватора. Преди обаче самолетът да успее да се спусне в контролирано безмоторно спускане, от опашката му също излетя едно парче. Последва го второ, трето, четвърто... Явно перката бе насякла опашката, преминавайки покрай нея.

Елеваторът на биплана се откърши. Вертикалната опашка и рулят го последваха. На триста метра над земята машината на

баронета полетя надолу като камък.

---

[1] Игра на думи с името на момичето и фамилията на момчето — „дейзи“ (daisy) значи „маргаритка“, а „уййд“ (weed) „плевел“. — Б.пр. ↑

31.

— На котката ѝ свършиха животите.

— Не говори така! — Джозефина се завъртя ядосано към механика, изрекъл думите, които бяха на езика на всички, но никой не смееше да ги изрече на глас. Тя изтича при Аби, която ридаше. Ала когато се опита да я прегърне, съпругата на баронета се отдръпна и застина като мраморна статуя.

Джозефина можеше да си мисли само за едно — обещанието на Марко: „Ще спечелиш! Ще се погрижа да спечелиш! Не се тревожи! Никой няма да те води.“

Какво е направил?

На брега на широк поток на тридесетина километра югозападно от Топека, се бяха събрали неколцина души. Джозефина и Айзък Бел, които се приземиха незабавно, както и Аби и всички механици, които видяха катастрофата от спомагателния влак. Самолетът, или каквото бе останало от него, се поклащаше в потока, уловен от подводни коренища.

Дали Марко е повредил машината, за да спечели тя, чудеше се Джозефина. Ето го там, в странната си дегизировка. Само тя знаеше кой е той наистина и само тя подозираше що за ужасия е извършил. Страхуваше се да го приближи и да попита.

Но трябва, помисли си Джозефина. Трябва да попитам! Ако подозрението ѝ се окаже вярно, щеше да си признае всичко, всички лъжи дотук. Тя отиде при Марко. Италианецът размахваше линияката си и изглеждаше уплашен и объркан като останалите, но Джозефина, която вече му нямаше доверие, не знаеше дали не се преструва. Приблужи се и рече тихо:

— Трябва да говорим!

— Ооо, горка Джозефина! — извика той в ролята на Платов. — Всичко видяла пред очи.

— Трябва да те питам нещо!

— Какво?

Преди да успее да продума каквото и да било, се чу силен писък. Пищеше Аби. Писъкът бе последван от радостен възглас. Джозефина се обърна към потока.

Всички гледаха надолу по течението. Баронет Едисън Сидни Мартин куцукаше по брега, подгизнал, целият в кал, и безплодно се опитваше да запали цигара.

Бел обясни на Анди Моузър, че е видял как пада перката на Едисън Сидни Мартин.

— Често ли се случва?

— Случва се — отвърна Анди.

— Каква може да е причината.

— Много неща... Пукнатина в главината, например.

— Но баронетът оглежда машината всеки път, преди да излети. Обикаля я и проверява всичко. Както правим всички. Механиците му също, както правиш и ти.

— Може да е ударил някой камък, докато е излитал.

— Щеше да усети.

— Щеше, ако се беше счупило витлото — отговори Анди. — Но ако главината е била ударена, точно в момента, когато е излитал, а моторът е ревял силно, може и да не е чул и да не е усетил нищо. Преди няколко месеца чух за едно витло, което станало чупливо, защото го съхранявали право. В едната от перките се просмукала влага.

— Неговото витло беше чисто ново и откакто е купено, всекидневно се употребява.

— Да, но все пак се пука.

— Затова го боядисаха в сребристо, за да си личат пукнатините.

При пушърите това беше обичайна процедура. Витлото на Бел не бе боядисано, защото беше точно пред него и яркият цвят би го заслепил.

— Знам, господин Бел. А и очевидно не е било достатъчно старо, за да загние. — Моузър вдигна глава към лицето на детектива. — Ако ме питате дали е било саботаж, ви казвам, че като нищо може да е било.

— Как? Как би го сторил, ако искаш витлото на някого да падне?

— Бих направил каквото мога, за да го разбалансирам. Когато витлото е разбалансирано, то вибрира. Вибрациите или ще го счупят, или ще разхлабят главината, а може и да откачат двигателя от рамката му.

— Само че не би искал да се клати толкова силно, защото човекът, когото се опитваш да убиеш, ще забележи и незабавно ще се приземи безмоторно.

— Прав сте — каза Анди. — Саботьорът наистина си знае добре работата.

Това обаче, трябваше да признае Айзък, важи за всеки механик в състезанието, може би с изключение на детективите механици на Джозефина. Друг факт, който не можеше да пренебрегне, беше, че Престън Уайтуей беше получил това, което си пожела така безсрамно в Сан Франциско. Трябваше да почака доста след Чикаго и почти през цял Канзас, но „естествената отсявка“ се случи и състезанието наистина вече противопоставяше най-добрите летци на смелата мъжкарана Джозефина.

Едисън Сидни Мартин вероятно бе най-добрият от всички — а неговото отстраняване чрез саботаж бе всичко друго, но не и естествено.

Постоянството на Джо Мъд се оказваше също сериозно предизвикателство, а Стив Стивънс, колкото и да бе неприятен, беше несъмнено дързък и бърз и не спираше, въпреки риска за машината му.

Бел нямаше как да знае каква ще е следващата цел на саботьора. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че работата му си остава все същата: да пази Джозефина от Хари.

Бел се питаше дали кражбата от форт Райли не е било сложно отвличане на вниманието, начин да приспят бдителността на закрилниците на Джозефина. С тези подозрения в главата, Бел устрои засада. Изчака да се стъмни — след тъжното сбогуване със семейство Едисън Сидни Мартин, чийто влак пое от малкото железопътно депо на Морис Каунти обратно към Чикаго, и се качи на покрива на частния вагон на Джозефина. Часове наред чакаше и наблюдаваше влаковете от другата страна на влака на Уайтуей, заслушан в хрущенето на чакъл под ботуши.

Нощта беше гореща. Странични и покривни прозорци и шлюзове бяха отворени. Неясни разговори и спорадичен смях се смесваха с пуфтенето на локомотивите. Горяха достатъчно огньовете, за да осветява наоколо и да нагряват вода. Въпреки спокойствието, Бел извади браунинга си и го насочи към вратата през един покривен шлюз. Дочу сънливия глас на Джозефина от спалното ѝ купе.

— Кой е?

— Престън.

— Господин Уайтуей, малко е късно.

— Трябва да говоря с теб, Джозефина.

Джозефина зашляпа боса към малката приемна. Носеше роба върху памучна пижама. Отвори вратата.

Уайтуей беше в безупречен костюм и копринена вратовръзка и се бе сресал на сияйни вълнисти кичури.

— Знай, че много съм мислил върху думите, които ще чуеш сега — започна той, крачейки нервно. — Странно... Сякаш езикът ми е на фльонга.

Джозефина се сгуши в един натруфен фотьойл, сви крака под себе си и го загледа предпазливо.

— Надявам се, че не си променяте решението — каза тя. — Справям се все по-добре. Времето ми се подобрява. Настигам лидерите. А и с горкия баронет извън състезанието, имам много по-добър шанс.

— Разбира се, че имаш!

— Джо Мъд не е толкова бърз. А Стив Стивънс не може да издържи на темпото ми.

— Ще спечелиш! Сигурен съм!

Джозефина се усмихна широко.

— Това е облекчение. Толкова нервен изглеждате, че си помислих дали няма да спрете подкрепата си... Но, какво искате да кажете тогава?

Уайтуей изпъна гръб, изпъчи се и изтърси:

— Омъжи се за мен!

— Моля?!

— Ще съм чудесен съпруг, ще си богата и ще можеш да летиш всеки ден, докато не родиш... Какво ще кажеш?

След дълго мълчание, Джозефина промълви:

— Не зная какво да кажа... Искам да кажа, много мило, че ми предлагате, но...

— Но какво? Какво би могло да е по-добре от това?

Джозефина пое дълбоко дъх и стана. Уайтуей понечи да я прегърне.

— И какво стана после? — прошепна Мариан, когато Бел ѝ заразкава на закуска в огромния вагон-ресторант на влака какво бе дочул предната нощ. Огромните ѝ зелени очи бяха тъй красиви, че Бел за миг си забрави мисълта.

— Съгласи ли се? — подсети го Мариан.

— Не.

— Добре. Престън е твърде самовлюбен, за да е добър съпруг. Ако е толкова мила, колкото я описват вестниците, заслужава повече.

— Виждала си се повече с нея, отколкото знаят читателите на тези вестници.

— Поздравявали сме се отдалеч. Но ми се струваше, че ще отговори „Може би“.

— Защо?

Мариан помисли.

— Прилича ми на човек, който получава каквото иска.

— Беше нещо като „Може би“. Каза, че трябва да си помисли.

— Вероятно няма с кого да говори за това. Ще я изслушам. И ще ѝ предложи мнение, ако иска.

— Надявах се да го кажеш — усмихна се Бел. — Всъщност, надявах се да помислиш върху думите на Хари Фрост: че тя и Челере са кроляли нещо.

Мариан хвърли поглед през прозореца. Силният вятър образуваше миниторнада от въглищен дим, пшенична плява и пепел сред влаковете.

— Днес няма да летим. Ще помисля веднага.

— Искам да съм като теб, когато порасна — усмихна се широко Джозефина и погледна Мариан.

Двете седяха на фотьойлите в приемната на Джозефина. Между тях се виждаха две недокоснати чаши кафе.

— Надявам се да не ти се струвам възрастна. А и ти вече си порасла. Караш самолет през целия континент.

— Не е същото. Искам да съм пряма като теб.

— Какво имаш предвид?

— Веднага ми каза как Айзък е чул предложението на Престън.

Мариан се усмихна:

— Казах ти също, че ми е много любопитно какво мислиш за предложението му.

— Не знам. Искам да кажа, защо ще иска да се жени за мен? — Джозефина внезапно се разсмя. — Аз съм просто едно глупаво момиче, което довчера е живяло във ферма.

— Мъжете са странни същества — отвърна Мариан с усмивка. — Повечето... Може би те обича.

— Не каза, че ме обича.

— Е, Престън невинаги се държи умно, но от друга страна е хубав.

— Предполагам.

— И много, много богат...

— Хари също беше богат.

— За разлика от Хари, Престън, въпреки недостатъците си, не е дивак.

— Да, но е едър колкото Хари.

— И продължава да расте — засмя се Мариан. — Ако не внимава, ще стане като президент Тафт.

— Или като Стив Стивънс.

И двете се разсмяха. Мариан я погледна внимателно, а после попита:

— А обмисляш ли изобщо предложението на Престън?

— Не! Не го обичам. Така де, знам, че ще ми купува самолети. Каза, че ще ми ги купува, поне докато не забременея. Тогава иска да спра да летя.

— Боже мили! — възкликна Мариан.

— Престън е по-глупав, отколкото мислех.

— Не мислиш, че трябва да се женя за него, нали?

Мариан рече:

— Не мога да ти кажа. Ти трябва да знаеш какво искаш и какво — не.

— Ако спечеля петдесетте хиляди, ще имам собствени пари и ще си купувам сама самолети.

— Скъпа, ако спечелиш състезанието, хората ще се надпреварват да ти подаряват самолети — засмя се Мариан.

— Наистина ли?

— Сигурна съм! Знаят, че останалите им клиенти ще купуват самолетите, с които ти летиш. Значи предложението на Престън няма нищо общо с възможността да летиш, нали?

— Само ако спечеля.

— Айзък казва, че не се съмняваш в това. А и той не се съмнява. Заложил е три хиляди долара на теб.

Джозефина кимна разсеяно и се загледа през прозореца на вагона. Вятърът разхлопа стъклото. Тя затвори очи и размърда устни, сякаш за да продума, ала след това ги стисна. Болезнено ѝ се иска да проговори, помисли си Мариан. Като че ли предложението на Престън я бе накарало да мисли за неща, за които не искаше да мисли.

— Какво има? — попита Мариан. — Какво те тревожи?

Джозефина издиша рязко и я погледна умолително.

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Не — отвърна Мариан, — не мога. Не и от Айзък.

Джозефина завъртя очи.

— Защо си толкова честна, Мариан?

— Така ми е по-лесно — отвърна Мариан. — Какво искаше да ми кажеш?

— Нищо... Когато видях как Хари застреля Марко, така се изненадах...

— Не се и съмнявам.

— Беше последното, което очаквах...

— И Тогава — призна Мариан пред Айзък, — направих грешка. Вместо да си мълча и да я изчакам да си довърши мисълта, казах някаква глупост като „Че коя жена би очаквала да види съпруга си да застрелва неин приятел?“ и Джозефина млъкна.

— Последното, което очаквала — замислено каза Бел, — значи е очаквала да се случи нещо. Сякаш е била „скроила“ нещо, както казваше и Хари Фрост... Ще се омъжи ли за Престън?

— Най-накрая заяви: „Не, в никакъв случай.“

— А ще промени ли решението си?

— Само ако се уплаши, че наистина може да загуби състезанието.

— Защото няма да спечели петдесетте хиляди долара, а Престън е богат?

— Трябваше да видиш как грейнаха очите ѝ, когато ѝ казах, че инвеститорите ще ѝ подаряват самолети. Не мисля, че се е сещала за това. Не мисля, че умее да мисли в перспектива. Би направила всичко, за да продължи с летенето. Включително да се омъжи за Престън. Но ще го направи само заради машините. Не е от момичетата, които искат деца, бижута и къщи.

— Което ме подсеща — каза Айзък и прегърна Мариан, — кога ти ще се омъжиш за мен?

Мариан погледна смарагда на пръста си. Докосна златистия мустак на годеника си и го целуна.

— В мига, в които настоятелно поискаш да го направя. Знаеш, че бих направила всичко за теб. Но дотогава съм много щастлива и напълно доволна да съм твоя годеница.

Канзаския вятър не спря цял ден и цяла нощ, както и през цялата следваща сутрин.

Понеже никой не можеше да лети, Анди Моузър се възползва от внезапната почивка и разглоби двигателя на Бел. Почисти го, настрои го, направи някои подобрения и го сглоби отново.

Профсъюзните зидари, каменоделци, бояджии и пожарникари на Джо Мъд разпарчетосаха двигателя му, докато най-накрая успяха да открият спуканата медна тръба, от която течеше толкова много масло, че редовно превръщаше червения му самолет в черен.

Руснакът Димитри Платов и механиците на Стив Стивънс направиха поредния безплоден опит да синхронизират двата двигателя на биплана. За благодарност Стивънс ги нахока, че не са успели и ги заплаши, че ще ги глоби с по една заплата. Обикновено спокойният

руснак се отдалечи гневно и отиде да помогне на Джозефина да махне корпуса на нейния двигател „Антоанета“ и да подмени едно хлабаво уплътнение.

Айзък Бел наблюдаваше внимателно двамата. Платов не спираше да ѝ говори с нисък, напрегнат тон. Бел се запита дали тя не обсъжда предложението на Уайтуей с него — странно допускане, но разговорът им изглеждаше доста напрегнат. Няколко пъти се опита да се приближи, за да дочуе за какво става дума, но щом го видеха, двамата млъкваха.

— Защо така се навърта около теб детектив Бел? — попита Марко Челере и махна дружелюбно на Бел с линейката си.

— Пази ме.

— Не може да се страхува за безопасността ти в присъствието на любезния Платов.

— Съмнявам се, че се страхува от каквото и да било — отвърна Джозефина.

Челере започна да сваля уплътнителя от двигателя.

— Докачлива си днес, скъпа.

— Съжалявам! Мисля за много неща.

— За предложението на господин Уайтуей, като за начало?

— Какво мислиш? — попита тя намусено.

— Мисля, че трябва да се омъжиш за него.

— Марко!

— Говоря сериозно!

— Марко, това е отвратително. Как може да искаш да се омъжа за друг?

— Той е нещо повече от „друг“. Той е най-богатият вестникарски магнат в Америка. Той и парите му могат много да ти помогнат. Както и на мен.

— С какво ще ни помогне бракът?

— Ще го напуснеш, за да си с мен, когато настъпи моментът.

— Марко, прилошава ми, само като си помисля, че би искал да съм с него.

— Е, очаквам да отложите медения месец за след състезанието. Би могла да му кажеш, че не искаш да се разсейваш точно в този

момент.

— Ами брачната нощ?

— Не се тревожи, ще измисля нещо.

Ветровете отслабнаха. От метеорологичната агенция съобщиха, че няколко часа времето ще е сравнително тихо. Късно следобед състезателите се вдигнаха като ято от поляната в Морис Каунти. Преди да се стъмни всички състезатели успяха да се приземят в Уичита, където Престън Уайтуей гордо се изправи пред ярките прожектори на Мариан Морган.

Операторите на Мариан въртяха две камери, като втората беше разход, който Уайтуей отказваше да поеме досега, въпреки че Мариан настояваше, че две камери биха създали две гледни точки и така повече хора щяха да искат да гледат филма. Едната камера снимаше издателя, а другата следеше реакциите на репортерите.

— Утре — обяви Уайтуей — ще е официален почивен ден. Няма да се брои към петдесет и петдневния лимит за завършване на състезанието. Утре ще организирам най-голямото празненство, което Канзас е виждал, за да отпразнувам годежа си с госпожица Джозефина Джоузеф, Летящата любима на Америка.

Мариан Морган потърси с очи Айзък из тълпата.

Двамата се спогледаха изумени, а детективът поклати глава невярващо.

Един кореспондент на „Сян Франциско инкуайърър“ бе получил нареждане да попита:

— Кога е сватбата, господин Уайтуей?

Другите подчинени на Уайтуей надигнаха гласове в хор, както им бе наредено:

— Трябва ли да чакаме да свърши състезанието?

— Джозефина иска точно обратното — провикна се сърдечно Уайтуей. — Прекрасната ми невеста специално пожела да се оженим възможно най-скоро и така ще сторим. Ще е сватба с размерите на Тексас! И ще бъде във великия град Форт Уърт, в Норт сайт колизеум, известен надлъж и нашир като „най-богатото на атракционни панаирно пространство в цялото западно полукълбо“. Ще се оженим, още щом състезанието стигне до Форт Уърт, Тексас.

Мариан се усмихна скришом на Бел и оформи думата „Безсрамник“.

„Пълен!“, ухили се Бел.

Но не можеше да се отрече, че когато ставаше дума за реклама на състезанието, Престън Уайтуей можеше да нажежи очакванията на публиката повече от П.Т. Барнъм и Марк Твен, взети заедно.

Но защо Джозефина е променила решението си? Времената ѝ ставаха все по-добри, често задминаваше останалите. Самолетът ѝ летеше отлично. Нямаше причина да не спечели състезанието.

32.

„Разследвай Димитри Платов!“

Това беше текстът на телеграмата, която Айзък Бел прати на следователите в Чикаго и Ню Йорк. Беше сигурен, че руският изобретател има нещо общо с решението на Джозефина да се омъжи за Уайтуей. Но защо — това му бе напълно неясно. Нещото, което го интересуваше най-много в момента, бе как Платов има власт да убеди Джозефина за нещо толкова лично и важно, колкото брака.

Бел не можеше да търпи подобна неизвестност за човек, който се разхожда спокойно край самолетите и бе приеман радушно във всеки спомагателен вагон от състезанието. Още повече, че Димитри Платов предложи да замести убития главен механик на Едисън Сидни Мартин, дни преди витлото на англичанина да се счупи и да го запрати в канзаския поток. А ако имаше механик в цялото състезание, който си знае работата перфектно, то това бе Платов.

Резултатите от разследването на детективите на „Ван Дорн“ пристигнаха два дни по-късно и напълно объркаха Бел.

Единствената информация за Платов се съдържаше в папките на „Ван Дорн“ с новини за купата „Уайтуей“ и пригответленията на Белмонт парк, както и на докладите на самия Бел. Също така, репортерите бяха описали — с различна точност — термодвигателя на Платов, но само в статии за инцидента с него, убил главния механик на Стив Стивънс.

Бел се замисли какво би могъл да значи тази липса на информация. Връзваше се с твърдението на Даниела Ди Векио, че никога не е срещала Платов на Международното изложение в Париж, както и че никога не е чувала името му.

Възможно ли е Платов никога да не е бил там? Но тогава, от кого Челере е купил така наречения си реактивен двигател?

Бел прати следното съобщение на „Отдела по проучванията“:

„Концентрирайте се върху термодвигателя незабавно!“

После се обади на Дашууд във вагона.

— Спираш с комарджиите. Наблюдавай Димитри Платов. Нека не разбира, но искам да се залепиш за него като сянка.

— За какво да внимавам?

— Има нещо в него, което ме притеснява — каза Бел. — Може и да е невинен, какъвто изглежда, но е имал възможността да саботира пушъра на англичанина.

— Дали не би могъл да е вътрешен човек на Хари Фрост? — попита Дашууд.

— Може да е кой ли не.

Айзък Бел потърси малцината агенти на Ван Дорн на Югозапад, до които можеше да се добере. Инструктира ги да охраняват сватбата на Джозефина. Когато детективите се появиха във Форт Уърт и рапортуваха във вагона на Бел, той им сподели стратегията си: „Искам да е невъзможно Хари Фрост да се приближи достатъчно, за да стори каквото и да било. Възползвайте се от всичките си контакти. Твърде сме малко, но ако съберем връзките си с хора на закона, железопътната полиция, информатори, комарджии и престъпници, които разследваме, може да опитаме да образуваме периметър, достатъчно широк, че да не могат картечниците на Фрост да достигнат Джозефина.“

Именно обсегът на картечниците бе основният проблем. Бяха смъртоносни на разстояние до километър и половина. Ала Фрост можеше да утрои заплахата, като вдигне дулата така, че куршумите да се сипят от горе на долу от разстояние над четири километра и половина.

— Няма да е толкова трудно, колкото ви го изкарвам — успокои той вандорнци. — Шерифът на Форт Уърт услужливо ще ни помогне, както и всичките му временни заместници, включително работници от ранчотата наоколо. Ще разпознаят непознатите лица. Ще имаме и жп копои на разположение, от линиите „Тексас & Пасифик“ и „Форт Уърт & Денвър“.

— Ами ако Хари Фрост реши да наеме свои местни хора? — попита един лосанджелиски детектив, току-що слязъл от влака, с кремаво бомбе и розова вратовръзка.

Бел каза:

— Какво би отговорил, Уолт? — и кимна към стария си приятел Уолт Хетфийлд Тексасеца, който беше пристигнал на кон.

Тънък като стоманена релса и много по-силен, бившият тексаски рейнджър примижа изпод периферията на шапката си.

— Нищо не му пречи на оня да събере гадовете от района — каза той. — Ама не може да ги вкара в града, полицаите ще ги познаят. Обаче, Айзък, това да видиш Хари Фрост не значи да го спреш. Като чета какви сте ги вършили двамата, май от нищо не го е страх. Ще превземе ада с кофа вода.

Бел поклати глава.

— Не разчитайте Фрост да действа прибързано. Няма да има безразсъдно нападение, нито последен отчаян щурм. Каза ми го в очите, не го е страх да умре. Но само след като убие Джозефина.

Когато разположи камерите и прожекторите си в колизеума Норт сайт, Марион Морган се присъедини към Айзък Бел в щаб-вагона на Ван Дорн. Бел ѝ направи комплимент за новата ѝ цепната пола за яздене, която тя беше намерил в магазин във Форт Уърт, обслужващ жените на богати фермери.

— Как изглежда теренът за сватбата? — попита той, понеже, докато организираше периметъра, не бе имал време да огледа колизеума.

Марион се засмя.

— Спомняш ли си как го описа Престън?

— „Най-изобилстващото с активност панаирно пространство в цялата Западна полусфера.“

— Пропуснал е една дума: „добитък“. В онзи изобилстващ от активността на говеда павилион провеждат Националния панаир на фуражистите и животновъдите. Джозефина така се смя, че ѝ избиха сълзи.

— Тя е дъщеря на мандраджия.

— Каза: „Ще се омъжвам в обор“. Всъщност, сградата е много голяма. Обилно осветление за камерите ми. На покрива има прозорци, както и електричество за прожекторите ми. Ще се справя. А ти?

— Затвореното пространство е по-лесно за охраняване — каза Бел.

Когато най-после огледа терена, откри, че изборът наистина е добър. Имаше огромни жп депа за спомагателните влакове и за тези на гостите, както и лесно разглобяеми платформи, за да има място за самолети.

След хиляда и петстотин километра от Чикаго по ужасните пътища на запад, флайърът на Хари Фрост беше покрит със слой от пръст, прахоляк и окичен с въжета за мъкнене на товари, вериги, допълнително гориво и масло, както и неколккратно кърпени резервни гуми. Само че още се движеше идеално, а Фрост изпитваше свобода, която никога не бе имал на влак, дори на личния си. Както Джозефина все бърбореше за летенето във въздуха — на въздуха, както го наричаше тя, настоявайки, че той е почти твърд, — в или на, човек можеше да кара колата си, накъдето поиска.

На петдесет километра от Форт Уърт, град на кланици, скриващ небето с дима си, Фрост нареди да спрат на ниско възвишение. Огледа прерията, осеяна с храсталаци, с мощния си немски бинокъл, който си бе купил за африканските сафарита. На около два километра се намираще жп линията. На един отдалечен страничен коловоз сам стоеше товарен вагон. Някога коловозът бе обслужвал градче, унищожено от торнадо.

— Карай!

Майк Стотс, механикът на Фрост, запали двигателя на флайъра. Три часа и около четиридесет километра след това отново спряха. Фрост изпрати Стотс напред с мотоциклет, който бяха откраднали от Уичита Фолс.

Стотс трябваше да проучи територията и да установи контакт с хората на Фрост във Форт Уърт.

— Да искаш да отида с него? — попита Дейв Мейхю, специалистът по телеграфните съобщения.

— Стой тук.

Фрост винаги можеше да се сдобие с друг механик, но специалист по телеграфните съобщения, а и умел стрелец в добавка, се намираще изключително трудно. Стотс се върна по-скоро, отколкото Фрост очакваше.

— Какво става?

— Заграждения. Имат и конни патрули.

— Сигурен ли си, че не са били работници от някое ранчо?

— Не видях крави.

— А в града?

— Навсякъде полиция. Половината мъже носеха звезди на наместници. А повечето от останалите приличаха на детективи.

— Някакви жп копои?

— Около стотина.

Фрост се умълча и се замисли. Очевидно Айзък Бел действаше с представата, че картечниците „Колт“, откраднати от форт Райли, бяха у него.

Но имаше и други начини. Фрост изпрати Мейхю по един от телеграфните стълбове, за да изпрати съобщение на своя диспечер от „Тексас & Пасифик“, след което се отправи на запад, заобикаляйки Форт Уърт.

След като се стъмни, флайърът се изкачи по един от насипите край жп линията, и пое по релсите още по на запад. Нареди на механика да следи за фарове от локомотив. Двамата с телеграфиста гледаха напред. Пет пъти слизаха, за да направят път на влакове.

Късно на следващия ден, на половината от пътя до Абилийн, Хари Фрост наблюдаваше през бинокъла си един голям закрит фургон, теглена от шест мощни мулета, да спира до един товарен вагон, паркиран на страничен коловоз. Коловозът обслужваше огромно ранчо на петнадесет километра по-нататък. Притежаваше го инвестиционен тръст от Уолстрийт, където Фрост имаше собственически дял. Шестима стрелци, предрешени като каубои, яздеха до каруцата.

Слязоха, отвориха един катинар на вагона, след това и вратата му и свалиха тежки сандъци с надписи по тях: „Орачески пособия Холиън, Санди Хук, Кънектикът“. Натовариха ги във фургона.

Фрост обходи за пореден път безкрайните празни километри храсталак и треволяци с бинокъла си, проверявайки дали няма да се появи някой. До хоризонта се ширеше прерия, осеяна с кафяви петна мескитова трева. На запад се издигаха облаци или може би ниски хълмове. Забеляза, на петнадесетина километра на север, едно самотно източено здание, което можеше да е или вятърна мелница за изпомпване на вода, или сондажна кула за нефт. Релсите блестяха право на изток и на запад, а над тях на стълбовете беше опъната телеграфната жица.

Приключиха с натоварването на фургона. Той се затъркаля на запад по утъпкания черен път, успореден на релсите. Конниците се движеха до него. Колата на Фрост ги настигна на три километра от коловоза. Отблизо видът на конниците би накарал всеки офицер на реда да извади оръжията си — приличаха по-малко на кравари и повече на банкови обирджии. По ръцете си нямаха белези от работа по пасища. Носеха револвери в двойни кобури на хълбоците си, както и пушки, втъкнати в седлата. След като огледаха тримата мъже във флайъра, членовете на бандата очаквателно се обърнаха към високия мъж сред тях. Фрост вече го беше разпознал като предводителя им, с когото бяха общували чрез посредник, на когото Хари вярваше.

Той попита:

— Кой от вас са били в Испанската война?

Четирима мъже кимнаха.

— Стреляли ли сте с картечници „Колт“?

Отново кимнаха, като продължаваха да хвърлят погледи към лидера си.

— Последвайте ме. Намерил съм корито на пресъхнал поток, където можем да ги разположим.

Никой не помръдна.

— Хърбърт? — каза дружелюбно Фрост. — Приятелите ми в Чикаго ми казват, че си закоравял бандит. Хората ти те гледат, сякаш очакват от теб някаква мъдрост. За какво мислиш?

Хърбърт провлачено отвърна:

— Мислехме защо, вместо да гърмим по самолети, да не ти вземем парите сега, и колата, и картечниците, и ако не ни правиш проблеми, да ти дадем да скокнеш на влака за Чикаго. Така де, трима сте, пък ние сме шестима.

Хари Фрост стисна приклада на рязаната си пушка.

Бандитът безстрашно се взря в двойното дуло.

— Нещо не ми се нравят тия, дето се целят в мен. Особено с такава пушка.

— Не се целя във вас, г-н Хърбърт — отвърна Хари Фрост. — Издухвам ви главата от раменете.

Натисна двата спусъка. Пушката изтреця като оръдие и ударната вълна от двадесетте сачми изхвърли Хърбърт от седлото. Нямаше ехо, само един-единствен гръм и цвиленето на уплашени коне.

Когато бандата на мъртвия успокои животните си, Стотс и Мейхю се целеха в тях с по два револвера, а Хари Фрост вече беше презаредил.

Лицето му беше мораво от гняв.

— Кой още?

Те разопаковаха картечниците, платформите им, кутиите с амуниции и лафетите им, с които щяха да ги придвижват под оскъдната сянка на храсталаците и ниските дръвчета край потока. Разглобиха и почистиха оръжията и ги качиха на двуколесните лафети.

Оръжията тежаха почти двеста килограма, заедно с кутиите амуниции. Като ругаеха размерите им, мъжете ги изтърколиха първо нагоре, а след това надолу по коритото на потока, което беше дълбоко и тясно, като военен изкоп. С издигнати дула, на двеста метра една от друга, картечниците контролираха пространството около релсите, които самолетите щяха да следват по пътя си към Абилийн.

За да са сигурни, че картечниците работят, вкараха патрондашите и изстреляха по петдесет куршума с всяка, убивайки няколко крави на близо километър разстояние.

Хари Фрост подаде на Стотс ловния си нож.

— Отиди да ни отрежеш по нещо за вечеря. Отрежи и за закуска. Ще поостанем.

Нареди на Мейхю да се изкатери по някой стълб и да подслуша телеграфа.

Телеграфистът опъна жица до земята, свърза я с една пластина за пращане и получаване на морзови съобщения, облегна се на стълба с пластината в скута си и запревежда съобщенията на железопътните диспечери. Няколко пъти предупреди останалите, че идва влак. Те се скриваха под подпорите на моста, докато влакът трополеше по него.

По-голямата част от телеграфната активност беше за вметването на допълнителни влакове по гарите — личните влакове на богаташи и експресните локомотиви на вестниците, които щяха да отразяват сватбата във Форт Уърт.

33.

Айзък Бел се изненада, когато Престън Уайтуей поиска той да му кумува, докато не се сети, че единствените хора, с които магнатът прекарваше каквото и да било време бяха подчинените му, а отношението му към тях гарантираше, че никога няма да бъдат приятели.

— За мен ще е голямо удоволствие — каза Бел, доволен, че ще може да я пази лично, ако Хари Фрост някак успееше да се промъкне през периметъра. Не беше толкова доволен обаче, когато Джозефина поиска да Марион да ѝ е кумица. Така годеницата му щеше да е пряко изложена на същия риск, на който беше изложена и младоженката. Марион обаче даде да се разбере, че няма да откаже на молбата на Джозефина, която бе на хиляди километри от семейството си, както и единствената жена в цялото състезание.

В отговор на запитванията на Джо Ван Дорн за „тази сватбена лудница“, Бел прати отговор:

„Престън страхотен в саморекламата.“

Стотици гости и орди зрители се събраха във Форт Уърт на колите си, фургоните, каретите и конете си. От Чикаго, Ню Йорк, Лос Анджелис и Сан Франциско прииждаха претъпкани влакове. Севернотексаската превозваческа компания вкара в графика си допълнителни вагонетки от Далас. Взвод от тексаската запасна армия беше повикан, за да контролира тълпите и да пази самолетите. Още взводове дойдоха от градовете Тайлър и Тексаркана. Операторите на Марион Морган бяха почти стъпкани от купища вестникарски карикатуристи и фотографи, докато самият Уайтуей не им напомни, че не му харесва да гледа как бутат и блъскат скъпите му камери.

Самата церемония бе отложена от всяка възможна спънка.

Колизеумът Норт сайт, който Уайтуей бе обзавел с църковни пейки и олтар, докаран от Сейнт Луис, бе предвиден за добитък, така

че хората се настаняваха много дълго време. След това небето помрачня от прииждаща лятна буря и всеки механик и летец в състезанието, включително булката, изтича на открито, за да върже и покрие самолета, за който отговаряше.

Гръм разтърси колизеума. От прерията се изви страховит вятър. Бипланът на Стив Стивънс се измъкна от крепящите го забити в земята клинове. Невястата, макар да бе известно, че презира памуковия фермер, поведе още една битка навън, за да спаси самолета му. Приковаха го здраво, но не и преди да започне проливният дъжд.

Шаферките на Джозефина я изсушиха — бяха събрана от кол и въже тълпа от възрастни дами от Форт Уърт, които бяха поискали да заместят далечното семейство на момичето. Заместникът на епископа от Сан Франциско — негово преосвещенство се извини с това, че е зает да набира средства за нова катедрала на „Ноб хил“, на мястото на сринатата от земетресението, — тъкмо бе събрал хората пред временно осветения олтар, когато колосален локомотив „Микадо 2-8-2“ разтресе пода, когато се намести в депото. С огромни огнища, свръхнагорещени бойлери и осем колелета, те обикновено дърпаха многобройни вагони със скорост от стотина километра в час. Този дърпаше един-единствен частен вагон, който спря точно до един улей за извеждане на добитък, който водеше право в сградата.

— Боже милостиви — прошепна Престън Уайтуей, — това е майка.

От частния вагон, обгърната в черна коприна от глава до пети и обкичила главата си с гарванови пера, се измъкна вдовицата Уайтуей.

Издателят се обърна умолително към главния детектив на Ван Дорн.

— Мислех, че е във Франция — прошепна той. — Бел, ти си ми кум. Трябва да направиш нещо. Моля те.

Детективът изправи рамене и закрачи към улея. Наследник на банкерско семейство от Бостън, възпитан в частно подготвително училище и образован в Йейл, на Айзък Бел никак не му бе чужда традицията кумът да спасява положението, било то намирайки загубен пръстен или обезвреждайки пияния младоженец. Но това бе толкова над възможностите му, колкото обуздаването на подивял носорог за някой каубой.

Предложи й ръката си и й се поклони елегантно.

— Най-последно — поздрави неочакваната гостенка той, — церемонията може да започне.

— Кой сте вие?

— Аз съм Айзък Бел, кум на Престън и отдаден читател на колонката ви в неделните приложения.

— Ако сте я чел, знаете, че ненавиждам разводите.

— Джозефина също. Ако злощастният ѝ брак не бе анулиран, както подобава, тя никога нямаше да се ожени повторно. Ето я и нея.

Джозефина вървеше с бърза стъпка от олтара.

Г-жа Уайтуей промърмори:

— По-смела е от сина ми. Вижте го, страхува се от собствената си майка.

— Той е ужасно смутен, г-жо. Мислел е, че сте във Франция.

— По-скоро се е надявал да съм там. Какво мислите за това момиче, г-н Бел?

— Възхищавам се на дързостта ѝ.

Джозефина приближи със сърдечно изражение и протегна и двете си ръце.

— Толкова се радвам, че успяхте, г-жо Уайтуей. Собствената ми майка не успя и се чувствах сама, досега.

Г-жа Уайтуей огледа Джозефина от глава до пети.

— Не си гардже, не си и лебед — обяви тя. — Хубавка, но не красива, за щастие. Красотата разваля жената, завърта ѝ главата... Коя е онази жена с шаферската рокля? Като че ли раздава заповеди на операторите да ме снимат.

— Това е годеницата ми — каза Бел, който вече се бе отместил от фокуса на камерите. — Г-ца Марион Морган.

— Е, може и да има изключения на това, което казах преди малко — отбеляза г-жа Уайтуей, леко развеселена. — Млада госпожице, обичате ли сина ми?

Момичето я погледна право в очите.

— Харесвам го.

— Защо?

— Защото довършва каквото започне.

— Едната хубава черта, която е наследил от съпруга ми. — Хвана Джозефина за ръката и каза: — Да се захващаме.

Двете поеха обратно към олтара.

Г-жа Уайтуей се настани на най-предната пейка, а заместникът на епископа повтори за трети път:

— Събрали сме се днес... — когато през прозорците в тавана над Джозефина и Престън небето позеленя.

— Торнадо! — закрепяха местните, които знаеха какво значи този странен цвят на небосклона.

Жителите на Форт Уърт забързаха към мазетата си, като побраха колкото гости можеха. Гостите, дошли с личните си вагони, се скриха там. Тези без мазета и влакове се изпокриха по баровете.

Ураганните ветрове се вихриха до късно след стъмване, ревейки като летящи влакове. Във въздуха летяха крави и временни навеси. Торнадата пожалиха града, но едва след полунощ благодарната тълпа помириса гозбите от сватбения пир и чу заветните думи: „Провъзгласявам ви за мъж и жена.“

Престън Уайтуей, зачервен от многобройните наздрависи за младоженеца, целуна Джозефина по устните. Кумата Марион Моргън увери всички, които попитаха, че отблизо е видяла с очите си как невестата е отвърнала на целувката с желание.

По стотици маси се разнесе възгласът: „Да ядем!“

Уайтуей вдигна чашата си високо.

— Наздраве за прекрасната ми невеста. Летящата любима на Америка. Нека лети още по-бързо и по-високо в обятията ми и...

Следващите няколко думи бяха удавени от отличителното трополене на двете осемцилиндрови антоанети, които издигаха измъчения биплан на Стив Стивънс в нощния въздух.

Джозефина скочи от масата и хукна към мястото, където бяха паркирани самолетите. Бълвайки огън и от двата двигателя, машината на Стивънс премина над една ограда, над локомотива на госпожа Уайтуей и пое към редица телеграфни жици. Размина се с тях на сантиметри, олюля се над един обор и изчезна в нощта.

Марко Челере стоеше с клиновете на самолета в краката си и махаше с линейката на Платов.

— Казах ти, че ще измисля нещо за сватбената ти нощ.

— Къде отива?

— Абилийн.

— Този подъл, тлъст...

— Убедих го да тръгне сега, за да имаме време да работим върху двигателите.

— Как вижда накъде лети?

— Звезди, луна, отражение по лъскавите релси...

Джозефина повика механиците, за да наляят масло и бензин в машината и да я приготвят за излитане. Затича се към самолета, а Марко — след нея, като внимаваше да не настъпи диплите на роклята ѝ, издута като бял облак около нея. Джозефина бързо свали платното от крилете и приклепна, за да освободи въжетата, които прикрепяха самолета към земята.

— Трябва да те предупредя... — прошепна той напрегнато.

— Какво? — Вече се беше справила с едното въже и развързваше другото.

— Ако нещо се случи с „Димитри Платов“, не се тревожи.

— Как така?... Побързайте, де! — извика тя на детективите механици, които сипваха кутии с масло и гориво в резервоара. — За какво говориш? Ти си Димитри Платов.

— Само че него го наблюдават детективите на Бел. Може да му се наложи внезапно да изчезне.

Джозефина привърши с последното въже, скочи на сандъка, от който се прехвърли в машината, за да поеме нагоре колкото е възможно по-бързо. Шлейфът на роклята ѝ се заплете в една укрепваща жица.

— Нож! — извика тя на един механик. Той отвори острието на ножа си и срязва шлейфа на роклята ѝ.

— Ще се върна. Не се тревожи — каза ѝ Челере.

Джозефина натисна кормилната ръчка напред, след това назад и настрани, за да провери дали рулят, елеваторът и алетоните ѝ се движат както трябва.

— Добре. Няма да се тревожа. Дръпни се от пътя ми... Контакт!

Джозефина излетя десет минути след Стивънс. Айзък Бел вече кръжеше над земята — беше инструктирал Анди Моузър да поддържа двигателя му загрят, а резервоарът — пълен. Отвисоко видя колизеумът „Норт сайт“ и цял Форт Уърт като мътно сияние, губещо се в море от мрак — обширните тексаски пасища.

Джозефина летеше на запад, следвайки релсите, които проблясваха на лунната светлина.

Детективът я следваше плътно, ориентирайки се по тънката огнена струйка на изгорелите газове от самолета ѝ. Първите петнадесетина километра забавяше двигателя си, за да не я изпревари. Ала когато светлините на Форт Уърт изчезнаха напълно и зад него земята беше толкова мрачна, колкото и отпред, той впери очи в осветената в сребристо стомана, махна пръст от прекъсвач и остави „Орела“ да лети.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
„ИЗЛИТА! ЕТО ТЯ ИЗЛИТА!“

34.

На Хари Фрост му се стори, че чува нещо от изток. Не видя нищо, наподобяващо светлина на локомотив. Въпреки това приклекна и притисна ухо до студената стомана на релсата, за да е сигурен. Не вибрираше.

Дейв Мейхю се беше прегърбил над телеграфната си пластина, с която подслушваше диспечерите. Преди малко съобщила странната новина, че няколко самолета излетели от Форт Уърт в тъмното. Прясната невяста Джозефина била сред тях.

— Този път — закле се Фрост с тон, който смрази дори нагледалия се на какво ли не Мейхю, — ще ѝ дам сватбен подарък, който ще помни до края на краткия си живот.

Хари от час вече наблюдаваше небето на изток с надежда да зърне силуета на самолета на Джозефина на фона на зората. Засега нищо. Още бе тъмно като във въглищна мина. Ала сега бе сигурен, че е чува ръмжене на двигател.

Обърна се вляво и се провикна в мрака:

— Чувате ли ме?

— Да, господин Фрост!

Обърна се надясно и повтори въпроса си.

— Да, господин Фрост!

— Готови!

Изчака хората му да отвърнат със същото.

Чу характерното прищраковане, когато от двете му страни махнаха затворите на колтовете, за да заредят първите куршуми.

На всяка картеница имаше по трима души, до коленете във водата след вечерните бури — един стрелец по средата, един отляво, който придържаше патрондаша, а отдясно имаше човек с бинокъл, който да коригира целта. Майк Стотс стоеше близо до Фрост, за да тича с указания до стрелците, в случай, че не чуват добре заповедите му.

Шумът се усили — звук на измъчена машина. Тогава Фрост дочу трясъкът не на един, а на два двигателя.

Сигурно летят много близо един до друг, помисли си той. Твърде близо. Нещо не беше наред. Ненадейно осъзна, че чува двата лошо синхронизирани двигателя на Стив Стивънс. Той водеше.

— Не стреляйте! Не е тя! Не стреляйте!

Бипланът ги подмина, летейки ниско над земята, за да може пилотът да вижда релсите. Джозефина щеше да стори същото и щеше да е лесна мишена.

След десет минути Фрост чу следващата машина.

Определено самолет. Джозефина или Айзък Бел?

Приближаваше бързо. Имаше секунди да реши. Бел обикновено летеше зад нея.

— Готови!

— Готови, господин Фрост!

— Готови, господин Фрост!

Стрелецът вляво извика развълнуван:

— Ето я, идва!

— Чакайте... Чакайте!

— Ето я, ето я! — завикаха и мъжете вдясно.

— Чакайте!!!

Ненадейно Фрост дочу специфичното глухо пърпорене на ротационен двигател.

— Това е „Гном“! Не е тя! „Гном“ е! Изпреварил я е.

Спрете! Не стреляйте!

Беше късно. Превъзбудените картечари удавиха виковете му в тряска на автоматичната стрелба, подавайки лентите с патрони толкова бързо, колкото им позволяваше стрелбата на оръжията. Плюейки на земята гилзи и парчета плат, оръжията стреляха към приближаващата машина с по четиристотин куршума в минута.

Айзък Бел видя проблясъците на дулата на картечниците, разположени на двеста метра една от друга, на юг и на север от релсите. Нямаше как стрелците да го виждат, заслепени от огъня на собствените си оръжия. Въпреки това стреляха точно, целейки се натам, откъдето се чуваше двигателят му. Стреляха оглушително, спираха, за да се послушат и стреляха отново.

Летящото олово пишеше покрай „Орела“.

Бел изключи двигателя, плъзна се тихо надолу и отново го включи. Картечните се ориентираха бързо и подновиха стрелбата. Едрокалибрени амуниции разклащаха подпорните греди на крилете зад него. Рулят също понесе щети, както и кормилната ръчка.

Бел завъртя „Орела“ на сто и осемдесет градуса и се върна откъдето беше дошъл. С лице на изток, към Форт Уърт, той зърна сивкавото начало на зората.

Острият му взор различи на небето, на няколко километра от него, малка точка. Джозефина приближаваше със сто километра в час. Разполагаше с две минути да обезвреди картечните, преди тя да се вреже в облаците от олово. Бел имаше една-единствена пушка „Ремингтън“. Единствената му надежда бе да създаде хаос сред нападателите.

Отново изключи двигателя, наклони едното крило и се плъзна тихо вдясно. Включи двигателя. Южната картечница затрака, проследявайки шума от двигателя. Така разкри и собствената си позиция. Бел се насочи към проблясъците на дулото, спусна се ниско и започна да стреля. Изключи двигателя и премина покрай картечницата. На няколко десетки метра от нея, той отново включи двигателя, върна се с рев и се понесе напреки на релсите, точно над двете оръжия.

И двете откриха смъртоносна вълна от огън. Бел се сниши над по-близката картечница. Видя тримата мъже и картечницата, качена на лафет, който въртяха умело, докато той преминаваше над тях.

Бел се спусна под потока куршуми, толкова ниско, че виждаше отразения блясък на огъня по релсите. Хари Фрост стреляше с пушка по ярките изпарения на двигателя. Бел се спусна почти до земята, на практика обръсна главата на Фрост и стреля по северните картечари, като така привлече вниманието и огъня им. Ако бяха продължили още малко, въздушно охлажданият колт щеше да изгори. Бел успя да зърне цевта — бе нажежена до червено. Ала те спряха ненадейно и се разпръснаха, за да спасят живота си, когато един залп от южните стрелци попадна в тяхното картечно гнездо. Бел ги беше подмамил да се прицелят в позицията на своите хора, докато се опитват да го уцелят отзад.

Секунда по-късно, южната картечница експлодира, заради подпалена кутия с амуниции.

Бел направи още един рязък завой с „Орела“ и изстреля последните си куршуми към мястото, откъдето проблясваше дулото на пушката на Фрост. Нямахше много големи шансове да го уцели в мътната светлина, докато прелита над него, но се надяваше поне да го накара да потърси прикритие.

Фрост не помръдна.

Стоеше изправен и стреляше, докато не свършиха патроните му.

След това скочи от релсите в коритото на потока и с изненадваща пъргавина изтича до картечницата, чиито стрелци я бяха изоставили. Докато Джозефина преминаваше ниско над него, той завъртя лафета на тежката машина и изстреля дълъг откос по нея. Бел се спусна право към него. Ремингтънът беше празен. Извади пистолета и откри огън толкова бързо, колкото можеше да натиска спусъка. Обграден от летящи гилзи, Хари Фрост стреля, докато лентата с амуниции не заяде.

Джозефина свали едното си крило. То се наклони към земята, почти докосвайки релсите и Бел изтръпна от страх, че е ранена или че приборите ѝ за управление са повредени и че ще катастрофира. Със свито сърце той я наблюдава няколко секунди, но след това ужасът му се превърна в удивление, когато монопланът ѝ стабилизира крилото, застана хоризонтално и се заизкачва в небето.

Айзък Бел се придържаше близо до Джозефина през целия път до Абилийн, където се пресичаха три железопътни маршрута. Джозефина се приземи нескопосано и почти се завъртя на сто и осемдесет градуса пред гарата за товарни влакове. Бел се приземи наблизо.

Намери я прегърбена над приборите за управление, стиснала едната си ръка. Един куршум ѝ бе направил дълбока драскотина. Роклята ѝ бе изцапана с кръв и масло. Устните ѝ трепереха.

— Почти изгубих контрол...

— Толкова съжалявам! Не успях да го спра.

— Казах ти, че е лукав като хищно животно. Никой не може да го спре.

Бел превърза кървящата рана с кърпичка. Бяха дотичали малки момчета и възрастни мъже с бради като от Гражданската война. И младите, и старите зяпаха ококорени самолетите в прахта.

— Момчета, тичайте — извика Бел, — повикайте лекар!

Джозефина се поизправи, но не направи опит да слезе от самолета. Цялото ѝ тяло сякаш се беше вцепенило от усилието да лети в това състояние. Изглеждаше напълно изтощена. Бел я прегърна.

— Поплачи си — рече ѝ нежно той. — На никого няма да кажа.

— Машината ми е наред — отвърна тя със слаб, безучастен глас. — Но ми съсипа роклята. Защо плача? Дори не ми пука за глупавата рокля. Чакай! — Тя се огледа паникьосана. — Къде е Стив Стивънс?

Лекарят дотича с медицинската си чанта.

— Да сте виждал бял биплан с много дебел пилот? — попита Джозефина.

— Току-що отлетя, госпожо, пое към Одеса. Каза, че се надява да стигне до Ел Пасо след няколко дни. Нека да ви помогнем да слезете.

— Трябва ми гориво и масло.

— Трябва ви истинска превръзка, карболова киселина и поне седмица на легло.

— Гледайте! — каза Джозефина. Вдигна окървавената си ръка и отвори и затвори юмрук. — Движа ръката си, виждате ли?

— Виждам, че нямате счупени кости — отвърна лекарят. — Но сте преживяла силен шок.

Айзък Бел не пропусна стиснатата ѝ челюст и войнствения блясък в очите ѝ. Повика момчетата и подхвърли на всяко от тях по една петдоларова монета.

— Намерете масло и бензин за летящата машина на Джозефина. Бензин и рициново масло за моята. Веднага!

— Не може да лети в това състояние! — възнегодува лекарят.

— Закърпете я! — каза Бел на лекаря.

— Сериозно ли мислите, че ще лети до Ел Пасо така?

— Не — каза Айзък Бел. — Ще лети до Сан Франциско.

35.

Два дни по-късно Джозефина кръжеше над един от кварталите на Ел Пасо, докато Айзък Бел оглеждаше покривите с бинокъл в търсене на въоръжения Хари Фрост. Монопланът ѝ бе повел в състезанието при прехода от Пекос, както и в предния преход от Мидланд до Пекос.

Земята под тях гъмжеше от десетхилядната тълпа от жители на Ел Пасо, дошли да поздравят Джозефина, подобаващо подготвени от сензационни вестникарски заглавия като: „Иде булката!“

Улиците и площадите гъмжаха от хора, по прозорците и покривите на шестетажни сгради висяха гроздове от зяпачи. Поучен от опита си с Форт Уърт, Бел поиска от Уайтуей да премести кацането на място, по-лесно за охраняване железопътното депо до Рио Гранде. Като видя огромните тълпи под себе си, се зарадва, че го направи.

Джозефина още правеше шоу за тълпата, когато бипланът на Стив Стивънс се показа от изток, следван от червения самолет на Джо Мъд. Тя направи още едно кръгче, завърши маневрата с няколко спираловидни лупинга, които изтръгнаха изумени възклицания от тълпата, и се приземи.

Бел се приземи до нея.

Състезателите бяха срещнали силни насрещни ветрове и влаковете им отдавна ги чакаха. Помощниците празнуваха. Бяха оставили Тексас зад себе си и финишът вече се виждаше.

На юг, оттатък реката, екзотичното Мексико трептеше в маранята. Но погледите им привличаше западът — Ню Мексико, Аризона и най-накрая Калифорния на брега на Тихия океан.

Още не бяха стигнали, разбира се, но все пак поредицата сини планински вериги хвана погледа на Бел.

Те сочеха към Континенталния вододел. За да успеят да прелетят дори над ниските части на Скалистите планини, машините трябваше да се изкачат на почти километър и половина височина.

Чакаха го телеграми. Една от тях повдигна духа му.

Арчи се бе възстановил достатъчно, за да може да пътува на запад с Лилиан на специалния влак на Осгуд Хенеси, за да види края на състезанието. Бел написа отговор, че трябва да понатиснат адвокатите, които се опитват да освободят Даниела Ди Векио, за да може да дойде с тях и да види как машината на баща ѝ е прекосила континента, пазейки състезанието — ако разбира се преди това не се разбиеше или Хари Фрост не го свалеше, помисли си той мрачно.

Дългата телеграма на „Отдела по проучванията“ съдържаше не особено приятни новини.

„Платов несрещнат, невидян, непознат“, беше започнал Грейди Форър, признавайки, че не е успял да открие нищо за руския изобретател, освен докладите от Белмонт парк. Грейди беше добавил нещо, което само задълбочаваше мистерията:

„Термодвигател демонстриран на Парижкото изложение от австралийски изобретател/овцевъд Роб Конъли.

Не Платов. Австралиец продал двигател и се върнал у дома.

До момента не можем да се свържем.

Купувач термодвигател неизвестен.

Възможно Платов“

Айзък Бел отиде да потърси Платов.

Намери Джеймс Дашууд, който наблюдаваше руснака. Момчето се взираше в задния край на спомагателния влак на Стив Стивънс. Изглеждаше объркан и сведе смутено глава, когато видя шефа си да върви към него.

— Предполагам — строго каза Айзък Бел, — че си изгубил Платов.

— Не само него. Целият му вагон работилница го няма.

Вагонът бе последният от влака на Стивънс. Наистина го нямаше.

— Не е потеглил сам.

— Не, сър. Момчетата ми казаха, че като се събудили тази сутрин, бил откачен и го нямало.

Бел огледа коловоза, на който стоеше влакът на Стивънс. Релсите бяха леко наклонени надолу. Разкачен, вагонът на Платов би потеглил по инерция.

— Не може да е стигнал далеч.

Ала в задния край на депо то бе преместена една жп стрелка, така че коловозът бе свързан с разклонение, което се губеше сред купища фабрики и складове по реката.

— Отиди да намериш някоя вагонетка, Джеймс.

Почти веднага Дашууд се върна с вагонетка. Бел скочи на нея и двамата поеха по коловоза. С помощта на Бел скоро се движеха почти с тридесет километра в час. След един завой видяха пред себе си дим. Складовете криеха източника.

— По-бързо!

Подминаха един цех за обработка на кожа и смрадлива кланица и видяха, че димът идва от вагона работилница на Платов, който беше спрял в мантизелата в края на релсите. От прозорците, вратите и шлюза на покрива изригваха пламъци. За секундите, които бяха нужни на Бел и Дашууд да стигнат до него, целият вагон бе напълно обгърнат в пламъци.

— Горкият господин Платов — извика Дашууд. — Всичките му инструменти... Боже, надявам се да не е вътре.

— Горкият господин Платов — повтори мрачно Бел.

Вагон, пълен с масло и бензин гореше мощно и изгаряше бързо.

— Добре, че вагонът не е бил на влака на Стивънс — каза Дашууд.

— Много добре — съгласи се Бел.

— На какво мирише?

— Някой окаяник се пече, боя се.

— Господин Платов?

— Че кой друг?

Пожарни коли, дърпани от коне, затрополиха през релсите. Пожарникарите разгънаха маркучите си до реката и задействаха парната помпа. Мощни водни струи се забиха в пламъците, но без особен ефект. Огънят бързо погълна дървените стени, покрива и пода на вагона, докато накрая остана само купчина пепел, натрупана между стоманената товарна платформа и железните колела. Когато пожарът

угасна, пожарникарите намериха обгорелите останки на човешко тяло. Обувките и дрехите му се бяха превърнали във въглени.

Бел се разтърси из влажната пепел.

Нещо проблесна в периферното му зрение. Извади от пепелта едно трисантиметрово квадратно парче стъкло в месингов обков. Още беше топло. Обърна го в дланта си. Два от ръбовете на месинга бяха вдлъбнати. Показа го на Дашууд.

— Инженерна линейка на Фабер-Кастел... или поне каквото е останало от нея.

— Ето го и Стив Стивънс.

Напористият памуков плантатор се дотътри до тях, постави ръце на кръста и се загледа мрачно в пепелта.

— И ако това не бие всичко друго! Някакъв профсъюзен социалист ме настига. Всеки ревлив глупак в страната е за Джозефина, щото е момиче. А сега най-добрият ми механик се опекул! Кой ще ми поправя машината от тук нататък?

Бел предложи:

— Защо не попитате механиците, на които Димитри помагаше?

— Това е най-тъпата идея, дето съм чувал. Дори оня проклет рускинин не можеше да ми синхронизира двигателите, а никой друго не може да ми поправя машината като него. Знаеше я отгоре до долу. Без него ще съм късметлия ако успея да прекося Ню Мексико.

— Не е тъпа идея — включи се Джозефина.

Бел я забеляза да идва към тях на колело, което беше намерила отнякъде.

Стреснатият дебелак се извърна рязко.

— Ти пък отде се взе? Откога ни слушаш?

— Откогато казахте, че хората искат да спечеля, защото съм момиче.

— Ами, проклет да съм, ама е вярно, и вие го знаете.

Джозефина се взря в тлеещата развалина от вагона на Платов.

— Но Айзък е прав. Когато Димитри вече... го няма... ще ви е нужна помощ.

— Ще се оправя. Недейте ме отписва, задето съм загубил един механик.

Джозефина поклати глава.

— Господин Стивънс, имам уши. Чувам как двигателите ви разнебитват машината ви, всеки път когато полетите. Искате ли да погледна какво се случва с нея?

— Ами, не знам...

Бел го прекъсна.

— Ще помоля Анди Моузър също да помогне.

— В случай, че се страхувате да не саботирам машината ви, докато не гледате — ухили се Джозефина.

— Не съм казвал такова нещо!

— Мислехте си го.

— Нека с Анди ви помогнем — усмивката ѝ стана още по-широка и го подкачи отново. — Айзък ще каже на Анди да ме гледа като ястреб, за да не счупя нещо „случайно“.

— Добре, де, добре. Няма лошо да погледнете.

Джозефина се метна на колелото и пое обратно към депото.

— Скачайте — каза Бел на Стивънс и задвижи вагонетката.

Стивънс мълча, докато не подминаха кланицата и фабриките.

Тогава каза:

— Оценявам, че ще ми помагате, Бел.

— Оценявайте Джозефина.

— Изненада ме.

— Мисля, че и двамата започвате да осъзнавате, че всички сте заедно.

— Звучите като оня глупак с червения самолет.

— Мъд също е заедно с вас.

— Проклет профсъюзник!

Но и най-добрите намерения не можеха да надвият щетите от почти пет хиляди километра полети. Джозефина и Анди се мъчиха с двигателите на Стивънс цял следобед, преди да се признаят за победени.

Джозефина дръпна Бел настрани и заговори нервно:

— Съмнявам се, че Стивънс ще ме послуша, но може би ще се съгласи с Анди.

— За какво да се съгласи?

— Машината никога няма да стигне до Сан Франциско. Ако се опита да я насили, ще умре.

Бел даде знак на Анди да се приближи. Анди му каза:

— Най-доброто, което успях, беше да ги синхронизирам за няколко минути. После пак полудяха. Но дори да можем да ги синхронизираме, вече не би имало значение. Ужасно изхабени са. Няма да успее да се прехвърли през планините.

— Кажи му го.

— А не бихте ли дошъл с мен, господин Бел? В случай, че се ядоса.

Бел стоя до Анди, докато обясняваше положението на Стив Стивънс.

Стивънс стоеше с ръце на хълбоците, а лицето му моравеше от яд.

Анди каза:

— Много съжалявам, господин Стивънс. Но ви казвам истината. Тези двигатели ще ви убият.

Стивънс ревна:

— Момче, няма да се върна в Мисисипи с подвита опашка! Връщам се с купата „Уайтуей“ или не се връщам изобщо. — Погледна Бел. — Хайде, кажете си.

Мислите ме за луд.

— Мисля — каза Бел, — че има разлика между смелостта и глупостта.

— И сега ще ми кажете каква е разликата?

— Не бих го направил за друго — каза Бел.

— Да сте бил някога дебел, като малък или след това?

— Не, не ми се е случвало.

— И добре, че не е — Стивънс се позасмя отчаяно. — Не се забравя... Дебел съм цял живот. Дебел мъж, дебел хлапак... — Отиде до биплана си, прокара пухкава длан по плата на едното му крило и погали една от перките. — Татко ми казваше, че никой никога няма да обикне дебелак. Оказа се напълно прав... — Стивънс преглътна с усилие. — Знам, че като се върна у дома, все така няма да ме обичат. Но ще ме уважават, и още как.

36.

Джозефина се уплаши от планинския въздух. Беше рядък, особено в най-горещата част от деня, не беше толкова силен, колкото беше свикнала, дори когато летеше много бързо. Наблюдаваше барометъра и почти не вярваше на очите си, докато кръжеше сред най-синьото небе, което беше виждала, опитвайки се да набере височина над малкото градче Деминг в Ню Мексико. Импровизираният ѝ алтиметър като че ли беше блокирал. Почука силно по него, но той не помръдваше. Като погледна надолу към централната гара и ресторанта, разположени между двата паралелни маршрута „Атчинсън, Топека & Санта Фе“ и „Садърн пасифик“, установи, че не изглеждат по-малки отпреди. Май машината ѝ наистина се издига толкова бавно, колкото показва инструментът.

Стив Стивънс и Джо Мъд летяха далеч под нея. Тя поне имаше опит в такава среда, беше летяла в планините на Адирондак. Макар че, честно казано, това не ѝ помагаше особено, когато напречните течения над Дивия Запад сграбчваха крилете ѝ, ветровете ритяха като мулета и като че ли нямаха търпение да я свалят по-надолу. Погледна през рамо. „Орела“ на Айзък я следваше вярно, подскачайки като на ластик.

Успя някак да се добере до хиляда метра, отказа се да се издига още и пое към Лордсбърг с надежда височината да ѝ е достатъчна, за да премине над планините. Следваше релсите на „Садърн пасифик“ и скоро настигна експресния влак, който тръгна от Деминг половин час преди нея. Локомотивът плюеше дим право нагоре, докато пухтеше по стръмното нагорнище. Теренът се издигаше и тя трябваше да стори същото.

Ненадейно мрачни мисли за Марко отвлякоха вниманието ѝ.

Не се боеше, че е загинал, дегизиран като Платов. Още във Форт Уърт я предупреди, че ще „изчезне“.

Но в мига, в който се появи, под каквато и да е самоличност, първият ѝ въпрос щеше да е кой загина на негово място? Въпросът беше ужасен. Не се сещаше за отговор, който би приела. Слава богу,

сега бе твърде заета с опитите да прелети над Континенталния вододел, така че трябваше да загърби тези мисли.

Пред себе си видя как релсите се провират в проход между два планински върха. Въпреки, че небето бе ясно, в прохода се бяха събрали куп облаци. Сякаш някой беше натъпкал памук между планините и беше направил железопътен проход през него. Трябваше да се издигне още по-високо, за да мине над облаците. Ако влезе сред тях, щеше да се изгуби. Няма да има представа къде се намират върховете, преди да се блъсне в някой от тях.

Но колкото и да се опитваше да манипулира елеватора и алетоните, колкото и да се стараеше да активизира измъчения си двигател „Антоанета“, в края на краищата се озова сред студени мъгли. На моменти бяха така гъсти, че не виждаше перките си. За миг изтъняха. Видя къде са върховете, коригира курса и се подготви за следващото ослепяване. През целия път трябваше да полага усилия, за да лети монопланът колкото се може по-високо.

Мъглите отново изтъняха. Осъзна, че е завила вдясно, без да се усети. Бързо смени курса. Облаците се сгъстиха за пореден път. Ала в същото време долови нещо, което правеше въздуха по-плътен.

Внезапно бе над всичко, над прохода, над облаците, дори над върховете и небето пак бе онова невиждано преди синьо.

— Добро момиче, Елзи!

За един момент, си помисли, че вижда Тихия океан.

Ала той все още беше на повече от хиляда километра.

Погледна зад себе си. Айзък Бел се намираше над нея и тя се закле пред себе си, че с първите долари от наградата си ще си купи ротационен двигател „Гном“.

Малко по-назад, здравият червен биплан на Джо Мъд летеше в кръг, докато търпеливо набираше височина, преди да преодолее прохода. Стив Стивънс се издигна над Мъд, подмина го и пое право към прохода с мощта на двата си двигателя. Гмурна се в облаците успоредно с релсите. Джозефина няколко пъти погледна през рамо, за да види кога ще излезе. Ала вместо бял биплан, от купа облаци изригна яркочервено огнено цвете. През рева на двигателя си тя не чу експлозия и й отне няколко секунди да осъзнае какво се е случило. Дъхът й секна. Стив Стивънс се бе разбил в планината. Бипланът му гореше — той беше мъртъв.

Две мисли преминаха през главата ѝ и я смразиха.

Двумоторният самолет на Стивънс — огромната, мощна машина на Марко — бе извън състезанието, така че единствената ѝ конкуренция сега беше бавният Джо Мъд. Отврати се от начина си на мислене — не просто бе егоистично и дребнаво, но Джозефина вече разбираше, че колкото и да ѝ бе неприятен Стивънс, той беше част от малката им летяща дружина.

Втората ѝ ужасна мисъл беше по-трудно поносима. Сър Едисън Сидни Мартин сигурно щеше да спечели, ако Марко не беше повредил неговия „Къртис-Пушър“.

Същата вечер в Уилкокс, Аризона, когато спря в Лордсбърг, за да зареди бензин и масло, Джозефина подочу как Мариан каза на Айзък Бел:

— Уайтуей е доволен като лисица в кокошарник.

— Получи каквото искаше — отговори Айзък. — Оспорвана надпревара между дръзката Летяща любима на Америка и профсъюзник на бавен самолет.

Кошмарът на Юстъс Уийд се сбъдна в Тюсон. Състезанието спря заради яростна пясъчна буря, която почти зари машините. След като ги изкопаха и почистиха, Анди Моузър даде свободен следобед на Юстъс. На масата за бiliarд момчето попадна на индианец, който се опита да му вземе парите в една игра. Индианецът беше добър, дори много, и на Юстъс му отне почти цял следобед, за да спечели парите на съперника си и на приятелите му, които залагаха, че техния човек ще спечели срещу хлапето от Чикаго. Когато Юстъс излезе от игралната зала за вечеря, индианецът го нарече „Хлапе Чикаго“. Младежът се чувстваше на седмото небе, докато един мъж на тротоара не му подвикна:

— Ти си, хлапе!

— Какво искате да кажете?

— Още ли е у теб това, което ти дадохме в Чикаго?

— Какво?

— Да не си го изгубил?

— Не.

— Дай да го видя.

Юстъс неохотно извади малката кожена торбичка.

Онзи извади тръбичката, провери запушалките и я върна на Юстърс.

— Ще се свържем пак... скоро.

Уийд каза:

— Осъзнавате ли какво ще направи това с една летяща машина?

— Ти ми кажи.

— Не е като да ти откаже двигателят на колата. Той ще е в небето.

— Има логика, нали е самолет.

— Вода в бензина ще спре двигателя на мига. Ако стане на голяма височина, може и да успее да планира безмоторно. Може и да не успее. Но ако двигателят му спре, докато е по-ниско, машината му ще се разбие и той ще умре.

— Осъзнаваш ли какво ще се случи с Дейзи Рамзи, ако не направиш каквото ти кажем?

Юстърс Уийд не можеше да срещне погледа на другия. Сведе поглед.

— Да...

— Именно!

Юстърс Уийд не продума.

— Схващаш ли?

— Да...

37.

Уолт „Тексасеца“ Хетфийлд се появи внезапно в една гръмотевична сутрин в Юма, Аризона. Градчето се намираше на брега на наскоро преградената река Колорадо. Оттатък широките води беше Калифорния. Състезателите нямаха търпение да стигнат до Палм Спрингс до стъмване. В Калифорния беше сезонът на бурите и местните посъветваха участниците да изчакат няколко часа, за да намалее рискът от мълнии и проливни дъждове. Машините бездействаха под платнищата си, а спомагателните влакове бяха паркирани в депото.

— Господин Ван Дорн знае ли, че си тук? — попита Бел, познавайки навиците на тексасеца да действа на своя глава.

— Шефът ми нареди да избързам дотук и лично да докладвам.

— Имаш нещо за Фрост ли?

Уолт повдигна шапката си и я намести на главата си.

— Намерихме колата му малко извън Тюсон. Как е стигнал дотам, нямам никаква представа. Но нито от него, нито от хората му нямаше и следа. Подозирам, че са хванали някой влак. Вчера разбрах, че са пътували със стил, резервирали си най-люксовото купе в „Лимитед“.

— Накъде?

— Калифорния.

— Защо тогава те е изпратил тук Ван Дорн?

Уолт се ухили и разкри ослепително бели зъби насред обветрено лице.

— Защото е най-умният избор. Айзък, синко, чакай да видиш кого съм довел.

— Искам да видя само двама души: Хари Фрост или Марко Челере, върнал се от мъртвите.

— Мамка му! Все си с една крачка напред. Как разбра?

— Какво съм разбрал?

— Докарах Марко Челере.

— Жив?

— Че как иначе. Намериха ми го жп копоите, които познавам. От някакъв товарен влак скочил клошар, който разправял наляво и надясно, че е част от състезанието. Казал, че лично познава Джозефина и искал да види детективите от „Ван Дорн“, които я охраняват. Не е обявено във вестниците, затова му повярвали.

— Къде е той?

— В столовата. Умрял е от глад.

Айзък Бел влетя във вагон-ресторанта и видя опърпан непознат, който помиташе с една ръка яйца и бекон, а с другата тъпчеше хляб в устата си. Имаше мазна черна коса, разделена от червен белег от средата до върха на челото, както и друг на предмишницата си.

Очите му искряха трескаво.

— Вие ли сте Марко Челере?

— Това е името ми, сър — отвърна той с италиански акцент, малко по-силен от този на Даниела Ди Векио, макар и не толкова труден за разбиране, колкото Джозефина бе споделила на Бел.

— Къде бяхте?

Челере се усмихна.

— Искане ми се да можех да отговоря.

— Ще трябва да ми отговорите, преди да ви допусна на километър от Джозефина. Кой сте вие?

— Аз съм Марко Челере. Събудих се преди две седмици в Канада. Нямах представа кой съм и как съм се озовал там. Лека-полека паметта ми се върна. Първо капка по капка, после цял прилив. Първо си спомних самолетите си. После видях новина във вестника, за купата „Уайтуей“. В него прочетох, че там имам не една, а две машини, тежкият ми биплан и бързият ми моноплан. И всичко ми се върна.

— Къде в Канада?

— Във ферма. На юг от Монреал.

— А някаква представа как сте се озовал там?

— Честно казано, не знам. Хората, които ме спасили, ме намерили до жп линиите. Предположили, че съм стигнал с товарния влак.

— Какви хора?

— Едно мило семейство фермери. Грижеха се за мен цяла зима, докато започнах да си спомням.

Даниела бе нарекла този мъж измамник, той си беше сменил името от Престоджакомо на Челере, докато бягаше от миналото си, а Джеймс Дашууд подозираше, че е убил бащата на Даниела в Сан Франциско и го е накарал да изглежда като самоубийство. Бел не го жалеше с въпросите.

— А имате ли представа как сте получил амнезия?

— Знам точно как. — Челере прокара пръсти по белега на скалпа си. — Бях на лов с Хари Фрост. Той ме простреля.

— Какво ви води в Аризона?

— Дойдох да помогна на Джозефина да спечели състезанието с летящата ми машина. Може ли да я видя, моля?

Бел попита:

— Кога за последно четохте вестник?

— Миналата седмица в едно от депата в Канзас сити.

— Знаете ли, че тежкият ви биплан се разби?

— Не! Може ли да се поправи?

— Блъсна се в планина.

— Това е много неприятна новина. А пилотът?

— Както би могло да се очаква...

Челере остави вилницата.

— Това е ужасно. Толкова съжалявам! Надявам се да не е било по вина на машината.

— Машината беше похабена като всичко останали. Състезанието е дълго.

— Но е великолепно предизвикателство — отвърна Челере.

— Трябва също така да ви предупредя — каза Бел, наблюдавайки го внимателно, — че Джозефина се омъжи повторно.

Челере го изненада. Бел си мислеше, че италианецът ще се ядоса, че приятелката му се е омъжила. Вместо това той възкликна:

— Чудесно! Толкова се радвам за нея! А бракът ѝ с Фрост?

— Анулиран.

— Добре. Така и трябваше. Беше ужасен съпруг. За кого се е омъжила?

— За Престън Уайтуей.

Челере плесна възторжено с ръце.

— А! Перфектно!

— Защо да е перфектно?

— Тя е състезател. Той е организатор на състезанието. Превъзходна партия. Нямам търпение да поздравя младоженеца и да пожелаем щастие на Джозефина.

Бел хвърли поглед към Уолт, който слушаше от прага и попита италианския изобретател:

— Бихте ли искал първо да се пооправите? Ще ви намеря бърснач и чисти дрехи. В задната част на хангарния вагон.

— Грация! Благодаря ви! Сигурно на нищо не приличам.

Бел отново се спогледа с Уолт Тексасеца и отвърна с невесела усмивка:

— Приличате на човек, прекосил континента в товарен вагон.

Бел и Хетфийлд го поведоха към импровизираната баня и му дадоха кърпа и бърснач.

— Благодаря, благодаря! Може ли да ви помоля за още една услуга?

— Какво бихте искал?

— Дали не ви се намира малко брилянтин? — Прокара пръсти през мръсната си коса. — За да си пригладя косата.

— Ще намеря — каза Уолт.

— Благодаря, сър. А малко вакса за мустаци? Ще е чудесно отново да съм себе си.

— Човек, прекосил континента в товарен вагон? — повтори Уолт думите на Бел, докато се усмихваше несигурно.

Бел отвърна на усмивката му.

— А ти как мислиш?

— По-скоро се е возил на възглавниците — каза Хетфийлд, използвайки жаргона на скитниците за возене във втора класа. — Не ще да е използвал товарен вагон за повече от сто и петдесет километра.

— Точно така — рече Бел, който се бе возил на много товарни влакове в кариерата си на детектив. — Не е достатъчно мръсен.

— Може някоя самотна фермерка да му е дала да се изкъпе в коритото за вода на конете.

— Може.

Уолт си зави цигара, запали я, издиша син дим и отбеляза:

— Какво ли ще си помисли госпожица Джозефина?

Дали щеше да се съгласи да се ожени за Уайтуей, ако знаеше, че Челере е жив?

— Предполагам, че зависи какво са значели един за друг — отвърна Бел.

— Какво да го правим, шефе?

— Да видим какво си е наумил — отвърна Бел, чудейки се дали в чудотворното завръщане на Марко Челере не се корени гневното „Не знаете какви ги вършеха!“ на Хари Фрост.

Марко Челере излезе от хангарния вагон на Бел изкъпан, избръснат и зализан. Черната му коса блестеше, бузите му бяха гладки, а мустакът — засукал. Мустакът на Бел пък помръдна съвсем леко, когато се усмихна на Уолт. Наблюдателният тексасец бе забелязал, както и самият Бел, че бръснатите бузи на Челере са малко по-бледи от носа и брадичката му. Разликата беше почти незабележима, но те все пак внимаваха именно за подобни следи и те бяха налице — наскоро Челере бе имал брада.

Джозефина се удиви, когато научи за Челере. Каза, че е изгубила всякаква надежда да го види отново жив. Хвана го за ръката с думите:

— О, горкичкият! — когато чу историята му. Изглеждаше щастлива да го види, забеляза Бел, но бързо се върна към състезанието. — Марко, идваш в идеалния момент. Трябва ми помощ за самолета. Почти се разпада. Ще кажа на съпруга си да те включи в екипа ми.

— Няма нужда — галантно отвърна Челере. — Ще работя безплатно. Все пак е и в мой интерес машината ми да спечели състезанието.

— По-добре се хващайте на работа тогава — каза Бел. — Времето се оправя. Уейнър току-що обяви, че поемаме към Палм Спрингс.

Като знаеше, че Айзък Бел го наблюдава като ястреб, Марко Челере търпеливо изчака момента да поговори с Джозефина насаме. Гледаше да не се засичат на четири очи, докато тя не пристигне в Палм Спрингс. Едва на следващата сутрин, докато зареждаха машината ѝ за краткия полет към Лос Анджелис, пое риска да я заговори. Бяха сами и

наливаха бензин в резервоара ѝ — механиците детективи помагаха на полицията да разчисти зяпачите от полето на машините.

Джозефина първа продума.

— Кой загина в пожара?

— Намерих едно тяло в района на бездомниците. Платов вече не съществува.

— Мъртъв ли беше вече човекът?

— Разбира се. Някакъв клет старец. Умират през цялото време.

Ти какво си помисли?

— Не знам какво да си мисля.

— Може би семейният живот те обърква.

— Какво искаш да кажеш?

— Как е да си с Престън Уайтуей? — заяде се Марко.

— Отложих „медения месец“ за след състезанието. Знаеш това.

Казах ти, че така ще направя.

Марко сви рамене.

— Това е като някаква опера-буфа.

— Не знам нищо за операта.

— Опера-буфа е комична опера. Малко като водевил.

— На мен не ми е смешно, Марко.

— А за мен си струва куршума.

— Какво? Защо?

— Просто... ако нещо се случи с Престън Уайтуей, ще наследиш империята му.

— Не искам империята му. Искам просто да летя и да спечеля състезанието. — Тя се взря в лицето му и добави: — И да съм с теб.

— Предполагам, че трябва да съм благодарен, че още чувстваш това.

— Какво ще се случи с Престън?

— О, сега господин Уайтуей е „Престън“?

— Не мога да наричам съпруга си „господин Уайтуей“.

— Така е, предполагам.

— Марко, какво има? Какво се опитваш да кажеш?

— Просто се чудя, ще продължаваш ли да ми помагаш?

— Разбира се... Какво имаше предвид, ако нещо се случи с Престън?

— Нещо като Хари Фрост, болния от ревност твой бивш съпруг, да убие новия ти съпруг.

— Какви ги говориш?

Марко се пресегна към нея и вдигна ръкава на блузата ѝ, за да ѝ покаже собствената ѝ превързана ръка.

— Нищо, което да не знаеш за Фрост.

38.

На карнавалното поле Домингез, на юг от Лос Анджелис, бяха опънати разноцветни шатри, които гъмжаха от хора, част от двеста и петдесетте хиляди зрители, стекли се, за да наблюдават пристигането на двамата останали участници в надпреварата за купата „Уайтуей“ и да ги изпратят към Фрезно на следващата сутрин.

Юстърс Уийд се беше поболял от страх — скоро щяха да го накарат да замърси горивото на Айзък Бел. Нямаше никакво желание да ходи на карнавал. Господин Бел обаче настояваше, че непрестанната работа не е здравословна за него. Подкрепи препоръката си с пет долара пари за харчене и заповед Юстърс да не връща никакво ресто. Един приятел на господин Бел, младеж на възрастта на Юстърс на име Даш, който висеше наоколо и още от Илинойс залагаше пари на състезанието, изпрати Юстърс от депото и му обеща да се срещнат пак там и заедно да се върнат при спомагателния влак.

Юстърс спечели едно мече, като преобърна няколко празни бутилки от мляко с топка за бейзбол. Тъкмо обмисляше дали да го изпрати на Дейзи по пощата, или да ѝ го даде лично — сякаш имаше шанс нещата да завършат добре, когато беззъбият викач от павилиона му подаде наградата и му каза:

— Ти си, Юстърс. Утре сутрин. Сложи я в резервоара на Бел, точно преди да излети.

— Ами ако ме види?

— Направи го, докато пълниш резервоара, за да не види.

— Но е умен, не можете да си представите колко е умен. Може да ме види.

Беззъбият старец потупа Юстърс по рамото и каза:

— Слушай, Юстърс. Не знам за какво е цялата работа и не искам да знам. Знаем само, че хората, които ми казаха да ти предам това съобщение са много, много лоши. Така че те съветвам, който и да е този тип Бел, по-добре да не те види.

На панаира имаше виенско колело. Изглеждаше високо двайсет метра и Юстърс се зачуди дали ще оставят Дейзи на мира, ако се качи

най-горе и се самоубие.

Точно тогава се показва Даш.

— Какво е станало? Да не си загуби всички пари? Изглеждаш зле.

— Добре съм.

— Ей, спечелил си мече.

— За момичето ми.

— Как се казва?

— Дейзи.

— Ако се ожените, ще се казва Дейзи Уийд — пошегува се Даш, сякаш бе първият, сетил се за това. След това попита дали Юстъс е гладен и настоя да му купи наденичка и бира, които в устата на уплашения младеж имаха вкус на дървени стърготини и оцет.

Двама мъже с обветрени лица и непроницаеми погледи чакаха Айзък Бел пред хангарния вагон на „Орела“. Носеха шапки с клюмнали периферии, ризи с мръсни яки и широки, охlabени вратовръзки, както и палта, издути от оръжия. Един от мъжете държеше ръката си в превръзка, забележимо по-нова и бяла от ризата му — такава бе и превръзката на челото на другаря му. Детективите механици на Джозефина ги наблюдаваха изкъсо, а двамината отвръщаха с изпъчени гърди и начумерени лица.

— Помните ли ни, господин Бел?

— Григс и Ботъмли. Все едно сте се били с локомотив.

— Така и се чувстваме — призна Григс.

Бел се здрависа с тях, като протегна лявата си ръка на Ботъмли, за да пази другата му ръка. След това се обърна към детективите механици:

— Няма проблеми, момчета, това са Том Григс и Ед Ботъмли, жп детективи от „Садърн пасифик“.

Вандорниците веднага добиха презрителни изражения — железопътната полиция беше дъното на детективското поприще, докато Бел не добави:

— Ако помните катастрофата при Глендейл, те двамата разплетоха случая. С новини ли идвате?

— Имахме предчувствие, че ти ще отговаряш за случая с Джозефина.

Бел кимна.

— Не е информация, която бих искал да прочета във вестника, но сте прави. А аз имам предчувствие, като ви гледам, че ще ми кажете как сте се натъкнали на Хари Фрост.

— Ед го гръмна право в шкембето — каза Григс. — И това дори не го забави.

— Носи бронирана жилетка.

— Чувал съм ги — каза Григс. — Не знаех, че работят.

— Вече знаем — поправи го Ботъмли.

— Къде се случи това?

— Бърбанк. Диспечерът ни писа, че някой обира автомобилен сервиз. Крадливата гнида тъкмо се качваше в камиона, когато стигнахме. Гнидата стреля. Ние отвърнахме. Приблужи се, халоса ме по главата и уцели Том в ръката.

— Докато се опомним — довърши Ботъмли, — вече го нямаше. Намерихме камиона на следващата сутрин. Празен.

— Какво е откраднал?

— Пет двайсеткилограмови сандъка с динамит, няколко капсули и фитил — отвърна Григс.

— Не съм изненадан — отбеляза Бел. — Той обича динамит.

— Че как иначе. Обаче с Том си блъскаме главите по един въпрос — как ще взриви самолет?

— Утре сутрин състезанието продължава към Фрезно — отвърна Бел. — Ще се обадя на началника ви Уот, ще му кажа, че сме говорили и ще го помоля да вдигне на крак целия ви отдел, за да оглеждат мостовете и релсите за възможен саботаж.

— Самолетите не използват мостове.

— Спомагателните им влакове използват. И, да си остане между нас, но на този етап от състезанието, след шест хиляди километра, само механиците и резервните части в хангарните вагони държат тези машини във въздуха. А успяхте ли въобще да го раните?

— Мисля, че му закачих крака, докато падах. Няма да се изненадам, ако понакуцва.

— Добра работа — похвали ги Бел.

Юстъс Уийд реши, че щом така и така трябва да стори това ужасно нещо на Айзък Бел, може поне да го направи както трябва, за да не се случи нищо лошо на Дейзи заради някоя негова грешка. Щеше да е най-лошо да го хванат и отгоре на всичко да наранят Дейзи.

За да се успокои, си представи, че е обратно в Тюсон и играе билиард за пари със селяците в селския им бар. Едно знаеше със сигурност: ако искаш да спечелиш на билиард, трябва да си вярваш. В края на играта, печелеше този, който успееше да запази самообладание.

Младежът прибра медната тръба до китката на лявата си ръка и я държеше скрита, със същата ръка докато наливаше прецедената смес от бензин и рициново масло в резервоара на „Американския орел“, точно под носа на Айзък Бел. Така нямаше да изглежда подозрително, както ако я извади от джоба. Анди дойде да докладва, че машината е готова. Бел се обърна, за да поговори с него. Юстъс посегна към капачката на тубата с бензин, за да я затегне с дясната си ръка.

Бел каза:

— Анди, нека проверим отново контролната ръчка.

Юстъс постави лявата си ръка над отворения резервоар.

Палецът и показалецът на Айзък Бел стиснаха китката на младежа като стоманено менгеме.

— Юстъс. Трябва да ми обясниш!

Юстъс Уийд отвори уста, но не успя да продума. Очите му се наляха със сълзи.

Бел го наблюдаваше строго и когато заговори, гласът му бе леденостуден:

— Ще ти кажа какво се е случило. Ти ще кимаш. Разбираш ли?

Юстъс трепереше.

— Разбираш ли? — повтори Бел.

Юстъс кимна.

Бел пусна китката му, като същевременно взе тръбата, разтръска я замислено и я хвърли на Моузър, който само я погледна и се намръщи:

— Когато бензинът стопи восъка, съдържанието изтича. Какво е?
Вода?

Уийд прехапа устна и кимна.

Бел извади бележник от палтото си.

— Познаваш ли този тип?

Юстъс Уийд премигна. На листа беше нарисувано лице.

— Съдържател на бар в Чикаго. Не знам името му.

— А този?

— Работеше за първия. Заведе ме при него.

— А този?

— Той е другият, който ме заведе.

— А този мъж?

Бел му показва рисунка на мъж със сурово изражение, по-страшен от останалите. Приличаше на боксьор, който никога не е губил.

— Не. Никога не съм го виждал.

— Този е детектив от „Ван Дорн“, който през последните две седмици живее срещу апартамента на госпожица Дейзи Рамзи и майка ѝ. Съквартирант е на друг тип, по-едър от него. Когато единият трябва да излезе, другият пази. Когато Дейзи отива на работа в телефонната централа, детектив на „Ван Дорн“ наблюдава тротоара, а друг — телефонната централа. Разбираш ли какво ти казвам, Юстъс?

— Дейзи е в безопасност?

— Дейзи е в безопасност. Сега ми кажи всичко. Бързо!

— Откъде знаете името ѝ?

— Попитах те как се казва още в Топека. Ти ми каза и така потвърди това, което вече открихме в Чикаго. Градът е наш.

— Но... не можете да я наблюдавате завинаги.

— Няма и нужда. — Бел отново му показва рисунките. — Тези двамата ще се върнат в затвора „Джолиет“, за да доизлежат заслужените си двайсетгодишни присъди. Съдържателят ще прекрати настоящия си бизнес и ще отвори малка галантерия в Сиатъл, където ще се премести заради крехкото си здраве.

В един отдалечен къс скотовъдна земя между Лос Анджелис и Фрезно, западната част от маршрута „Садърн пасифик“, който летците трябваше да следват, се пресичаше с релсите на линията „Атчинсън,

Топека & Санта Фе“. На същото място се пресичаха и местните по-къси железопътни линии, които обслужваха производителите на стафиди и животновъдите от долината Сан Хоакин. Това кръстовище от релси, стрелки и прелези беше толкова объркващо, че диспечерите и кондукторите го наричаха „змийския танц“. Организационният екип на състезанието беше маркирал верния път с голяма платнена стрелка.

Дейв Мейхю, телеграфистът на Хари Фрост, слезе от стълба и прочете превода от морзовата азбука.

— Джозефина води с много. Джо Мъд имал трудности да излети. Сега е заседнал в едно памуково поле в Типтън.

— Къде е спомагателният й влак? — попита Фрост.

— Движи се точно под нея?

— Къде е Айзък Бел?

— Диспечерът от Туларе чул двигателят му да насича, когато прелетели над него. Оттогава никой не го е виждал. Последният диспечер казва, че видял Джозефина сама.

— Къде е спомагателният влак на Бел?

— На страничен коловоз на север от Туларе — сигурно там е паднал.

Хари Фрост извади джобния си часовник и погледна колко е часа. Беше паднал точно навреме.

— Вземи колата — каза той на Мейхю.

Ако имаха късмет, Бел щеше да е мъртъв. Но най-малкото вандорнецът вече не беше опасност за плана на Фрост да свали Джозефина и да взриви спомагателния влак на Уайтуей.

Фрост се обърна към Стотс:

— Премести стрелката.

Майк Стотс изтича на линията, сгъна стрелката и я разгъна на северозапад, по късия маршрут, който водеше към ронливите хълмове, обрамчващи долината на запад. След това натисна ръчката, с която щеше да отклони и влака на Джозефина натам.

Дейв Мейхю качи един чисто нов „Томас Флайър“ на късата линия.

Фрост и Стотс се присъединиха към него и тримата поеха на северозапад.

39.

Айзък Бел чуваше само вятъра през укрепващите жици на крилете, докато планираше безмоторно в плавни кръгове. Под него крави и бикове пасяха кротко, а ято бели пеликани летяха спокойно — доказателство, че е безшумен като кондор.

От далечния Тих океан се задаваше буря, която бързо преодоляваше крайбрежните планини. Сянката на машината му се показваше и чезнеше, докато разпокъсани облаци, току скриваха слънцето. Бел маневрираше така, че да не позволи на сянката си да падне върху флайъра, който се носеше по релсите и оставяше голяма прашна дيريا зад себе си.

Във флайъра имаше трима мъже. Бел беше твърде високо, за да ги разпознае дори с бинокъла. Ала огромният мъж, прегърбен на задната седалка, както и това, което тримата бяха сторили със стрелката, му подсказваше, че това са Хари Фрост и неговите бандити.

Забеляза дирята, петнадесет километра след като последва стрелката при „Змийския танц“. Незабавно изключи шумния „Гном“. Джозефина бе на земята в безопасност, на петдесет километра зад него, и беснееше заради забавянето, въпреки официалната пауза, която Уайтуей направи, за да даде възможност на Бел да залови Фрост.

Бел се върна към кръстопътя и запали отново гнома. Когато видя дългата жълта лента на спомагателния влак на Джозефина, той се спусна току над него, задържа се на няколко метра над хангарния вагон — от него стърчаха въоръжени с пушки детективи — отново се обърна и поведе влака след колата на Фрост, издигайки се само на двестатина метра над локомотива.

След десет минути си мислеше, че трябва да са настигнали колата, но релсите бяха празни, а дирята я нямаше. Отпред се появи широко пресъхнало корито на поток, лека вдлъбнатина в терена, а релсите завиха успоредно на подножията на планините по брега. Дълъг рамков мост пресичаше коритото.

Детективът хвана кормилната ръчка с една ръка, а с другата вдигна бинокъла. Решетката от дървени трупи предлагаше отлично

прикритие за мъже с пушки. В сенките можеше да е скрита и колата им. Само че не видя нито тях, нито нея. Внезапно чу две резки експлозии — по-силни от рева на двигателя му. Знаеше, че не са изстрели. Не идваха и от рамковия мост, а от локомотива точно под него.

Големият черен локомотив „Атлантик“ изведнъж забави. От високите му колелета захвърчаха искри, когато машинистът наби спирачки. Силният гръм, осъзна Бел, беше от торпеда — детониращи се капсули от живачен фулминат, прикрепени за релсите с оловни ленти. Когато локомотивът бе преминал над тях, бяха експлодирани достатъчно силно, за да ги чуят машинистът и огнярят през рева на котела и гръмовния зов на парата.

Изпод спирачните челюсти на всеки вагон изригна бял дим — с много шум и скърцане влакът спря на средата на моста. Локомотивът изсвири пет пъти — сигналът спирачът да слезе от задния вагон, да изтича зад влака и с червено флагче да предупреди тези зад него, че превозното средство е спряло. През това време Бел подмина и влака, и моста.

Слънцето проблесна върху стъкло.

В същия миг Бел видя колата на Фрост, свряна в сянката на барака за поддръжка на релсите. Слънцето отново проблесна по телескопичния мерник. Преброи две пушки, подпрени на покрива, чиито дула плюеха огън.

Капанът беше блестящ — спряният влак за отвличане на вниманието, стабилната позиция за стрелба, пълната изненада. И Бел знаеше, че ако на самолета, на който бе изписано името на Джозефина, се намираще наистина тя, Фрост щеше да я убие с втората буря от куршуми, когато тя завиеше инстинктивно встрани. Така щеше да представлява по-голяма мишена.

Айзък Бел обаче се устреми право към бараката, в последния момент свърна рязко, за да не пречи витлото на прицела му, и изпразни пълнителя на ремингтъна си толкова бързо, че звуците от изстрелите се сляха.

Закръжи нагоре и назад, като видя, че е уцелил стрелците от двете страни на Фрост. Извади празния пълнител, сложи нов и пак се спусна.

Фрост не стреля по него. Бел се запита дали не е уцелил и Фрост, дали не го е ранил твърде тежко, за да се бие. Но не, Фрост тичаше към колата. Запали двигателя, скочи вътре и се качи на релсите. Тогава, за объркване на Бел, скочи обратно на земята и за миг приклепна до машината. После отново скочи на колата и я подкара към хълмовете.

Стрелбата бе започнала преди по-малко от десет минути. От хангарния вагон още скачаха детективи. Бел рязко наклони крило, за да подгони колата на Фрост. Ала опитът му с жестокостта на Хари Фрост го накара да се вгледа внимателно къде се беше навел Фрост.

Видя дим, тънка следа от бял дим.

Без да се колебае, Айзък Бел натисна прекъсвача, натисна ръчката напред и „Орела“ се устреми към релсите. Насред дима се виждаше червена огнена точка.

Хари беше приклепнал на релсите, за да запали фитила, който бе откраднал от магазина в Бърбанк, заедно с детонаторите и динамита.

Мостът е натъпкан с експлозиви, осъзна Бел. Планирал е двойно нападение: да свали Джозефина от небето и да взриви влака на Престън Уайтуей — и заедно с него всеки от агенция „Ван Дорн“ на борда.

Бел с мъка свали „Орела“ на земята и обкрачи релсите с летвите в основата на самолета. Приземи се толкова тежко, че машината отскочи и опита да се издигне отново. Щеше да е по-безопасно да увеличи мощността и отново да полети, но нямаше време за губене. Летвите се счупиха на траверсите. Насред летящи парчета дърво и металическо стържене, „Орела“ се плъзна по релсите. Бел скочи от него и се приземи на земята.

Димът се носеше пред него, набираше скорост и все повече приближаваше към моста. Бел се затича по-бързо, започна да го настига и бе само на метри от това да настъпи фитила, когато той се плъзна под ръба на пресъхналия поток и под рамката на моста, където не можеше да го достигне.

— Назад! — завика Бел, като се качи на моста. — По-далеч от моста!

Нямаше време за това. Видя машинистът да го зяпа от локомотива и детективите, които тичаха да му помогнат, без да съзнават опасността. Сред тях беше Дашууд.

— Даш! — извика той. — Под релсите има детонатор. Стреляй по него!

Бел слезе в коритото сред дървените летви под релсите. Видя детонатора, завързан сред трупите. Даш също реагира бързо — и той слезе, намести се сред летвите и забеляза огнената точка на двадесетина метра разстояние. Хванал се с една ръка за една от трупите, младият детектив извади дългоцевния си „Колт“, прицели се и стреля. Куршумът се заби в дървото. Фитилът още гореше. Даш стреля отново. Фитилът подскочи, но продължи да гори.

Бел вървеше под релсите, прескачайки от летва на летва. В сянката на локомотива видя пръчките динамит — десетки от тях, достатъчно за да унищожат моста, влака и всички на него. Даш стреля отново. Фитилът си гореше.

Бел скочи на една хоризонтална напречна дъска, извади браунинга от палтото си и стреля веднъж.

Пламъкът изчезна. Замени го струйка дим, която затрепери и изчезна, сякаш някой бе издухал свещ в края на приятна вечер.

Бел се върна на релсите и изтича до влака да даде заповеди.

Механиците от „Ван Дорн“ бяха добри, но все пак бяха градски детективи, почти безполезни наред нищото.

— Запалете флайъра на Уайтуей — нареди им той — и го извадете от вагона. Обезвредете динамита под моста. После ми поправете летвите на самолета, за да мога да излети. Даш! Ти ще прикриваш момчетата, които работят по машината ми. Застреляй Фрост в главата, ако тази змия реши отново да атакува. — После даде знак на Даш да се приближи и му каза на ухо:

— Не пускай Челере близо до машината ми. О, между другото знам, че майка ти ти е дала този „Колт“. Но много ще оценя, ако ми позволиш да ти го сменя с един браунинг. Уолт! Ти идваш с мен!

Бел скочи зад кормилото на ролс-ройса на Престън Уайтуей. Уолт Хетфийлд се намести до него с два уинчестъра и те тръгнаха по релсите към подножието на крайбрежната планинска верига.

След пет километра нанагорнище, обрасло с ниска растителност, откриха колата на Фрост наред релсите, с две гуми, спукани от хлабави железопътни пирони. Уолт Тексасеца забеляза дирята на Фрост, първо от разместени камъни от тичането надолу по насипа на жп линията, а след това от газенето през високата до колене трева.

Бел покриваше гъсталаците и скалните издатини отпред с уинчестъра си, докато Хетфийлд прескочи от следа в пясъка до изкривен стрък трева, а оттам — към счупена съчка. Самият Бел беше опитен следотърсач, но Уолт можеше да чете знаците като команчите, които го бяха отгледали.

Над хълмовете глухо протътна гръм, а в приближаващите облаци се залута светкавица. Вятърът в лицата им беше ту студен, ту горещ.

Някаква сойка подскочи от короната на един вечнозелен дъб на почти километър разстояние.

Разстоянието беше огромно за пушка, но Бел извика:

— Залегни!

От хълмовете проехтя изстрел. До него Уолт се свлече.

40.

Бел се хвърли вдясно в прикритието на една канара. Едрокалибрен куршум свирна на петнадесет сантиметра от бузата му. Вместо да застане зад канарата, Бел я подмина и се насочи към едно тясно сухо дърво.

Затича нагоре, вперил очи напред, докато с периферното си зрение следеше да не настъпи нещо, което би издало звук. Дървото продължаваше вдясно — встрани от Фрост, и същевременно се изкачваше по стръмния наклон. Бел набра скорост. Километър и половина тичаше, колкото му държаха краката. Когато най-после спря, за да си поеме дъх, се намираше на една каменна тераса, стърчаща от хълма, от която можеше да наблюдава земята. Легна по корем и започна да се примъква, докато успя да види задната част на гъсталака, откъдето стреля Фрост.

На малко над половин километър от него, дъбовият лес покриваше около четири декара от хълмовете. Фрост можеше да е навсякъде там или вече да се е изкачил нагоре и да е на едно ниво с Бел. Ала Бел се надяваше, че другият мъж прави класическата грешка на ловеца като стои неподвижно или се придвижва на малко разстояние, за да устрои нова засада на целта си. Повечето животни бягаха от ловеца си. Някои, като пантерата или слонът, нападаха. Много малко от тях обаче устройваха своя собствена засада.

Бел избра пътя за нападението си надолу по едно плитко дърво и покрай един храсталак. Отдръпна се малко от терасата, за да остане скрит. Беше тих и бърз — не искаше да даде на Фрост време да смени стратегията си. Когато дървото стана твърде плитко, за да скрие детектива, той допълзя до шубраците и продължи.

Ненадейно оловният небосклон беше пронизан от разклонена светкавица.

Затрополиха едри дъждовни капки.

Отново се изви вятър — ту горещ, ту студен.

Бел залитна. Ритна един камък, който се затъркаля шумно по склона.

Отекна изстрел — куршумът вдигна прахоляк на пет метра под него. Бел веднага вдигна още един камък и го хвърли далеч надясно, като така предизвика още един изстрел. Нека Фрост да се чуди кой камък е паднал сам и кой е бил хвърлен. Бел пак пое надолу.

Мястото, откъдето бе дошъл изстрелът, бе почти същото, което бе предвидил детективът. Фрост беше при дърветата, на по-малко от триста метра под Бел. Сега обаче и той знаеше, че трябва да се оглежда.

Без предупреждение, Фрост се хвърли в действие и се провря през ниската растителност, тичайки към прикритието на долчинка, която на Бел му приличаше на входа на малък каньон. Фрост куцаше, както беше предположил Том Григс, но все пак изминаваше разстоянието със стряскаща скорост за толкова едър мъж. Бел стреля веднъж по него и пропусна. Вкара нов патрон в уинчестъра и застана прав, за да се прицели по-добре, преценявайки ефекта от усилващия се вятър и над двестата метра, които ги разделяха, стреля пак.

Фрост размаха ръце. Пушката му излетя във въздуха. Беше твърде далеч, за да чуе вик, но Бел мислеше, че го е наранил тежко, преди да види как Фрост си взема падналата пушка от земята и изчезва в каньона.

Айзък Бел се затича по склона, като скачаше по тревните могили и прескачаше купчини шума и камъни. Загуби почва под краката си, падна, претърколи се и отново скокна на крака, продължавайки да тича с уинчестъра в ръка.

По-скоро усети, отколкото видя движение в началото на каньона и се хвърли на земята. Над главата на Бел профуча куршум от пистолет. Детективът прибра пушката към гърдите си, претърколи се и се изправи, стреляйки — смъртоносна последователност от изстрели, която изтика Фрост назад.

По някаква причина Фрост не използваше марлина си. Бел предположи, че вероятно някой от изстрелите му я е повредил и затова сега Фрост разчита на по-леките оръжия. Бел влезе в каньона — не поширок от къща. Входът беше скрит от храсталаци. Бел премина през тръните. Пукотът на пистолетни изстрели разкри местоположението на Фрост. Беше приклеknал и стреляше с автоматичния си револвер „Уебли-Фосбъри“, с който почти уби Арчи. Беше твърде далеч от Бел и

затова куршумите попадаха много далеч от целта и пръскаха трески във въздуха.

Бел натисна спусъка на уинчестър, но изстрел не последва. Пушката беше празна.

Фрост се втурна напред като бизон, стреляйки. Бел за пръв път имаше възможност да го погледне отблизо. Едното му око се белееше, одраскано от скални отломъци, които ремингтънът на Бел бе пръснал в лицето му при престрелката в чикагския арсенал. Улученото от Бел ухо приличаше на сдъвкано. Челюстта му беше разкривена от удара на Арчи. Ала здравото му око гореше като пожар, докато тичаше неумолимо като локомотив.

Бел се подпря на коляно, извади от ботуша си нож и го хвърли силно. Острието попадна в предмишницата на Фрост и смъртоносният „Уебли-Фосбъри“ се изплъзна от пръстите му. Още преди оръжието да падне на земята, Фрост извади с лявата си ръка пистолет.

Бел измъкна бързо браунинга си и стреля два пъти. Изстрелите проехтяха почти едновременно. Жилетката на Фрост спря и двата куршума на Бел. Единият от изстрелите на Фрост одраска бузата на детектива, а вторият мина през ръкава му. Пистолетът на Фрост заяде и той извади собствения си браунинг, много по-опасен от безполезното му досегашно оръжие.

Бел се затича право към него и с един изстрел изби браунинга от ръката на Фрост. Фрост замахна с мощно ляво кроше и опръска Бел с кръв от ранената си предмишница.

Бел пое част от силата на удара с рамото си. Ала ударът на великана го разтърси и го отхвърли към едно от дърветата. Пред очите на детектива замержеляха звезди. Ръцете му натежаха като олово. Усети втория удар на Фрост, пое го и отвърна без да съзнава точно какво прави, като се целеше в счупената челюст на Фрост.

Юмрукът му намери целта и гигантът се олюля. Фрост изсумтя от болка. Ала въпреки болката се завъртя и нанесе такъв удар на Бел, че го събори на земята. Фрост взе повредената си пушка и я вдигна към небето като стоманена тояга. Бел извади пистолета си от шапката.

— Пусни я! — каза той. — Мъртъв си!

Фрост замахна.

Бел натисна спусъка.

Ослепителна светлина и експлозия от звук, петдесет пъти по-силна от пистолетен изстрел, запрати пушката на десет метра встрани. Фрост беше проснат по лице на земята. На два метра от него Бел остана на крака — ушите му пищяха, а той гледаше изумен падналия си враг. Във въздуха се носеше миризма на обгорена плът. Лицето на Фрост беше черно, брадата му бе опърлена, а ризата и панталоните тлееха. Ботушите му бяха останали без подметки.

Погледът на Фрост гаснеше. Дишаше на пресекулки през почернели устни. Ала гласът му още беше силен и пълен с презрение.

— Не ме уцели ти. Удари ме мълния.

— Така или иначе нямаше шанс. Мълнията просто те докопа първа.

Фрост изграчи грубо в опит да се засмее:

— Затова ли никога не се отказват вандорнците? Защото боговете ви помагат?

Бел наблюдаваше умирация престъпник.

— Не ми трябваха боговете — рече тихо той. — Уоли Лафлин ми даваше сили.

— Кой по дяволите е тоя?

— Беше вестникарче. Уби него и двама негови приятели, когато взриви депото на улица „Диърборн“.

— Вестникарче?... О, да спомням си. — Фрост се разтрепери от болка и с мъка изрече поредната си подигравка. — Ще си говорим с него в ада. На колко е бил?

— На дванайсет.

— Дванайсет? — Фрост се отпусна назад. Гласът му глъхнеше. — Дванайсет беше велика възраст за мен. Бях изтърсак и всеки правеше с мен каквото си иска, но като започнах да раста и всичко ми потръгна. Спечелих първото си сбиване. Направих си първата банда. Убих първия си човек — беше на двайсет, голям мъж...

Ужасна пародия на усмивка разкриви устата му.

— Горкият малък Уоли — измърмори саркастично. — Кой знае какво е щяло да излезе от малкото копеленце?

— Превърна се в спомен — каза Айзък Бел.

— Как така?

— Имаше добра душа.

Бел се изправи и прибра оръжията си.

Хари Фрост подвижна след него. В гласа му се появиха нотки на страх.

— Да не ме оставиш да умра сам?

— Оставял си десетки да умират сами.

— Ами ако ти кажа нещо за Марко Челере?

Бел каза:

— Марко Челере се появи в Юма преди три дни, жив и здрав. Избягал си от единственото убийство, което не си извършил.

Фрост се надигна на един лакът и просъска:

— Знам, че е жив!

Заинтригуван, Бел приклепна над умиращия, като следеше ръцете му за скрит нож или друг пистолет, някъде из обгорелите му дрехи.

— Откъде?

— Марко Челере се появи в Белмонт парк преди шест седмици.

— Челере ми каза, че преди шест седмици е бил в Канада.

— Беше наред състезанието — каза Фрост със зловна усмивка.

— Перчеше се наред полето, сякаш е негово. Проклети вандорнци, така и не се усетихте.

— Платов! — възкликна Бел. — Разбира се!

Марко Челере беше саботьорът, макар че щеше да е почти невъзможно да го докажат в съда.

— Малко късно го осъзнаваш, господин Детектив — подигра му се Фрост.

— Как се видяхте?

— Видя ме как една вечер се опитвам да се приближа до машината на Джозефина. Просто дойде при мен и ми предложи сделка.

— Бих си помисли, че ще го убиеш на място.

— Знаеш ли онази рязана пушка, която италианците наричат лупа? Беше я насочил към главата ми. И двете чукчета бяха дръпнати.

— Каква сделка?

— Да ти кажа ли? В името на малкия Уоли, може би? — отвърна подигравателно Фрост. — Да ти дам ли информацията, с която да

хванеш Челере? Дали ако ти направя услуга, ще са по-милостиви с мен в ада?

— Не виждам да ти се очертава по-добра възможност от тази. Каква сделка?

— Ако убиеш Джозефина след края на състезанието, Марко щеше да ме заведе на място, където да живея в охолство до края на дните си.

— И къде щеше да е този рай? — скептично попита Бел.

— Северна Африка, Либия. Турските колонии, които Италия ще спечели в Северна Африка. Каза, че щели да сме в пълна безопасност и да живеем като крале.

— Звучи като класически трик на измамник.

— Не. Челере си разбира от работата. Бил съм там, виждал съм го с очите си. Турците са на последни издихания, а Италия е толкова бедна и пренаселена, че нямат търпение да завземат колонии. Затова Челере се мъчеше да се превърне в галеник на италианската армия, като им осигури летящи машини. Но знае, че трябва да се докаже. Ще му купят самолетите, само ако Джозефина спечели.

— Защо не се съгласи?

Разкривеното лице на Фрост се скова от ярост.

— Казах ти, не съм балък! Ако всичко за Северна Африка се оказало вярно, той нямаше да ми е партньор, а тъмничар. Все едно да съм обратно в сиропиталището.

— А защо не те застреля с лупата?

— Челере е като жонгльор, винаги държи по няколко топки във въздуха. Заложил на това, че ще я пазиш и се надяваше да променя решението си и че ще убия Уайтуей, когато му дойде времето.

— Какво време?

— Сватбата. Знаеше, че Уайтуей се е прицелил в Джозефина. Марко мислеше, че ще съм толкова бесен, че ще убия Уайтуей, а Джозефина ще наследи парите и ще се ожени за него. А след това, ако убия нея, Марко ще наследи всичко. — Едното здраво око се фиксира върху Бел. — Марко започна всичко това. Той й завъртя главата. И реших, че ще е най-сладкото ми отмъщение да видя как всичките топки на жонгльора падат на земята.

— Още една причина да я убиеш?

— Марко знаеше, че бипланът на Стивънс няма да издържи. Трябваше му Джозефина, за да докаже, че летящите му машини могат

да са и бойни машини.

Бел поклати глава.

— Тя иска само да лети.

— Дадох ѝ шанс, а тя се обърна срещу мен. Заслужава смърт! — прошепна Фрост.

— Умираш с омраза на уста.

Айзък Бел с огромно облекчение намери Уолт да седи в дъжда и да се държи за главата.

— Все едно Джон Филип Соуса^[1] свири на парен орган в главата ми.

Бел му помогна да стигне до ролс-ройса. Качи се и той и подкара към моста. Уолт ругаеше при всяка неравност по пътя. Механиците бяха поправили долната част на „Орела“. Бел настани Уолт удобно във влака.

След това полетя към Фрезно, последната спирка преди Сан Франциско. Жълтата машина на Джозефина и червеният самолет на Джо Мъд бяха вързани на петдесет метра един от друг на разкаляната ливада. Джо Мъд се подпираше на патерици и се шегуваше с механиците, работещи по колесника на машината.

— Тежко приземяване, а? — попита Бел.

Мъд сви рамене.

— Само крака ми. Машината е наред. Като цяло.

— Къде е Джозефина?

— Тя и Уайтуей са в хотела наблизо. Ако бях на твое място, щях да стоя по-далеч.

— Какво има?

— Бурничко е.

Бел повика детективите механици на Джозефина, които носеха инструменти и части за Марко Челере.

Той клатеше глава, докато оглеждаше двигателя ѝ.

— Наблюдавайте Челере внимателно. Не го допускайте до машината на Джо Мъд.

— Ами ако понечи да избяга? — попита Дашууд.

— Няма. Никъде няма да ходи, докато има шанс Джозефина да спечели.

После тръгна към хотела. Престън Уайтуей беше наел целия втори етаж от двуетажната сграда. Бел ускори крачка нагоре по стълбите, когато чу издателя да вика, колкото му глас държи. Почука силно и влезе. Уайтуей стоеше над Джозефина, която се беше свила на един от столовете и гледаше в килима.

Уайтуей видя Бел и вместо да попита какво е станало с Хари Фрост, извика:

— Налей й малко ум в главата! Теб може да те послуша!

— Какво има?

— Жена ми отказва да довърши състезанието.

— Защо?

— Не иска да ми каже. Може би на теб ще ти каже. Къде, по дяволите, ми е влакът?

— Току-що го докараха в депото.

— Ще съм си в Сан Франциско за края на състезанието.

— Къде е Мариан?

— Отиде при камерите си. — Уайтуей понижи глас до шепот, който въпреки това можеше да се чуе в съседния окръг. — Виж дали можеш да й налееш ум в главата, отхвърля възможността на живота си.

Бел му кимна в отговор.

Докато Уайтуей излизаше от стаята, погледна Бел сякаш за пръв път.

— Изглеждаш, все едно си се борил с гризли.

— Трябва да видиш другия.

— Сипи си едно уиски.

— Така мисля да направя.

---

[1] Много популярен композитор от началото на 20-и век, предимно на маршови песни. — Б.пр. ↑

41.

— Искаш ли? — обърна се Бел към Джозефина.

— Не.

Бел си сипа една чаша, гаврътна я бързо, отново я напълни и отпи малка глътка.

— Джозефина, какво каза на Марко, когато е поискал да отидеш с него в Северна Африка?

Тя вдигна очи от килима, ококорена.

— Откъде знаеш това?

— Предложил е същото на Хари Фрост.

— На Хари? Защо?

— Марко е искал от Фрост да убие новия ти съпруг.

Погледът на Джозефина се изпразни.

— Марко е по-лош от Хари — прошепна тя.

— Бих казал, че са горе-долу наравно. Какво му отговори, Джозефина?

— Отказах му.

Бел я наблюдаваше внимателно, а после продължи:

— Сигурен съм, че Марко мисли, че ще си промениш решението, когато станеш богата вдовица.

— Никога... Престън в опасност ли е?

— Хари Фрост е мъртъв.

— Слава богу... Мислиш ли, че Марко ще има смелостта да убие Престън без помощта на Хари?

Вместо да й отговори, Бел каза:

— Знам защо се отказваш от състезанието.

— Не, не знаеш.

— Защото Марко Челере, маскиран като Димитри Платов, е саботирал най-добрите от другите машини.

Тя извърна поглед.

— Чудех се — прошепна тя. — Не просто се чудех, а и подозирах, но не го спрях. Загубата на състезанието ще е наказанието ми. Бях ужасна!

— Защото не го спря, или защото си се съгласила с плана да натопите Хари за убийство?

— Хари и това ли ти е казал?

Бел се усмихна.

— Не, сам разкрих тази част.

— Сега осъзнавам колко зъл беше планът. Още тогава го знаех, но Хари го заслужаваше.

— Защо позволи на Марко да те убеди да се омъжиш за Уайтуей?

— Бях твърде уморена, за да споря. Искях само да спечеля състезанието...

— Може би си си мислела, че щом може да анулират единия ти брак, може да анулират и втория.

— Разбира се, ако не сме имали меден месец. Кълна се, Айзък, нямах представа, че Марко планира да убие Престън! Горкият Престън, толкова е... Такъв глупак е, Айзък. Наистина ме обича.

Бел ѝ се усмихна закачливо.

— Може би Престън си мисли, че когато се влюбваш в погрешните хора и не виждаш какво правят, не си ужасна, а просто недоглеждаш ситуацията, тъй като толкова много искаш да летиш? Може би затова не може да повярва, че няма да довършиш състезанието.

— Не заслужавам да спечеля... Ще арестувате ли Марко?

— Още не мога. Нямам достатъчно доказателства. А и го искам на свобода, за да работи по машината ти, в случай, че решиш да довършиш състезанието.

— Няма. Победителят трябва да спечели честно.

— С Джо Мъд сте рамо до рамо. Ще е добре за победителя и за летенето да се състезавате така до последния момент. В каквото и да си сгрешила, успя да прелетиш през целия континент. Защо не поспиш и не вземеш решение на бистра глава? Междувременно ще позволя на Марко да работи върху машината ти и през нощта.

ЕПИЛОГ

„О, ДА! НЕКА, СКЪПА, ПОЛЕТИМ!“

Марко Челере видя изход от затруднението си положение. Вместо да чака безпомощно Джозефина да си промени решението и да се страхува, че няма да го стори, той поиска междуградско обаждане от хотелския телефон. На другия край на линията, в Сан Франциско, Престън Уайтуей грабна слушалката.

— Ще лети ли?

— Марко Челере е, изобретател на самолета ви и главен механик.

— О... Е? Ще лети ли?

— Разбирам — каза Челере любезно, — че с господин Бел закусват в момента и го обсъждат. Още има време — мъглите не са се вдигнали. Но имам предложение. Ако Джозефина не може да спечели купата „Уайтуей“, машината ѝ все пак може.

— За какво говорите?

— Ако не се съгласи да довърши състезанието, ще прелетя последната част от трасето и ще спечеля състезанието за нея.

— Това е против правилата. Един пилот, една машина, от начало до край!

— Ние сме светски хора, господин Уайтуей. Правилата са ваши. Купата „Уайтуей“ е ваше състезание. Можете да промените собствените си правила.

— Господин Челере, може да разбирате от самолети, но нищичко не знаете за читателската публика. Ще налапат всяка лъжа, която им подадете — освен ако не е за нещо, което вече са обикнали. Те обичат Джозефина. Искат тя да спечели. Не се интересуват въобще от летящата ви машина.

— Но ще е толкова добре за авиацията... — започна да моли Челере.

— И още по-добре за вас. Не съм вчерашен.

Линията рязко прекъсна в ухото на Челере.

Той отиде пред вратата на хотелската трапезария и наостри уши. Бел говореше напрегнато. След това Джозефина силно и отчетливо рече:

— Не!

Челере забърза към моноплана си. Мъглата още беше гъста и той едва виждаше машините на Мъд и Бел. Вандорнските механици на Джозефина го наблюдаваха подозрително, въпреки че ги напътстваше още от Юма, Аризона.

— Трябва да стартираме двигателя — каза той.

— Защо? Тя никъде няма да ходи.

— Господин Бел е много убедителен. Може да убеди Джозефина да си промени решението. Нека да напълним резервоара й, да стартираме двигателя и да го загреем.

Мъжете се спогледаха. Челере продължи:

— Не виждам механиците на Мъд да се подмотват тази сутрин. Когато се вдигне мъглата, ще са готови за тръгване. Няма ли да е добре и ние да сме готови за всеки случай?

Това ги убеди. Все пак състезанието си беше състезание, а и макар да бяха по-добри детективи, отколкото механици, се състезаваха вече четиридесет и осем дни през шест хиляди километра.

— Започнете да зареждате. Сега се връщам.

Челере се върна в спалното си купе и взе еднометрова тръба от нагънатата хартия, запечатана и от двата края. Сложи я в кабината.

— Какво е това? — попита единият детектив.

— Флаг на Сан Франциско инкуайърър, който Джозефина трябва да развее, когато се приземи на Президио. Какво не е наред с двигателя?

— Какво имаш предвид?

— Не ми харесва звукът.

— На мен ми звучи добре.

Челере изгледа детектива — механик от упор. После му се усмихна ослепително.

— Нека се споразумеем, сър. Няма да арестувам престъпници. Вие пък няма да ми казвате, че двигателят не звучи, сякаш ще спре наскре полет.

— Съжالياвам, Челере. Прав си. Какво чуваш?

— Донесете ми сандък, за да се надигна. — Той се качи на сандъка, от там в кабината и поигра с клапана, включвайки и изключвайки двигателя. Наклони глава и я тръсна объркан.

— Махнете клиновете от колелетата. Нека го покарам на земята.

— Внимавай да не се блъснеш в нещо. На двайсет метра не се вижда нищо.

Механиците издърпаха дървените клинове.

Челере включи двигателя.

— Чуваш ли? Чуваш ли?

— Не съм сигурен...

— Чуй... Ето, ще ускоря още.

Той увеличи газта на максимум. Самолетът зарева. Челере завъртя руля, оформи крилете, ускори достатъчно за петдесет метра и се издигна в мъглата.

Бел нареди да подготвят „Орела“, но нямаше как да преследва Челере в мъглата, нямаше как да знае накъде е поел. Трябваше да изчака, докато железопътният диспечер изпрати съобщение къде е видял Челере. Почти час след това Бел получи телефонно обаждане от жп детективите Том Григс и Ед Ботъмли.

— Сигурен ли си, че си хванал Фрост?

— Лично го оставих на леден блок в полицейската станция във Фрезно.

— Ние пък имахме втората си кражба на динамит за два дни. Някакъв човек влязъл в магазин в Мърсед с пушка и накарал горкия стар продавач да зареди над сто килограма динамит, детонатори и щипци за лед на една вагонетка, а после избягал. Намерихме вагонетката на пет километра надолу по линията, наскре една нива. Нито следа от мъжа и откраднатото.

— Щипци за лед ли? — повтори Бел, объркан. — Какво още е взел?

— Сто килограма динамит не стигат ли?

— Какво още?

— Чакай!... Хей, Том, господин Бел иска да знае дали е взел нещо друго... А, да. Фенерче и електрически кабел.

— Какви детонатори е взел? Живачни или фулминатни?

— Електрически.

— Попаднахте ли за следи от камион или фургон?

— Това е странното. Единствените следи бяха далеч, в средата на полето. На пътя имаше само стъпки. Странно, не мислите ли?

— Не и ако е дошъл със самолет!

— О... Не ми хрумна... Още ли сте там, господин Бел?

Айзък Бел вече тичаше към „Американския орел“.

— Завърти!

Пърпоренето на двигателя накара Джо Мъд да се отмести и да остави Бел да отлети пръв. Бел намери железопътната линия, която трябваше да следва и се насочи на север към Сан Франциско. Имаше по-малко от триста километра, за които трябваше да настигне Марко Челере.

Откраднатото от магазина в Мърсед беше достатъчна следа. Това бяха всички съставни части на въздушна бомба с детонатор. Живачните и фулминатни детонатори избухваха при контакт и биха били смъртоносни на самолет, който тресе, докато отлиташе и ветровете постоянно си играеха с него. Всякакви внезапни движения биха ги взривили, както и самолета.

Само че електрическият детонатор можеше да се контролира от прост прекъсвач. Стига прекъсвачът да беше изключен, за динамита нямаше опасност.

Челере щеше да го настрои така, че да се включи, след като го пусне — и още веднъж, когато паднеше върху целта си. Затова щеше да има два прекъсвача, един да подготви бомбата, а другият да я взриви при удара.

Бел не можеше да предположи за какво му бяха щипците за лед.

Останалото обаче беше ясно. Уайтуей беше отказал да му позволи да демонстрира, че машината му може да спечели състезанието, дори без Джозефина. Челере нямаше как да докаже на италианската армия, че самолетът му може да е бойна машина — освен по начина, който беше избрал.

Стоте килограма динамит щяха да са категорично и ясно доказателство за това. А колкото до това къде ще пусне бомбата — отговорът не будеше съмнение. Измамник като Челере беше също толкова далновиден агитатор, колкото и Престън Уайтуей.

И двамата имаха добри инстинкти как могат да се сдобият с най-голяма публичност. Много малко сгради в Сан Франциско бяха високи, колкото тази на „Сан Франциско инкуайърър“, и нито една не бе позната. Ако я унищожи самолет, нито един генерал няма вече да се съмнява в смисъла на бойните самолети.

А загине ли Уайтуей в кабинета си на върха на сградата, толкова по-добре: богатата вдовица Джозефина щеше да е свободна. Бел знаеше, че тя никога няма да се върне при него, но Челере все още не го разбираше. Италианецът си мислеше, че може да убие с един куршум два заека — да демонстрира силата на самолета си и да се ожени за богата вдовица.

Времето беше добро за летене. Вятърът беше утихнал. Небето беше чисто, а въздухът — достатъчно хладен, за да не прегрява двигателя, и достатъчно плътен, за да се движи самолетът на пълна мощност. Гномът щеше да му даде скоростта, която му бе нужна, за да настигне Челере. Бел видя края на хълмовете, откъдето железопътната линия продължаваше към Оукланд, след това видя и сините заливи на самия Оукланд, а после и на Сан Франциско, а още не беше настигнал Челере. Италианецът можеше да се е разбил във водата или в горите, където Бел не можеше да го види. Възможно беше. Машините бяха износени.

След това изведнъж със свито сърце детективът видя жълтата точица, която му подсказваше, че Челере пресичаше залива и почти беше стигнал в града. Летеше по-ниско от Бел — или експлозивите му пречеха да набере височина, или нарочно се бе снишил, за да уцели полесно целта си. Това даваше на Бел леко преимущество, от което той се възползва, като натисна кормилната ръчка напред и се спусна, за да увеличи скоростта си.

Отпред оукландската фериботна станция се връзваше навътре във водата. Оттам влаковете се качваха на презокеански товарни кораби. Докато прелиташе над цялата дължина на пристана, Бел видя прочутия тъмнозелен личен влак на „Садърн пасифик“ на собственика на железопътната линия, Осгуд Хенеси. Арчи и Лилиан бяха пристигнали, заедно с Даниела Ди Векио.

Бел настигаше Челере, който още не бе достигнал брега. Бел извади пушката от кабината и я монтира на стойката. Едрокалибрениите куршуми на ремингтъна би трябвало да наведат Челере по-скоро на мисли за бягство, отколкото за пускане на бомби.

Ала когато Бел фиксира моноплана на италианеца с мощния си бинокъл, се удиви.

Вече знаеше защо Челере е откраднал щипките за лед. Бел беше забравил, че какъвто и да е италианецът, преди всичко той беше изключително умен майстор на инструменти. Нямаше да има нищо тромаво в хвърлянето на динамита, нямаше да го премята от някоя от страните на самолета.

Всички четири кутии динамит се поклащаха под моноплана, точно под Челере, където всъщност бяха най-балансиранни. Висяха от щипките за лед. За дръжката им бе вързано въже, чийто друг край се намиреше в кабината на Челере.

За да пусне динамита, трябваше само да включи детонатора и да дръпне въжето.

Бел остави бинокъла и се прицели с пушката. Разстоянието все още беше твърде голямо. Челере вече пресичаше гората от мачти по брега. Беше само на няколко минути от щаба на Уайтуей на улица „Маркет“. Бел се спусна под още по-остър ъгъл и набра още малко скорост. Постигна целта си — сега и той вече бе над брега и Челере беше в обсег. Ала вече беше над Бел, който заради спускането си летеше непосредствено над покривите на най-високите сгради.

Отпред беше сградата на „Инкуайърър“, по-висока от всички други около нея, с жълт банер на върха си. Бел настрои елеватора си, издигна се леко и намери машината на Челере в мерника на пушката си. Точно когато се готвеше да натисне спусъка, нещо блесна на откритата тераса на кабинета на Уайтуей. Бел веднага погледна през бинокъла.

Точно пред натоварения с динамит самолет на Челере, в десетката на предвидената му цел, оператори въртяха камери. Направляваше ги висока руса жена с бяла шемизета и вдигната коса, за да проверява какво виждат през обективите си. Мариан беше избрала да завърши филма си драматично, от покрива, който летците трябваше да обиколят, преди да се приземят на Президио.

Бел свали рязко дясното си крило, за да настрои мерника си така, че да няма риск да уцели някой от хората на терасата. Челере летеше право към сградата. Бе на по-малко от тридесет метра над Бел и бързо приближаваше, когато детективът го видя да посяга към въжето.

Бел още не можеше да стреля по Челере без риск за Мариан.

Ала ако не стреля, Челере щеше да пусне бомбата.

Бел направи остър ляв завой. Крилете проскърцаха, а укрепващите жици простенаха. Двигателят изрева и витлото ухапа сменящите се въздушни течения. Самолетът се издигна встрани от курса на Челере. Бел вече можеше да стреля. Но разстоянието между тях се увеличаваше много бързо. Бел имаше секунда за изстрела си. Стреля.

Челере наведе глава стреснато и се огледа, като накрая с изумени очи фиксира „Орела“ на Бел.

Италианецът сграбчи въжето — ала закъсня. Самолетът му беше подминал сградата на Уайтуей. Свали едното крило, за да завие и да опита отново.

— Не на мене тия! — промърмори Айзък Бел.

Хората от терасата вече бяха в безопасност от изстрелите му, затова Бел стреля още веднъж. Този път почти уцели — Челере пак скри рязко глава и опита да завие встрани и нагоре, по-далеч от Бел. Бел го последва. Разбра, че номерът е да стои зад него и от посоката, към която Челере се опитваше да завие, за да го отдалечи още повече от целта му.

Челере се изкачваше и Бел го следваше. Челере се снишаваше и Бел отново го следваше, толкова плътно, че виждаше лицето на италианеца, сякаш се готвеха за боксов мач. Челере се наведе и взе нещо от кабината. Вдигна пушка с къса и дебела цев — рязана пушка лупа. Сачмите изпищяха и преминаха през укрепващите жици на „Орела“.

— Имаш зъби, а? Аз също!

Бел също стреля.

Ръката на Челере се отдръпна от кормилната ръчка, сякаш инструментът беше нажежен. Бел стреля отново.

Челере дръпна алетоните и руля и машината се издигна към залива на Сан Франциско. Бел го последва, обмисляйки как да го притисне над водата. Челере обаче зави обратно към сградата на

„Инкуайър“. Бел също направи рязък завой. „Орелът“ направи точно каквото детективът искаше от него и той осъзна, че след шест хиляди мили над континента вече започва да схваща как се лети.

Бел се намести успоредно до Челере, насочи пушката си към него и пусна кормилната ръчка, за да покаже на италианеца да се сниши и да кацне, ако не иска Бел да го застреля. Вместо това другият мъж пак вдигна лупата и стреля от упор. Всички сачми пропуснаха, освен една, която уцели затвора на ремингтъна и го блокира.

Айзък извади браунинга си и стреля с него.

Ответният рев на лупата му подсказа, че Челере не е впечатлен. Сега италианецът започна да се възползва от по-тежкото си оръжие, умело презареждайки и стреляйки отново. Единствено късия обseg на пушката спасяваше Бел. Челере се готвеше отново да пусне бомбата. Посегна към жицата, която щеше да затвори първия електрически прекъсвач.

Детективът промени курса на „Орела“, така че да се блъсне в моноплана на Челере. По лицето на изобретателя се изписа паника. Почти докосвайки жълтия моноплан, Бел зави в последната секунда и застана право пред Челере. Очите му се сблъскаха с двойната цев на лупата на италианеца.

Марко Челере нямаше как да пропусне и с усмивка натисна двата спусъка.

Бел видя как цевите бълват огън и разбра, че е спечелил. Перките на Челере блокираха изстрела му. Оловото пръсна двуметровото дърво на парчета. Монопланът се олюля. Челере опита да планира безмоторно, пикирайки встрани и набирайки скорост. Теглото на динамита обаче беше твърде голямо за безсилната машина. Вместо да завие, самолетът започна да се върти. Едно от крилата се удари в покрива на сградата на Уайтуей и се счупи.

Изгубил всякаква инерция, монопланът се устреми към улица „Маркет“.

Бел затаи дъх. Можеше само да се моли, че е разсеял Челере достатъчно, за да не задейства бомбата. В противен случай самолетът щеше да се взриви, когато се удари в земята. След две секунди, продължили сякаш цяла вечност, самолетът падна, но не се взриви. Пострадаха само изобретателят — убиец и жълтият ролс-ройс на Уайтуей, върху който се сгромоляса монопланът.

Айзък направи кръг около сградата на „Инкуайърър“ и двамата с Мариан си помахаха радостно.

След това мина покрай Ноб Хил и прекоси града към моста Голдън гейт.

Далеч зад себе си видя червена точка в небето. Джо Мъд приближаваше Оукланд. Бел се ухили широко. Мъд и издръжливият му малък биплан трактор бяха само на петнадесет километра от победата. Изражението на лицето на Уайтуей щеше да е безценно.

Напред, зеленото петно на върха на полуострова, който делеше залива на Сан Франциско от Тихия океан, маркираше Президиото. Земята на армейското укрепление като че ли се движеше като вълна. Това беше илюзия, осъзна Бел, когато се приближи. Парадният площад, улиците и покривите на казармените постройки бяха претъпкани с хора.

Единственото място, където имаше място за кацане беше наклоненият параден площад пред улица „Монтгомъри“. Там една рота войници едва удържаше тълпата.

Бел зави срещу соления вятър от Тихия океан, натисна прекъсвача на двигателя, за да го забави и се приземи на тясната ивица земя. Ревът на тълпата удави шума от двигателя. Бел огледа хората наоколо и откри няколко познати лица. Ето там беше Арчи Абът, стоеше на двата си крака, блед, но с усмивка. Лилиан бе хванала едната му ръка и го крепеше. За миг Бел не позна високата, стилна брюнетка до тях, но после видя, че тя се усмихва на машината, а не на него — това беше Даниела Ди Векио. До нея, доста по-малко стилин, но не по-малко радостен, стоеше Анди Моузър. Вероятно жп властите бяха освободили релсите, за да може влака на „Ван Дорн“ да стигне навреме до Сан Франциско.

Когато Бел скочи от „Орела“, Уейнър от Счетоводството се добра до него, следван от мнозината помощници, с които се беше сдобил по време на състезанието.

- Поздравления, господин Бел!
- Какво?
- Спечелихте!
- Какво съм спечелил?

— Въздушното състезание над страната, от Атлантика до Тихия океан. Купата „Уайтуей“ е ваша.

— За какво, по дяволите, говориш, Уейнър?

Счетоводителят обясни, че докато е защитавал Джозефина, Айзък Бел е преминал цяла Америка с моноплана си и се е приземил пръв с най-добро време.

— Но аз не участвах. Как бих могъл да спечеля?

— Аз съм сертифициран счетоводител, сър. С хората ми записвахме всяко време на всеки участник, до последната минута. Вие спечелихте. Съвсем честно и почтено.

— Но аз не съм се записал. Нямам дори разрешително за летене.

Уейнър, разбра скоро Бел, се беше възползвал от времената му в състезанието, усвоявайки и популяризирането, освен счетоводството.

— Сигурен съм — отвърна той със свойско намигане, — че господин Уайтуей ще пропусне някои дребни технически детайли, когато прецени колко вестника ще продаде победителят, не само внушителен детектив, но и сгоден за красива, руса режисьорка. Публиката ви очаква.

Уейнър посочи тълпата фотографи и кореспонденти, готови да се нахвърлят на победителя.

— Не се тревожете за подробностите, господин Бел, ще ви направим най-известния мъж в Америка.

В един тъгъл, встрани от оживлението, Бел видя превързания Уолт Хетфийлд, който тихо празнуваше заедно с Джеймс Дашууд. Подаваха си едно шише и пушеха пури. Даш кашляше. Тексасецът го плесна по гърба. Даш отвърна, като извади от ръкава си новия си „Деринджър“ и когато двамата мъже се засмяха, Бел осъзна, че ако приеме купата „Уайтуей“, най-известният мъж в Америка никога повече няма да може да работи като детектив.

Мариан Морган пристигна с такси, подканяйки нервно операторите си да разположат триножниците. Усмихна се триумфално на Бел и го посочи на операторите с обичайното наставление да не го вкарват в кадър.

След нея пристигна и Престън Уайтуей в една камионетка за разносяне на вестници, карана от шофьора на унищожения ролс-ройс.

— Кой спечели? — извика гръмогласно той.

Уейнър от Счетоводството се обърна и изгледа очаквателно Бел.

— Гледаш към него — каза детективът.

— Кой?

Айзък Бел погледна за последно възторжената тълпа.

След това бавно се обърна и посочи небето. Революционно червеният биплан на Джо Мъд се подаде над хълма, подкрепян от океанския вятър и се приземи елегантно на тревата.

— Работническият? — ахна Уайтуей.

— Зидари, каменоделци, мазачи и огняри.

— Профсъюзниците спечелиха моето състезание?

— Кажи на читателите си, че са си изработили победата.

Мариан, Арчи и Лилиан наобиколиха Айзък, докато Анди и Даниела му помагаха да презареди самолета си. Анди го увери, че още е здрав, въпреки няколкото дупки от куршуми и повтори за пореден път:

— Старецът на Даниела е построил нечовешки здрава машина, а, Дани?

— Еластико! — възкликна Даниела и дари Анди и Бел с ослепителната си усмивка. — Щеше да се гордее и с двамата ви.

— Баща ти направи нашата задача много лесна — отвърна Бел на комплимента ѝ.

После се обърна към Мариан и я хвана за ръката.

— Обещах ти да те повозя.

Мариан се намести в кабината зад него и го прегърна през кръста. Анди завъртя витлото и Бел се издигна нагоре. „Орела“ бързо набра височина в плътния морски въздух.

Високо над сините води на залива на Сан Франциско, Айзък изключи двигателя.

Когато единственият звук, който се чуваше, беше шепотът на вятъра в укрепващите жици, той се обърна и целуна годеницата си.

— Мила моя, няма да кацнем, докато не решим кога ще се оженим.

Мариан отвърна на целувката му. Очите ѝ обходиха сините заливи, зелените полуострови и слънцето, потъващо сред кървавочервени облаци в необятния Тих океан. Отново го целуна, наведе се напред и постави ръка на рамото му.

— Толкова е красиво. Нека летим вечно!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.